

Giới thiệu Trò Đùa Của Nguyệt Lão

Trò Đùa Của Nguyệt Lão của tác giả Chu Ánh Huy là câu chuyện về cuộc sống giữa nàng và hắn, giữa hai gia tộc thân thích với nhau...

Tuy rằng hai gia tộc đã kết giao với nhau nhưng nàng thật sự lại không ưa tên Viêm Từ Huyền kia, từ lúc nhỏ hắn đã cố tình trêu chọc làm nàng hết lần này đến lần khác tức giận không quên được... Lần này gia đình nàng sẽ đến Tô Châu vì một số biến cố nhưng nàng có vẻ đang rất vui mừng vì sẽ không bao giờ phải gặp hắn nữa...

Nhưng không thể ngờ rằng nàng sẽ cùng hắn đi về kinh thành a, cái gì mà phụ thân giao nhiệm vụ chứ ? Hắn chỉ muốn phá hoại thanh danh của nàng thôi...!!

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Nguyệt Lão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Edit: A Từ

Beta: Asim

Trăng trên cao, ánh sao lấp lánh.

Tuy rằng đã qua thời gian dùng bữa, nhưng là ở phía đông thành Quý Châu, nhà ăn Tô Gia vẫn vô cùng náo nhiệt, truyện cười không ngừng.

Hai đôi vợ chồng chừng gần ba mươi tuổi đang thân thiện tán gẫu hăng say, đến đứa nhỏ của chính mình cũng cứ như vậy “để” ở một bên.

Ngồi dựa vào cửa sổ kia là ái nữ của chủ nhân Tô gia Tô Thường Đức tên gọi Tô Ninh Nguyệt, tháng sau là tròn sáu tuổi.

Nàng để lộ ra khuôn mặt phấn nộn tươi cười, đôi mắt to trong sáng như thủy tinh, cái miệng nhỏ nhắn nhìn giống hoa mẫu đơn hồng thắm.

Nàng bây giờ chỉ là tiểu oa nhi mà đã như vậy, làm người ta không chút nghi ngờ tương lai nàng nhất định là một mỹ nhân như hoa như ngọc.

Chẳng qua, giờ phút này này cử chỉ của tiểu mỹ nhân có vẻ không tao nhã lắm, chỉ thấy nàng mở ra cái miệng nhỏ nhắn ngáp một cái thật to.

Khi Tô Ninh Nguyệt miệng mở lớn đến cực hạn mới bỗng dừng nhớ tới nương từng nói qua nữ hài tử khi ngáp trăm ngàn đừng làm cho người khác nhìn thấy, cho dù thực nhện không được, cũng phải che miệng mới được.

Nàng vẻ mặt chột dạ, vội vàng lấy tay che miệng, đôi mắt nhìn tứ phía, hy vọng không bị người khác nhìn thấy, nhưng thỉnh thoảng lại thấy một đôi mắt xinh đẹp.

Đó là Viêm Từ Huyền, lớn hơn nàng năm tuổi Viêm ca ca, đang ngồi ở vị trí bên cạnh nàng!

Hắn năm nay mười một tuổi, khuôn mặt tuấn tú dễ nhìn, mà lúc này hắn giống như đang cười.....

Không! Không phải “Giống như”, Tô Ninh Nguyệt có thể thập phần, vạn phần khẳng định, hắn tuyệt đối là cười nàng! Hơn nữa không chỉ có là cười, lúc này trong lòng hắn đại khái đang nghĩ tới miệng của nàng lớn đến độ có thể...

“Người miệng lớn đến độ có thể nhét toàn bộ nắm tay vào!” Viêm Từ Huyền nhẹ giọng nói, gương mặt tuấn tú hiện lên một nụ cười chết người.

Tô Ninh Nguyệt bĩu môi, vẻ mặt buồn bực.

Nếu có người hỏi nàng trên đời này ghét nhất là ai, đáp án không hề nghi ngờ chính là Viêm Từ Huyền!

Mỗi lần gặp mặt, hắn đều trêu chọc nàng, chế nhạo nàng, khi dễ nàng, cố tình cho phụ thân biết hai người là bạn tốt.

Nghe nương nói, hơn hai mươi năm trước, bọn họ phụ thân đều cùng mất đi phụ thân năm lên tám tuổi, vừa vặn ở cùng tới võ quán tập võ, cho nên quen biết.

Phụ thân là vì hứng thú hơn nữa còn có tài năng trời cho mà tập võ, còn Viêm bá phụ là bởi vì từ nhỏ cơ thể không được khỏe mạnh, vì muốn cơ thể khỏe lên, mới bị người nhà bắt buộc đưa đi tập võ.

Ở võ quán các sư huynh đệ khác gặp Viêm bá phụ gầy yếu thì thường xuyên thừa dịp sư phụ không chú ý mà khi dễ hấn, thậm chí lấy cớ luyện võ so chiêu mà ác ý ấu đã Viêm bá phụ, cha luôn che chở Viêm bá phụ, bảo hộ hấn không chịu các sư huynh đệ khác khi dễ.

Đối với lần này, viêm bá phụ cảm ơn trong lòng, cũng cùng cha kết làm bằng hữu, sau này võ quán vì sư phụ qua đời mà đóng cửa, nhưng giao tình (tình cảm) giữa hai người vẫn kéo dài đến nay.

Nếu phụ thân nàng là thiên tài võ học thì nàng này lại hoàn toàn tương phản —— nàng căn bản không phải nhân tài luyện võ, ngay cả trung bình tấn đều ngã trái ngã phải, nhưng Viêm Từ Huyền lại không giống vậy, Viêm bá phụ thậm chí còn mời danh Sư đến phủ dạy hấn võ công.

Đêm nay mở tiệc, Phụ thân là vì một nhà Viêm bá phụ mà mở tiệc tiễn đưa, bởi vì bọn họ sắp rời Quý Châu, đi kinh thành kinh thương.

Đối với Tô Ninh Nguyệt mà nói đây quả thực là tin tức tốt, bởi vì về sau nàng cũng sẽ không gặp lại người hay khi dễ mình Viêm Từ Huyền!

Vốn cả buổi tối tâm tình đều rất vui, nhưng lúc này tâm tình đang tốt của nàng tất cả đều bị Viêm Từ Huyền phá hư gần hết!

Nàng tức giận trừng mắt hấn, không thể tưởng được hấn lại đột nhiên vron tay, nhéo nhéo nàng hai gò má của nàng.

“Nơi này trộm dấu cái gì? Chân gà sao? Như thế nào trở thành như vậy?” Hấn cười trêu chọc nàng.

Tô Ninh Nguyệt quả thực tức giận hận không thể cắn tay hấn, giống như cắn chân gà, hung hăng cắn để hấn

oa oa kêu to, khóc cầu xin tha thứ!

Nàng cảm giận né tránh cánh tay của Viêm Từ Huyền, mà bên cạnh các trưởng bối cuối cùng cũng chú ý tới bọn họ.

“A, xem chúng ta chỉ lo nói chuyện phiếm, hai tiểu hài tử chắc cảm thấy nhàm chán đây?” Viêm mẫu cười nói.

“Thời gian đã không còn sớm, Ninh Nguyệt có mệt không con?” Tô mẫu hiền dịu nhìn nữ nhi, lập tức quay đầu phân phó nha hoàn:“Xuân Hương, mang tiểu thư đi tắm rửa, thay quần áo, chuẩn bị đi ngủ.”

“Vâng.”

Tô Ninh Nguyệt ngoan ngoãn theo Xuân Hương rời đi, trước khi đi nàng nhìn không được quay đầu hướng Viêm Từ Huyền làm mặt quỷ, đã thấy hấn chống cằm, ung dung liếc xéo nàng, khóe miệng như cười như không.

Đôi con ngươi đen phảng phất tia chê cười, cũng phảng phất cười nhạo gương mặt nàng xấu xí, càng làm cho Tô Ninh Nguyệt chán nản.

Nàng tức giận xoay người đi theo Xuân Hương rời đi, không cần quay đầu xem, nàng cũng có thể tưởng tượng được gương mặt tuần tú kia đang đắc ý tươi cười.

Thật đáng ghét! Nàng ghét nhất Viêm Từ Huyền!

Khi nàng xoay người rời đi đến không thấy bóng dáng, Viêm Từ Huyền ý cười bên môi cũng biến mất theo.

Vừa nghĩ tới sắp rời đi nơi này, rời đi cô bé thú vị kia, lồng ngực của hấn liền giống như bị cái gì đó bóp chặt.

Có chút luyến tiếc rời đi, cũng là không đi không được.Lần đầu tiên trong đời, hấn ném tư vị nỗi buồn ly biệt.

*

Khói bốc hơi bên trong.

Tô Ninh Nguyệt ngâm mình ở trong bồn tắm được xây bằng đá, đôi cánh tay nhỏ nhỏ trong chốc lát chơi đùa trong làn nước, vô cùng tự đắc.

Ngâm mình trong bồn tắm nên nàng rất nhanh đã đem kẻ đáng ghét Viêm Từ Huyền ném ra... sau đầu.

Trong lúc nàng hăng say đùa giỡn, Xuân Hương mở miệng nói:“Tiểu thư, đã đến lúc đứng lên rồi!” đã vượt qua hai khắc (nửa tiếng).

“Nha..... Được rồi!” Tô Ninh Nguyệt có chút không tình nguyện đáp.

Xuân Hương đang muốn đi qua hầu hạ tiểu thư đứng dậy, lại không cẩn thận làm cho quần áo định thay cho nàng ướt một mảng lớn.

“Ai nha, không xong! Xuân Hương trở về phòng lấy một bộ xiêm y lại đây, xin tiểu thư chờ một chút.”

“Được!” Tô Ninh Nguyệt cười hi hi gật đầu.

Có thể tiếp tục chơi đùa nàng là cầu còn không được đâu!

Sau khi Xuân Hương rời đi, Tô Ninh Nguyệt vui vẻ chơi đùa, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng vang kì lạ.

Nàng ngẩng đầu chỉ thấy một bóng dáng nho nhỏ xuất hiện ở trên tường, chỉ chốc lát sau lại bay vọt đến ngọn cây, tiếp theo lại bay đến chỗ khác chạy trốn, động tác linh mãnh mau lẹ, đảo mắt đã không thấy bóng dáng.

“Hừ, khẳng định lại là con khi kia!” Cửa nàng môi nhin không được chu lên.

Đang lúc Tô Ninh nguyệt nhìn không thấy bóng dáng con khi kia thì ở trên ngọn cây có một giọng nói trầm, đột nhiên một trận lốc xoáy xông vào, phát ra tiếng vang thật lớn.

“Con khi kia lúc này không biết lại muốn làm chuyện xấu gì?”

Tô Ninh Nguyệt bị giật mình, cơ thể trượt xuống bồn tắm. Mặc dù nước không sâu, nhưng là xảy ra đột nhiên, nàng trong khoảng thời gian ngắn có điểm rối loạn tay chân.

Nàng giãy dụa muốn đứng lên, tay chân luống cuống nên ngược lại càng tệ hơn, thân hình nho nhỏ ngã vào trong nước, nên đã uống vài ngụm nước tắm.

“Tiểu Nguyệt Nhi? Tiểu Nguyệt Nhi!” Viêm Từ Huyền kinh hô, tiếng nói lộ ra lo lắng.

Vừa rồi hẳn đang định đến phòng khách nghỉ tạm, bỗng nhiên thoáng nhìn một bóng dáng khả nghi, hướng tới phòng tắm mà đi thẳng đến.

Bởi vì trời tối, hẳn không xác định được bóng đen khả nghi kia là cái gì, nhưng hẳn biết nàng đang ở trong bồn tắm! Bởi vì sợ nàng sẽ có nguy hiểm, hẳn liền không chút nghĩ ngợi vọt tiến vào.

Giờ phút này thấy nàng ở trong bồn tắm giãy dụa, không phải là đang ngấm mình sau chứ?

Tô Ninh Nguyệt tuy rằng ở trong nước giãy dụa, cái gì đều nhìn không thấy, nhưng vẫn nghe thấy được âm thanh kêu to kia.

Trên đời này cũng chỉ có Viêm Từ Huyền kêu nàng là “Tiểu Nguyệt Nhi”, nhưng mà hẳn đến đây làm cái gì?

“Tiểu Nguyệt Nhi? Người không có việc gì chứ?”

Viêm Từ Huyền một bước tiến lên, đem nàng từ trong bồn tắm ra ngoài.

Tô Ninh Nguyệt căn bản không nghĩ tới Viêm Từ Huyền sẽ đến, mà có thể hẳn đợi lát nữa nhất định sẽ không lưu tình chút nào cười nhạo sự ngu ngốc của nàng.

Ồ ô..... Chán ghét! Nàng một chút cũng không muốn đối mặt với gương mặt vui sướng khi người gặp họa của hắn a!

Ai, có! Rõ ràng giả chết dọa hắn sẽ tốt lắm đây!

Tô Ninh Nguyệt liền cố ý làm bộ không nhúc nhích, mà quả nhiên là hù dọa được Viêm Từ Huyền.

“Tiểu Nguyệt Nhi? Người tỉnh tỉnh a!”

Viêm Từ Huyền không ngừng hô của nàng tên, mi tâm mặt nhăn từ nhanh.

Tuy rằng hắn hay khi dễ nàng, nhưng cũng không phải thật sự chán ghét nàng, ngược lại là cảm thấy nàng rất đáng yêu, cho nên nhin không được muốn đùa nàng, hẳn một chút cũng không hy vọng nàng phát sinh cái gì ngoài ý muốn nha!

“Tiểu Nguyệt Nhi? Tiểu Nguyệt Nhi!”

Hắn từng tiếng lo âu kêu to, làm cho Tô Ninh Nguyệt trong lòng âm thầm đắc ý không thôi, không thể tưởng được ngay sau đó, hắn bỗng nhiên mở miệng của nàng ra, bóp mũi nàng, miệng dán lên môi nàng, đối với nàng mãnh liệt thôi hoi.

Nàng ngây dại, không rõ hắn đang làm cái gì, chỉ cảm thấy cái mũi bị nắm rất thoải mái.

Ngay lúc ấy nàng giãy dụa đem Viêm Từ Huyền đẩy ra, hai đôi vợ chồng nghe thấy được Viêm Từ Huyền rống to, tất cả đều vội vàng chạy tới, mà nha hoàn Xuân Hương cũng mang theo xiêm y chạy lại đây.

Vừa nhìn thấy trước mắt tình cảnh, bọn họ bị dọa toi choáng váng.

“Đây là có chuyện gì?” Tô Thường Đức vội vàng truy hỏi.

“Tiểu Nguyệt Nhi ở trong bồn tắm nghịch nước!” Viêm Từ Huyền đáp.

“Ta không—” Tô Ninh Nguyệt mới mở miệng, nói đã bị Viêm Từ Huyền cướp lời.

“Vừa rồi nàng ở trong bồn tắm ngắt đi, cũng không nhúc nhích, cũng may ta thổi mấy hơi thở cho nàng, nàng mới tỉnh lại, lúc này hẳn là không có việc gì.”

“Thật sự là ông trời phù hộ, mau đưa nàng trở về phòng đi!” Viêm mẫu mở miệng.

Xuân Hương chạy nhanh đưa lên quần áo sạch sẽ, vội vàng giúp Tô Ninh Nguyệt mặc vào, Viêm Từ Huyền không nói hai lời ôm lấy Tô Ninh Nguyệt, một đường đem nàng về phòng của nàng, mà hai đôi vợ chồng cũng đều đi vào trong phòng.

Tô mẫu vì nữ nhi đắp chăn, trong chốc lát sờ sờ hai má của nàng, trong chốc lát lại xem xem cái trán của nàng, muốn xác định nữ nhi bình yên vô sự.

“Ninh Nguyệt, người không có việc gì đi?”

“Nương, ta không sao.” Tô Ninh Nguyệt trả lời.

Nàng vốn không có gì, chính là thiếu chút nữa bị Viêm Từ Huyền làm khổ gần chết mà thôi.

Không thể tưởng được chính mình vừa rồi tuy rằng thành công hù dọa hắn, lại đem chính mình làm cho chết khiếp, xem ra người này đúng là trời sinh là khắc tinh của nàng!

Thấy nàng thật không sao, hai đôi vợ chồng rốt cục nhẹ nhàng thở ra.

“May mắn có Từ Huyền, ít nhiều hẳn thông minh.” Tô Thường Đức khen ngợi nhi tử của bằng hữu, lập tức đối với Viêm Từ Huyền nói giống “Bắt quá nha, tiểu tử..... Ninh Nguyệt của Chúng ta là cô nương nhà gia giáo! Người bề nàng như thế, tương lai phải phụ trách cưới nàng nha!”

Lời này vừa nói ra, hai đôi vợ chồng đều nở nụ cười, không có người đem này lời xem là thật, dù sao lúc này Tô Ninh Nguyệt bắt quá mới chỉ là tiểu oa nhi sáu tuổi, nào có cái gì danh tiết bị hao tổn chứ.

Nhưng Tô Ninh Nguyệt lại không biết do chính là lời nói đùa, nàng căn môi kích động kháng nghị nói: “Không cần! Không cần! Ta mới không cần!”

Tuy rằng nàng vẫn còn là tiểu hài tử, nhưng cũng có người mình yêu thích.

“Ta thích là Chu đại ca ca!” Tiểu nữ hài còn không biết e lệ, lớn tiếng tuyên bố người trong lòng của chính mình.

Vị kia Chu đại ca ca, mỗi lần thấy nàng đều đã đưa đồ ăn cho nàng, không giống Viêm Từ Huyền, chỉ biết khi dễ nàng!

Viêm Từ Huyền nghe vậy tức giận đến nổi gân xanh, vẻ mặt bất mãn phảng phất giống như mơ ước của chính mình tùy thời sẽ bị cướp đi.

Hắn díp mắt con ngươi đen xinh đẹp lên, trầm thanh hỏi: “Ta so ra kém cái tên kia?”

“Đương nhiên so ra kém! Đừng nói là chu ca ca, liền ngay cả ‘Hùng ca’ đều mạnh hơn người.”

“Hắn lại là nhân vật thể nào?” Viêm Từ Huyền khẩu khí không tốt hỏi.

“Là con gà trống mà đại nương ở phòng bếp nuôi, là ta giúp nó đặt tên!”

Lời này vừa nói ra, Viêm Từ Huyền sắc mặt tối sầm, một bên hai đôi vợ chồng buồn cười cười to, mà Tô Ninh Nguyệt cảm thấy chính mình rốt cục hơn hẳn 1 lần, đang đắc ý dương dương tự đắc!

“Kia tình cảm thật tốt nha, ta vừa vặn cũng biết được ‘Hoa muội’ so với người có mị lực hơn.” Viêm Từ Huyền cắn răng nói.

Hoa muội?

Tô Ninh Nguyệt tuy rằng đối hắn trong miệng “Hoa muội” Cảm thấy tò mò, nhưng tưởng tượng cũng biết đáp án nhất định làm nàng chán nản, cho nên đóng chặt miệng không hỏi.

Chẳng qua, nàng mặc dù có thể không mở miệng hỏi, lại không ngăn được Viêm Từ Huyền miệng giải thích.

“Nó là một Tiểu trư trư do hàng xóm của ta nuôi!”

“Người..... Người mới là một Tiểu trư trư!” Tô Ninh Nguyệt khí bất quá ồn ào.

nhóm đại nhân xem hai tiểu hài tử đấu võ mồm, thật sự là càng xem càng thú vị.

“Ha ha, hai người bọn họ thật đúng là trời sinh một đôi! Ta xem thế nào, nói không chừng tương lai chúng ta hai nhà thật chúng ta thật sự trở thành thông gia rồi!”

“Tốt lắm nha! hai nhà chung ta nếu có thể kết làm thông gia, thì thật đúng là không thể tốt hơn!”

Nghe nhóm đại nhân vui vẻ đàm tiếu, hai cái “Đương sự” đôi mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

“Ta mới không cần gà cho hần!”

“Ta mới không cần cuoi nàng!”

Bọn họ trăm miệng một lời tuyên cáo, lại làm nhóm đại nhân cười ha ha.

Tô Ninh Nguyệt cực kỳ tức giận, nàng đơn giản kéo chăn, che khuất gương mặt mình ở dưới chăn bằng găm phát lên tiếng hờn dỗi.

Hừ! Đáng giận! Đáng giận đáng ghét! Nàng đời này ghét nhất chính là Viêm Từ Huyền!

May mắn hần rất nhanh sẽ đi theo Viêm bá phụ, Viêm bá mẫu đi kinh thành, tốt nhất bọn họ đời này đều không cần gặp lại!

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Nguyệt Lão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Edit: Từ Ly

Beta: A Từ

Mười một năm sau, thành Tô Châu

Vào lúc giữa trưa, chiều rọi ánh sắc tươi đẹp.

“Ngâm Phương trà lâu” ở thành Tô Châu rất đông, nó kích thích không lớn, cũng không phải nổi danh trà lâu số một số hai trong thành, thậm chí ngay cả trà bánh, thức ăn, cũng chỉ có thể xem như bình thường mà thôi.

Mặc dù như thế, nhưng bởi vì người này giá cả hợp lý nên cũng đã mở hơn mười năm, bởi vậy vẫn là có được một đám khách quen, buôn bán miễn cưỡng không có trở ngại.

Mỗi ngày đến thời khắc dùng bữa, chính là thời điểm “Ngâm phương trà lâu” bận rộn nhất.

Trong trà lâu, có hai người chạy bàn, trong đó một người là thiếu niên mười lăm tuổi, một người còn lại là một cô nương ước chừng mười bảy tuổi.

Nàng mặc quần áo hình thức đơn giản, chất liệu quần áo bình thường, trên mái tóc cũng không có trang sức châu ngọc hoa lệ gì, nhưng mà quần áo mộc mạc, không thể che hết vẻ mỹ mạo của nàng.

Trên gương mặt trái xoan, có ngũ quan tinh tế tỉ mỉ, một đôi mắt linh hoạt có thể nói tựa như phảng phất, mà đôi môi nhỏ nhắn đỏ hồng non mềm kia luôn chứa đựng vẻ mỉm cười, thấp phần ngọt ngào.

“Trữ Nguyệt, đem lại cho ta ấm trà cùng một cái đĩa bánh hoa quế đi!” Một lão nhân gia tóc mai điểm trắng mở miệng nói.

“Không thành vấn đề, Trương lão gia xin đợi một lát, lập tức sẽ giúp ngài đưa trà nóng cùng bánh hoa quế lại đây!” Tô Trữ Nguyệt cười trả lời.

Nàng xoay người đi hướng phòng bếp, lại thiếu chút nữa vừa vặn đụng phải biểu đệ Phan Đại Hổ bên cạnh—— đồng thời cũng là vừa vặn là tiểu nhị trong trà lâu này.

Nàng rất nhanh né tránh, cũng không có thật sự đụng phải, nhưng là Phan Đại Hổ trong tay đang cầm nước trà hù kinh hãi, tay một cái không cầm chắc, trong đó một cái chén vô ý từ trong khay rơi xuống.

“Cẩn thận!”

Tô Trữ Nguyệt thở nhẹ một tiếng, nhanh mắt nhanh tay, ra tay đỡ được cái cốc kia.

Trương lão gia vừa vặn thấy một màn này, nhìn không được đối với nàng giờ ngón tay cái lên, khen: “Wow! Trữ Nguyệt, người thật đúng là thân thủ rất tốt!”

“A, đâu có đâu có!”

Tô Trữ Nguyệt cười cười, đem cái cốc kia giao về trong tay biểu đệ .

Bởi vì cha nàng từng ở võ quán tập võ nhiều năm, có được một thân công phu rất tốt, mà mới trước đây nàng bởi vì cảm thấy thú vị, thường xuyên quán quít lấy cha muốn cha dạy võ công cho nàng.

Bởi vì tư chất trời cho có hạn, thân thủ của nàng chỉ so với khoa chân múa tay đỡ hơn một chút, bắt quá cũng bởi vì ngay lúc huấn luyện , tay chân của nàng còn rất linh hoạt lưu loát.

Vừa nghĩ tới cha, vừa nghĩ tới chuyện cũ năm đó , đôi mắt đẹp của Tô Trữ Nguyệt không khỏi hiện lên một tia đau xót.

Vốn nhà nàng ở tại Quý Châu, trong nhà mở cửa hàng bán vải, sinh sống cũng không tệ lắm, ngày trôi qua rất thoải mái, an nhàn, nhưng mà ba năm trước đây , một trận lửa lớn đã lấy đi hết thảy.

Tại cái đêm đáng sợ đó, một trận lửa lớn thiêu hết nhà nàng, mà cha mẹ vốn đã thuận lợi chạy ra khỏi phòng , không ngờ phát hiện nàng còn ở bên trong.

Vì cứu nàng, cha lập tức xông vào trong phòng, tìm được nàng ở phòng ngủ sợ tới mức không biết làm sao, cuộn mình tránh ở góc tường .

Khi đó cha lôi kéo nàng vội vàng chạy ra bên ngoài , ngay thời điểm bọn họ sắp thoát khỏi đám cháy , một cây trụ lớn bị cháy ngã về phía bọn họ.

Nghìn cân treo sợi tóc, cha một bên lấy thân thể của chính mình bảo hộ nàng, một bên đem nàng hung hăng đẩy ra, nàng bởi vậy còn sống, nhưng cha lại

Trong một đêm, nhà của nàng bị hủy, cha nàng đã chết.

Đột biến này làm nương thương tâm muốn chết, nhưng vì nàng miễn cưỡng chống cự, mang theo nàng ngàn dặm xa xôi đất đến Tô Châu, nhờ vả vào biểu cửu Phan Hiền Trung của nàng .

Biểu cửu cùng mẹ biểu cửu tâm địa tốt lắm chứa chấp mẹ con các nàng, chính là nương bởi vì trong lòng quá mức đau buồn, chưa tới nửa năm liền bệnh chết .

Đối với cha mẹ lần lượt qua đời, trong lòng của nàng bị thương vạn phần, nhưng mà nương trước khi lâm chung dặn dò nàng nhất định phải kiên cường dũng cảm sống sót, nàng khi đó đáp ứng nương rồi , cho nên liền thực cố gắng sống.

Vì báo đáp biểu cửu, mẹ biểu cửu thu nhận và giúp đỡ, nàng chẳng những đến gian phòng trà lâu mà bọn họ kinh doanh này để hỗ trợ, còn chủ động làm không ít việc, hỗ trợ gánh vác rất nhiều công tác.

So sánh với cuộc sống trước đây ở Quý Châu , hiện tại ngày tuy rằng vất vả rất nhiều, nhưng nàng còn không có nửa câu oán hận, dù sao chuyện bất hạnh đã phát sinh, oán trời trách đất cũng không thay đổi được hiện tại, như vậy nàng cũng chỉ có thể cố gắng sống thật tốt thôi.

Tô Trữ Nguyệt rất nhanh tiến vào phòng bếp lấy bình trà nóng cùng bánh hoa quế , vẻ mặt tươi cười vì lão nhân gia đưa ra.

“Trong lòng lão gia thỉnh chậm dùng!”

“Cảm tạ, Trữ Nguyệt.”

Một nam tử vừa bước vào quán trà , vừa vận nghe thấy được lời nói của Trương lão gia... cước bộ của hắn dừng một chút, con ngươi đen dừng ở trên người Tô Trữ Nguyệt .

Người công tử này xem ước chừng hai mươi tuổi, thân hình cao lớn , mặt mày trong sáng, ngũ quan thâm thúy gương mặt tuấn mỹ.

Hắn mặc áo bào màu trắng bạc, gờ tay nhắc chân mang theo cảm giác thông dong tao nhã quý phái, vừa thấy cũng biết là công tử nhà giàu, mà phía sau hắn còn đi theo một người hầu mặc áo xanh .

Phan Đại Hồ thấy có khách quý, lập tức nghênh đón .

“Hai vị khách quan hoan nghênh! Mời qua bên này !”

Tô Trữ Nguyệt thoáng nhìn biểu đệ đã qua đi tiếp đón tới khách mới, liền xoay người đi làm những chuyện khác, mà nàng vừa đi qua vị trí góc khuất nhất trà lâu thì lo lắng nghe thấy một bên bàn truyền đến âm thanh của nam tử

“Tiểu Phụng, người hãy cùng ta đi!”

Hừm! Đây là đang cầu thân sao?

Tô Trữ Nguyệt mắt sáng ngời, nhìn không được quay đầu lặng lẽ nhìn xung quanh, nhưng vừa nhìn phía dưới nhưng không khỏi chau lại lông mày.

Cái công tử mở miệng tỏ tình kia, không phải là ở tại thành đông , công tử Đào gia —— Đào Nhân Ngạn sao? Hắn tuy rằng ở ngoài mặt thoát nhìn là

con người gương mẫu, nhưng căn bản không phải là thứ gì tốt!

Nàng đã từng xem quá nhiều lần, hấn vô duyên vô cớ đá chó hoang ven đường, còn đối lão nhân gia nói ra lời ác độc, hành vi ác liệt này kêu nàng trong lòng đối với hấn nửa điểm hảo cảm cũng không có.

Tô Trữ Nguyệt nhin không được nhìn phía cô nương ngồi cùng bàn với Đào Nhân Ngạn, nhận ra nàng là khuê nữ Lã đại thúc bán đồ ăn, tên là Lã Tiểu Phụng.

Lã Tiểu Phụng lắc lắc đầu, giọng điệu uyển chuyển lại kiên định nói: “Nhận được ưu ái của Đào công tử, Tiểu Phụng không có phúc hưởng thụ, kính xin Đào công tử sau này không cần dây dưa nữa.” Gần đây đi đến chỗ nào cũng gặp phải vị Đào công tử này, khi đó cũng là khoảng giờ này, nàng cùng cha tiến vào ăn bữa cơm, cha chân trước vừa mới rời đi, Đào công tử cũng vào đây.

Tốt! Thật sự là cự tuyệt thật tốt quá!

Nghe thấy Lã Tiểu Phụng cự tuyệt, Tô Trữ Nguyệt nhin không được ở trong lòng lớn tiếng trầm trồ khen ngợi.

Bởi vì trong lòng thật sự rất hiếu kì chuyện sẽ tiếp tục như thế nào, nàng nhin không được giả bộ ở một bên chà lau cửa sổ, âm thầm nghe bọn họ nói chuyện.

“Tiểu Phụng, ta đối ngươi là một tấm chân tình, ngươi lại như thế vô tình cự tuyệt ta, thật sự là làm người khác đau lòng.” Đào Nhân Ngạn giọng điệu quá mức khoa trương, nghe qua ngược lại làm cho người ta cảm thấy giả mù sa mưa.(rõ ràng là giả bộ)

“Xin lỗi, Tiểu Phụng thật sự trèo cao không nổi, Tiểu Phụng đi trước.”

“Đợi chút!” Đào Nhân Ngạn gọi lại Lã Tiểu Phụng tính rời đi, nói: “Nếu ngươi thật sự đối với ta vô tình, ta đây cũng chỉ có thể chết tâm này, cuối cùng khiến cho ta lấy trà thay rượu, kính ngươi một ly, chúc ngươi ngày sau có thể tìm được lang quân như ý!”

“Này. Được rồi!” Lã Tiểu Phụng miễn cưỡng khó khăn đáp ứng.

Đào Nhân Ngạn đưa ra ấm trà, đang muốn giúp hai người châm trà, ánh mắt bỗng nhiên liếc về hướng cửa lớn ngoài trà lâu.

“Ồ? Người bên ngoài không phải cha ngươi sao? Hấn là không phải đến tìm ngươi?”

“Cha ta? Thật vậy chăng?” Lã Tiểu Phụng nghe vậy lập tức quay đầu nhìn xung quanh, nhưng nhìn cả buổi, cũng không còn nhìn thấy bóng dáng cha nàng.

Tô Trữ Nguyệt ánh mắt vốn cũng tính phân xạ nhìn phía bên ngoài, nhưng lại ngoài ý muốn thoáng nhìn Đào Nhân Ngạn thừa dịp thời điểm Lã Tiểu Phụng quay đầu nhìn xung quanh ra tay lấy đi cái chén trước bàn của nàng, cũng nhanh chóng lấy ra cái thứ gì đó trên người.

A? Người này định làm gì?

Bởi vì Đào Nhân Ngạn cố ý che lấp, Tô Trữ Nguyệt không có cách nào khác nhìn xem rõ ràng, nhưng theo cử động của hấn, rất giống là hấn lạng lẽ bỏ thêm cái gì ở trong nước trà.

Mặc kệ Đào Nhân Ngạn đến tốt cùng đang làm cái gì, chi là nhìn cái hành động lén lút kia, là có thể khẳng định tuyệt đối không phải là việc quang minh lỗi lạc!

“Đợi chút!” Tô Trữ Nguyệt mở miệng quát bảo ngưng lại, chất vấn: “Ngươi vụng trộm ở trong nước trà bỏ thêm cái gì?”

Nghe thấy tiếng của nàng quát mắng, Đào Nhân Ngạn bị hù dọa, hấn vội vàng đem chén trà đặt quay về trên bàn, một tay kiên cường chống đem một trang giấy vo thành cục, giữ trong bàn tay.

“Mặc danh kỳ diệu! Ngươi nói hươu nói vượn cái gì? Ta chuyện gì cũng không có làm!” Hấn lớn tiếng phản bác, thần sắc lại khó nén chột dạ.

Vừa rồi hấn lạng lẽ ở trong nước trà bỏ thêm chút mê dược, mà thuốc phát tác tình hình đặc biệt lúc ấy làm cho người ta giống như nhiễm phong hàn, ý thức mê muội, tứ chi mệt mỏi, hấn là có thể mượn danh nghĩa muốn đưa nàng về nhà, kì thực đem nàng mang về trong phủ. Chờ hấn chiếm được thân thể của nàng, còn sợ nàng không theo hấn sao?

Bởi vì sớm có kế hoạch như vậy, bởi vậy hôm nay hấn lựa chọn góc khuất, không thể tưởng được thế nhưng đã bị Tô Trữ Nguyệt phát hiện.

Nữ nhân đáng giận này, khi nào thì lạng lẽ núp ở phía sau cửa sổ?

Trước đây hấn cũng từng muốn theo đuổi Tô Trữ Nguyệt, nhưng nữ nhân không thức thời này không chỉ chưa cho hấn nửa điểm tốt, còn giả bộ lơ tay giới cho hấn một thân nước bẩn, hại hấn bị người qua đường cười mỉa, làm cho hấn vừa tức vừa giận, cũng đã bỏ qua ý nghĩ theo đuổi nàng.

Ngày hôm nay nếu không phải tại gian trà lâu này khoảng cách tới nhà hấn tương đối gần, đem Lã Tiểu Phụng mang về có vẻ mau, hấn cũng sẽ không đến nơi đây.

“Sao lại thế này? Trữ Nguyệt? Đã xảy ra chuyện gì?” Phan Hiền Trung vội vàng từ bên quầy đã đi tới, quan tâm hỏi.

“Biểu cữu, người này vụng trộm cho thuốc vào trong chén trà của Lã cô nương, bị ta nhìn thấy!” Tô Trữ Nguyệt bỗng nhiên một cái bước xa tiến tới, đám đoạt đi cái tờ giấy kia trong tay Đào Nhân Ngạn.

Tuy rằng thuốc trong đó đã bị bỏ vào trong nước trà, nhưng trên giấy vẫn nhìn ra được còn sót lại phần.

“Đây là cái gì? Người đang ở đây bỏ thuốc trong nước trà, muốn hãm hại Lã cô nương?”

Lần này phần nộ chất vẩn, làm cho những khách nhân trong trà lâu một trận ồ lên, mà Lã Tiểu Phụng sắc mặt lại một trận xanh, một trận trắng.

“Đào Nhân Ngạn, người thế nhưng lại nghĩ cách hại ta? Thật sự là quá ghê tởm!” Lã Tiểu Phụng tức giận, hung hăng thưởng Đào Nhân Ngạn một bạt tai sau phẩy tay áo bỏ đi.

Đối mặt những khách nhân đều nhìn bằng ánh mắt khiển trách cùng hèn mọn, Đào Nhân Ngạn đỏ mặt tía tai quát: “Ai nói ta vụng trộm ở trong trà bỏ thuốc? Người nói hươu nói vượn!”

Hắn chẳng những nổi giận đùng đùng đoạt lại tờ giấy kia, hung hăng xé nát, còn xấu hổ thành giận giơ tay lên, muốn đánh Tô Trữ Nguyệt cho hết giận.

Tô Trữ Nguyệt bị hành động hắn nổi giận làm cho hoảng sợ, còn không kịp phản ứng, bỗng nhiên có chiếc đĩa bay tới, gọt cánh tay đang giơ cao của Đào Nhân Ngạn, mu bàn tay hắn xuất hiện một vết máu.

Đào Nhân Ngạn đau đến thu tay về, vừa sợ vừa giận quay đầu.

“Người nào?!”

Tô Trữ Nguyệt cũng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy nguyên lai là vị kia công tử áo trắng vừa mới vào trà lâu không bao lâu.

Hắn lạnh lùng trừng mắt nhìn Đào Nhân Ngạn, nam nhân khôi ngô đôi mắt bùng cháy lửa giận, mở miệng nói: “Có chuyện gì thì từ từ nói, làm gì mà ra tay đối với một cô nương? Nếu người cho rằng bị oan uổng rồi, không bằng đem chén kia trà giao quan phủ kiểm tra thực hư, dĩ nhiên là có thể chứng minh trong sạch của người.”

Vừa nghe thấy lời nói này, Đào Nhân Ngạn biểu tình một trận nhăn nhó.

“Ta cần bản không có làm, cần gì phải chứng minh cái gì? Thật sự là chuyện không ra gì!” Hắn một bên mắng, một bên xả giận, hung hăng đem cái cốc kia quăng đập nát, mưu đồ rõ ràng hủy đi chứng cứ.

Quảng ngã chén trà xong, Đào Nhân Ngạn vừa giận mắt hướng Tô Trữ Nguyệt trừng lớn.

“Hừ, người này nói năng bậy bạ thậm tệ! Bản công tử ngày hôm nay còn có việc, liền tạm thời tha cho người một con đường sống, không cùng người so đo!”

Đào Nhân Ngạn xoay người đi thì một đạo bóng dáng màu trắng chặn đường đi của hắn lại. Động tác mau lẹ như gió, biểu hiện hắn có võ công thâm hậu.

“Người Người còn muốn làm cái gì?” Đào Nhân Ngạn kiêng kị hỏi.

Cặp mắt đen của công tử áo trắng lợi hại lạnh lùng trừng mắt Đào Nhân Ngạn, cả người toả ra khí thế khiếp người, Âm thanh mở miệng nói: “Tiền nước nôi của người còn không có trả, phá cái chén cũng phải bồi thường. Mặt khác, nếu là người ngày sau mượn cơ gây hấn báo thù, liền chớ trách ta không khách khí.”

Ngữ khí của hắn mang theo cảnh cáo nồng đậm, cả người toả ra hơi thở nguy hiểm, làm cho Đào Nhân Ngạn khiếp sợ nuốt nước miếng, không có nửa điểm khí thế nói: “Ta lại không nói không trả tiền! Hừ, loại phòng trọ này, bản công tử về sau cũng không muốn đến đây!” Ném mấy nén bạc vụn xong, Đào Nhân Ngạn liền vội vàng rời đi.

Phan Đại Hồ nhanh mang tới cái chổi quét dọn mờ hỗn độn trên đất, mà Tô Trữ Nguyệt nhẹ nhàng thờ ra, xoay người hướng vị công tử áo trắng nói lời cảm tạ: “Đa tạ công tử ra tay giúp đỡ.”

“Đừng khách khí.” Công tử áo trắng cong lên khóe miệng, hơi thở uy hiếp vừa rồi đã biến mất, giờ phút này giọng nói nhấc chân đã tràn ngập khí chất tao nhã.

Hắn cười con người đen hiện lên một tia hào quang, như là mờ ảo chờ mong cái gì.

Nam nhân tuấn nỷ mê người kia mỉm cười, làm cho Tô Trữ Nguyệt bỗng dưng ngăn ra, một cảm giác khó nói lên lời xông lên đầu, cảm giác kia thật giống như. Hai người giống như đã từng quen biết?

Tô Trữ Nguyệt còn không kịp nghĩ lại, vội biểu cữu Chương Tuệ Nương ở phòng bếp liền đi ra thăm dò hướng nàng ngoắc.

“Trữ Nguyệt, tới đây một chút.”

“Vâng, tốt, lập tức tới.” Tô Trữ Nguyệt đành phải vội vàng xoay người tiến đến phòng bếp.

“Mới vừa rồi là làm sao vậy?” Chương Tuệ Nương quan tâm hỏi “Ta ở phòng bếp đều nghe thấy lớn tiếng, lúc đó đồ ăn nấu cũng chưa xong, không có cách nào khác rồi đi, đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì?”

Tô Trữ Nguyệt rất nhanh giải thích tình hình, cũng nói: “Đào công tử tiền nước nôi cùng chén trà bị bề hần đã bồi thường, hiện tại đã không có việc gì.”

“Vây là tốt rồi, không thể tưởng được hần thoát nhìn tuần tú lịch sự, thế nhưng lại làm ra loại sự tình này, thật sự là không được!” Chương Tuệ Nương lắc lắc đầu, tiếp theo còn nói: “Đừng rồi, ta gọi là người tiền vào, là muốn người ở trong này giúp trong chốc lát. Tối hôm qua A Lỗi phát sốt, ta cho hần nằm ở trong phòng nghỉ tạm, lúc này cũng không biết hạ sốt chưa? Ta thật sự không yên lòng, tưởng đi về trước xem xem.” A Lỗi, chính là con út nàng Phan lỗi, năm nay mười hai tuổi.

“Tốt, biểu cữu nương người mau đi đi!” Tô Trữ Nguyệt gật gật đầu. Tài nấu nướng của nàng cũng không thua bởi biểu cữu nương, hỗ trợ trong chốc lát không thành vấn đề.

“Vây trong này liền giao cho nàng, ta đi đây để nhanh quay về.”

Sau khi biểu cữu nương rời đi, Tô Trữ Nguyệt một bên coi chừng phòng bếp lò lửa, suy nghĩ không tự chủ được bay đến trên người vị công tử áo trắng bên ngoài.

Không biết vì sao, hần làm nàng có một loại cảm giác đã từng quen biết, chẳng lẽ bọn họ đã từng gặp mặt sao?

Từ ba năm trước đây khi đến Tô Châu sau, nàng luôn luôn tại biểu cữu, hỗ trợ biểu cữu nương trong trà lâu, gặp qua khách nhân nhiều không thể đếm, có lẽ vị công tử kia đã tới vài lần!

Nghĩ đến vừa rồi hần thân thủ lưu loát lấy chiếc đĩa đối phó Đào Nhân Ngạn, Tô Trữ Nguyệt trong lòng liền bội phục cực kỳ. Nếu không phải hần xuất thủ tương trợ, chỉ sợ lúc này gương mặt của nàng sớm xuất hiện năm dấu ngón tay nóng rát.

Suy nghĩ một hồi, Tô Trữ Nguyệt liền đối vị công tử kia cảm kích không thôi.

Vừa rồi nàng chỉ tới kịp vội vàng nói một tiếng cảm tạ, đã bị biểu cữu nương kêu tiến vào, nàng nghĩ rằng, chính mình hần là muốn thể hiện một chút lòng biết ơn mới đúng.

“Không bằng chờ biểu cữu nương sau khi trở về, ta sẽ đem mấy thứ trà bánh đi qua cho hần đi!” Tô Trữ Nguyệt mỉm cười, trong đầu đã tính toán muốn đưa trà bánh gì.

Nàng vốn tưởng rằng biểu cữu nương rất nhanh sẽ trở về, không nghĩ tới tiểu biểu đệ lại phát sốt cao, biểu cữu nương dẫn hần đến đại phu, trị hoãn hơn nửa canh giờ mới trở về, mà vị công tử áo trắng kia đã rời đi.

Nhìn chỗ ngồi kia, Tô Trữ Nguyệt trong lòng nảy lên một cảm giác mất mát.

“Thôi, nói không chừng hai ngày nữa lại sẽ gặp mặt.” Nàng dường như tự mình an ủi, nói nhỏ.

Nếu hần là khách nhân trà lâu, hần là có thể lại đến, nói không chừng trước đây bọn họ cũng là giống hôm nay như vậy không có gì cùng xuất hiện, mới có thể làm nàng có cảm giác giống như đã từng quen biết lại không nhớ nổi đến tột cùng khi nào thì gặp qua hần!

Qua bữa trưa, là thời điểm “Ngâm phương trà lâu” thanh nhàn nhất, bởi vì khách nhân ít, cho dù chỉ có đại biểu đệ một người ở bên ngoài tiếp đón, cũng không sợ bận không làm nổi.

Mặt trời ấm áp mùa xuân, Tô Trữ Nguyệt cầm theo một cái giỏ bằng trúc đi ra một khe suối trong vắt ngoài thành Tô Châu.

Trong giỏ trúc đặt quần áo một nhà bốn người của biểu cữu còn có đồ của chính nàng đi giặt, cầm theo nó đi một quãng lớn như vậy, kỳ thật phải rất cố sức.

“Cũng may ta thuở nhỏ quần quít lấy phụ thân luyện võ, tuy rằng chỉ học được mấy chiêu gà mờ, không thành hiệp nữ được, nhưng ít ra khí lực vẫn lớn hơn nữ nhân khác, việc nhỏ này không làm khó ta.” Nàng tự nhủ cười, tính đến bên dòng suối giặt quần áo, đây là công việc nàng đã quen làm.

Rất nhanh, nàng đi tới bên dòng suối không người, kéo ống tay áo, bắt đầu từng cái từng cái giặt quần áo.

Bởi vì nàng thực chuyên chú, động tác lại phi thường lưu loát, vẫn chưa tới hai khắc thời gian, một giỏ trúc quần áo đã giặt gần xong.

Ngay lúc Tô Trữ Nguyệt cầm lấy áo đơn màu trắng cuối cùng định giặt thì bỗng nhiên nổi lên một trận gió thổi rối loạn tóc của nàng, tầm mắt của nàng cũng bị mái tóc đen hỗn độn của chính mình che đầy.

Tô Trữ Nguyệt vội vàng giơ tay vén đi sợi tóc, kết quả nhẹ buông tay, nguyên bản quần áo đang cầm không cẩn thận bay đi, bị gió thổi dừng ở trong suối.

“Ai nha!”

Tô Trữ Nguyệt hô nhỏ một tiếng, vội vàng nhảy đến một tảng đá lớn nổi lên trong suối, đúng lúc cầm lên giỏ quần áo, khiến nó không bị khe nước cuốn đi.

Cũng may tảng đá lớn này cách bên dòng suối không xa lắm, bằng chút khinh công của nàng miễn cưỡng còn ứng phó được, nếu là xa hơn chút nữa, nói không chừng vừa rồi nàng liền bùm một tiếng ngã xuống nước.

“Thân thù tốt!”

Một tiếng khen ngợi trong sáng chọt truyền đến, Tô Trữ Nguyệt không khỏi kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy bên bờ một bóng dáng màu trắng chẳng biết từ lúc nào đứng lặng.

Nàng giật mình, rất nhanh nhận ra là vị công tử giữa trưa ở trong trà lâu xuất thủ tương trợ.

Hắn tại sao ở nơi này? Vừa vặn đi qua nơi này sao? Tại sao không nhìn thấy tùy tùng của hắn?

Nhìn bóng dáng rất tuấn tú kia, Tô Trữ Nguyệt ngực không hiểu sao đập loạn, mà cái cảm giác đã từng quen biết này cũng càng thêm mãnh liệt, nhưng nàng không suy nghĩ nhiều, chỉ làm như là bọn hắn giữa trưa mới thấy qua mặt, cho nên bây giờ có cái loại cảm giác này cũng là tự nhiên.

“Như thế nào? Không nhớ ta sao?” Nam tử áo trắng nhìn Tô Trữ Nguyệt, vẻ mặt mỉm cười, nhìn ra được tâm tình của hắn rất tốt.

“Đương nhiên nhận ra được nha! Là cái vị công tử giữa trưa xuất thủ tương trợ.” Tô Trữ Nguyệt mỉm cười trả lời. Vốn tưởng rằng không biết khi nào mới có thể gặp lại hắn, không thể tưởng được nhanh như vậy đã gặp lại hắn.

Nàng tâm tình sung sướng cong lên khóe miệng, chính là muốn lại hướng hắn nói cảm tạ, nhưng hắn vẫn mở miệng nói ——

“Giữa trưa? Nguyên lai, ngươi chỉ nhớ rõ chuyện tình giữa trưa, thật sự là làm cho người rất thương tâm.” Nam tử áo trắng toát ra vẻ mặt bị thương.

“A?” Tô Trữ Nguyệt kinh ngạc giật mình.

Tuy rằng nàng đã tin tưởng đi bọn họ đã từng gặp mặt, nhưng là giờ phút này hắn có vẻ mặt cùng giọng điệu này, phảng phất bọn họ đều không phải là chính là ở trong trà lâu từng có vài lần gặp mặt, mà là thật sự quen biết lẫn nhau.

Tô Trữ Nguyệt đáy lòng nghi hoặc càng lúc càng sâu, nhìn không được bị thu hút, đưa mắt cẩn thận nhìn thấy vẻ mặt anh tuấn của hắn, mà nàng càng nhìn liền càng cảm thấy quen mắt.

Kìa mây rậm, thâm thúy con người đen, mũi thẳng thắn, khóe miệng tựa tiểu phi tiểu Còn có âm điệu cùng giọng điệu nói chuyện của hắn, quả thực tựa như. Giống như là.

Viêm Từ Huyền? !

Tô Trữ Nguyệt khiếp sợ, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn bóng dáng tuấn rất xuất sắc kia, đầu óc bởi vì quá độ kinh ngạc mà lâm vào một mảnh hỗn loạn.

Không thể nào? Thật là hắn? !

Bên khe suối nam tử thủy chung mỉm cười, con người đen rạng rỡ trong đôi mắt sâu thẳm nhìn nàng, đem vẻ mặt kinh ngạc của nàng đều giữ ở trong mắt.

“Đã lâu không gặp, Tiểu Nguyệt Nhi.”

Nụ cười tuấn mỹ kia, kiểu gọi quen thuộc kia, đúng là Viêm Từ Huyền!

Tô Trữ Nguyệt giống như bị sét đánh ở bên trong, trừ bỏ ngây ra như phỗng, không có cách nào làm ra phản ứng khác

Đây cuối cùng là loại nghiệt duyên gì? Vì sao bọn họ còn có thể lại gặp nhau lần nữa?

Chẳng lẽ là kiếp trước nàng đối với hắn làm chuyện nhân thần cảm phẫn, thiên địa không tha, ông trời mới trừng phạt nàng kiếp này bị oan gia dây dưa?

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Nguyệt Lão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Edit: A Tử

Tặng Hằng nhi

Viêm Tử Huyền không chớp mắt nhìn dung nhan tràn đầy kinh ngạc trước mắt, tuần mâu tràn đầy ý cười.

“Như thế nào? Thật không nhận ra ta sao?” Hấn hỏi.

Lần này hấn đến Tô Châu, là tới tìm nàng.

Nửa tháng trước, Phụ thân hấn nghe nói Tô gia gặp nạn từ một gã thương nhân đến từ Quý Châu, biết được bạn tri kỉ, cũng là bạn tốt đã qua đời, mà thế nhi của bằng hữu đã rời khỏi Quý Châu, tựa hồ là đến nương nhờ vào thân thích.

Phụ thân đau lòng rất nhiều, lập tức nói cho hấn biết chuyện này, muốn hấn tức khắc đi tìm người, cũng dặn dò hấn nếu thấy mẫu tử họ sống không tốt, liền đem các nàng về kinh thành, để bọn họ chiếu cố các nàng.

Vì thế, hấn trước đi Quý Châu tìm hiểu tin tức, biết được mẫu tử các nàng đã đi Tô Châu, liền một đường tìm đến.

Đến Tô Châu hấn chung quanh thám thính tin tức, mới biết được Tô bá mẫu đến đây hai năm thì sinh bệnh mà chết, mà Tô Ninh Nguyệt thì vẫn ở tại nơi kinh doanh của biểu cửu “Ngâm Phương trà lâu” hỗ trợ buôn bán.

Bất hạnh mà nàng gặp phải làm cho lòng ngực hấn giống như có một tảng đá lớn đè ép, bất chấp đường xa mệt nhọc, lập tức đi tìm nàng.

Vừa rồi khi đến trà lâu, chợt nghe có người kêu tên nàng, mà hấn cũng rất nhanh liền nhận ra nàng.

Mất thấy nàng vội vàng tiếp đón khách nhân đến trà lâu, hấn không có lên tiếng quấy rầy, an vị ở một góc, lẳng lặng đánh giá nàng.

Nhiều năm như vậy không thấy, nàng không chỉ bỏ đi tính trẻ con ngây ngô, còn xinh đẹp hơn so tưởng tượng với hấn, làm cho của hấn ánh mắt không có cách nào khác bám theo trên người nàng.

Nhìn thấy nàng lẳng lẽ đứng bên ngoài nghe lén, biểu tình sinh động phong phú quả thực cùng lúc nhỏ giống nhau như đúc, làm cho hấn cảm thấy như bọn họ chưa từng chia lìa suốt tám năm qua.

Nhưng mà, đối với nàng trừ bỏ có loại thân thiết quen thuộc ở ngoài, lại có một loại cảm giác khó có thể nói lên lời, ngóng nhìn dung nhan xinh đẹp của nàng cảm giác ngọt ngào chảy vào trong lòng hấn.

Từng quen thuộc như vậy, nay tựa hồ trở nên không quá giống nhau.....

Nguyên lai hấn tưởng chờ Tô Ninh Nguyệt chính mình nhận ra hấn đến, muốn nhìn một chút biểu tình kinh ngạc của nàng, nhưng là vừa nhìn thấy cái tên họ Đào còn muốn ra tay đánh nàng, hấn liền rút cuộc kiềm chế không được ra tay.

Vốn tưởng rằng, nàng sẽ nhận ra hấn, không thể tưởng được khi ánh mắt hai người giao nhau, nàng thế nhưng chỉ nói một câu với hấn “Đa tạ công tử”?!

Chẳng lẽ nàng đã quên hấn?

Câu nói đó làm cho trong lòng hấn thực không biết là tư vị gì.

Tám năm qua, bọn họ tuy rằng không có gặp mặt, nhưng hấn vẫn thường thường nhớ tới bộ dáng đáng yêu của nàng, nhớ tới nàng luôn bị hấn chọc tới về mặt thờ phỉ phỉ.

Mà nàng, thế nhưng quên hấn không còn một mảnh?!

Hấn vốn định đem nàng bắt đi, giúp nàng hảo hảo mà “Khôi phục trí nhớ”, nhưng nàng lại bị gọi vào phòng bếp, trông rất bận rộn.

Hấn đành phải hướng một vị tiểu nhị mà thám thính chuyện của nàng, tiểu tử kia khi nhận được ba lượng bạc mới không nhanh không chậm nói là nàng sau giữa trưa sẽ tới bên dòng suối giặt quần áo.

Chỉ cần nhất tưởng đến đi qua này ba năm đến, nàng mỗi ngày đều quá như vậy vất vả mệt nhọc cuộc sống, Viêm Tử Huyền tâm liền căng thẳng, ngực nặng trĩu.

Trong trí nhớ nàng, thâm chịu tô bá phụ, bá mẫu sùng ái, liền ngay cả hấn cha mẹ cũng tương đương thích nàng, nàng được mọi người che chở như thế, sùng như thế. Nếu như gia đình không gặp nạn, phụ mẫu lần lượt qua đời thì làm sao phải sống cuộc sống vất vả như thế này, làm cho người khác không khỏi đau lòng.

Cứ việc nàng xem kiên cường mà sống, nhưng chỉ là nghĩ đến nàng chịu nỗi đau thương khi mất đi người thân, hẳn liền thật không đành lòng, đồng thời cũng có chút tiếc nuối chính mình lúc ấy không bên cạnh của nàng

“Người..... Người..... Ta..... Ta.....” Tô Ninh Nguyệt khiếp sợ ngẹn họng nhìn trần trời, ngay cả một câu đầy đủ đều nói không được.

Nàng hy vọng chính mình giờ phút này đang ở trong mộng, càng hy vọng chính mình nhắm mắt một cái, bóng dáng cao to tuấn tú kia sẽ tự động biến mất.

Chỉ tiếc, sự thật luôn tàn khốc.

Trước mắt nàng là một vị công tử áo trắng, thật sự là Viêm Từ Huyền! Nhưng..... Điều này sao có thể chứ?!

Từ mười một năm trước Viêm bá phụ cùng gia đình chuyển đến kinh thành, nên hai nhà một năm cũng không nhất định có cơ hội gặp mặt một lần.

Khi đó nghe Phụ thân nói, Viêm bá phụ ở kinh thành kinh doanh tửu quán có rất thành công, chỉ trong vài năm ngắn ngủi ở kinh thành đã có danh tiếng vang dội, trở thành phú thương tiếng tăm lừng lẫy, cũng bởi vậy quanh năm suốt tháng đều bận tới mảy mòi mặt.

Nếu nàng nhớ không lầm, thì lần cuối cùng nhìn thấy cả nhà Viêm bá phụ là tám năm trước, trong buổi tiệc mừng thọ của phụ thân nàng, Viêm bá phụ loại bỏ muôn vàn khó khăn mà dẫn Viêm bá mẫu cùng Viêm Từ Huyền tiến đến chúc mừng.

Cứ việc cho rằng giao tình của hai nhà dù thời gian qua lâu cũng không mất đi, nhưng là bởi vì phụ thân phải chăm lo cho công việc làm ăn của chính mình, Viêm bá phụ cũng như vậy nên việc liên lạc lẫn nhau liền dần dần ít liên hệ.

Ấn tượng của hắn trong lòng nàng vẫn còn dừng lại ở lần gặp mặt cuối cùng của tám năm trước. Năm đó nàng mới chín tuổi, mà hắn mười bốn tuổi.

Cách lâu như vậy không thấy, khó trách nàng chỉ mơ hồ cảm thấy hắn có chút nhìn quen mắt, lại không có thể nhận ra hắn, dù sao ai có thể lường trước được, bọn họ hai người lại gặp nhau, địa điểm không phải ở Quý Châu, cũng không phải ở kinh thành, mà là ở Tô Châu!

Trải qua tám năm thời gian, nàng đã không còn là một đứa trẻ nữa, mà hắn cũng từ một thiếu niên trưởng thành thành một nam nhân anh tuấn, không chỉ có thân hình càng thêm cao to, gương mặt cũng càng thêm tuấn mỹ.

Xem hắn đôi mắt to đen như mực, sâu không thấy đáy, còn chiếc mũi thẳng đứng cùng trên môi một tia ý cười thần nhiên.....

Đi? Đợi chút, đợi chút, hiện tại cũng không phải là tìm tòi nghiên cứu hắn trở nên tuấn mỹ như thế nào nha!

Tô Ninh Nguyệt nhanh chóng thu hồi lại tinh thần đang chấn động, cố gắng giấu đi tia mỉm cười.

“Ta đương nhiên chỉ nhớ rõ giữa trưa hôm nay có gặp người, bởi vì trước kia chúng ta chưa từng gặp qua nha!” Nàng phủ nhận tất cả, cũng không có tính cùng hắn nhận thức.

Người này từ nhỏ chính là khắc tinh của nàng, là địch nhân của nàng, nếu cùng hắn nhận thức, nàng chẳng phải là sẽ không có ngày lành sao?

Vì xác định cuộc sống yên tĩnh của chính mình không bị phá hư, tốt nhất là làm cho hắn nghĩ hắn nhận sai người đi.

“Phải không?” Viêm Từ Huyền khoi mào đuôi lông mày, không thể tưởng được nàng thế nhưng phủ nhận là không quen hắn.

“Đương nhiên đúng rồi!” Tô Ninh Nguyệt dùng sức gạt đầu.

“Nhưng là..... Ta như thế nào cảm thấy bộ dáng của người rất giống một vị bằng hữu của ta, nàng trước đây ở kế bên nhà của ta, mà bộ dáng của nàng cùng người quả thực...”

“Công tử thật sự nhận sai người rồi!” Tô Ninh Nguyệt vội vàng đánh gãy lời nói của hắn, không hy vọng hắn lại cẩn thận hồi tưởng tiếp. “Chúng ta từ trước tới nay chưa từng gặp qua, ta cũng chưa từng có đến Quý Châu.”

Một tia tinh quang xẹt qua đáy mắt của Viêm Từ Huyền, khóe miệng cũng câu ra một chút cười.

“Quý Châu? Ta vừa mới nhắc tới Quý Châu sao?” Hắn sung sướng hỏi lại.

“Ách?”

Tô Ninh Nguyệt một trận ngẹn lời, hai gò má bỗng dung phồng hồng, hận không thể cắn đứt đầu lưỡi chính mình.

Thảm! Điều do nàng vừa rồi vội vã muốn phủ nhận việc hai người đã từng gặp mặt, mới có thể không nghĩ qua là chính mình nói lời dối.

Mặc kệ! Chuyện tới nước này, nàng cũng chỉ có thể giả ngu rồi cuộc!

“Quý Châu? Ta vừa mới nói Quý Châu sao?” Nàng cố gắng giả bộ bộ dáng vô tội, phủ nhận nói: “Công tử khẳng định là nghe lầm đi? Ta vừa rồi nói rõ ràng là..... Rõ ràng là trịnh châu.”

Thấy nàng liền tiếp phủ nhận, Viêm Từ Huyền cười lắc lắc đầu.

“Mạnh miệng có thể thay đổi cái gì sao? Tiểu Nguyệt Nhi, hôm nay ở trà lâu ta nghe được rành mạch, những người đó kêu ngươi là ‘Ninh Nguyệt’!”

“Ách?”

Tô Ninh Nguyệt biểu tình cứng đờ, trên mặt xấu hổ đỏ ửng càng sâu.

“Cái kia..... Kia chính là đúng dịp thôi, trên đời này người tên ‘Ninh Nguyệt’ cũng rất nhiều? Tóm lại ta và ngươi chưa từng gặp qua! Ai, không thèm nghe ngươi nói nữa, ta còn có rất nhiều việc cần phải làm.”

Nàng muốn chạy nhanh ra đường, bởi vì trong lòng cảm thấy rất khiếp sợ, rất bối rối, kết quả khinh công đều còn sử dụng đến, trước hết bị chính mình sẩy chân té ngã.

Bùm một tiếng, thân hình nho nhỏ của nàng liền như vậy ngã xuống suối.

Viêm Từ Huyền thấy thế mi tâm vừa nhú, nhanh chóng thi triển khinh công, thả người lên một hòn đá lớn.

Này tuổi không tính là rất chảy xiết, Tô Ninh Nguyệt ở trong nước đấu tranh trong chốc lát, đôi tay mảnh khảnh rất nhanh liền với được một hòn đá bên cạnh, ổn định thân mình.

Thấy nàng không có nguy hiểm, Viêm Từ Huyền tia khăn trương dưới đáy mắt mới thôi lui.

Hắn ngồi xuống dưới, một cái chớp mắt cũng không thuận nhìn nàng, cặp kia tuấn mầu tuy rằng mang theo ý cười cùng treu tức, lại còn có một tia ám áp không dễ phát hiện.

“Ngươi nha, vài năm không thấy, như thế nào vẫn là gốc nghiệt như vậy? giặt quần áo, thế nhưng ngay cả chính mình cũng nhảy vào trong suối, hay là tính giặt quần áo trên người luôn sao? Ta thật đúng là phục ngươi!”

Nghe thấy hắn chế nhạo, Tô Ninh Nguyệt nhin không được tức giận, mà nàng còn không kịp mở miệng nói cái gì đó, hắn vừa cười khinh nhéo vào má của nàng.

“Xem! Ngay cả thời điểm ngươi tức giận, hai gò má phồng lên giống như khối cầu giống nhau như đúc, còn muốn phủ nhận ngươi không phải là Tiểu Nguyệt Nhi?” tiếng nói của hắn mang theo ý cười.

“Ta.....”

Tô Ninh Nguyệt suy sụp hạ vai xuống, nhụt chí cực kỳ.

Nàng biết chính mình phủ nhận như thế nào cũng vô dụng, đơn giản không phủ nhận, tự cố tự nhếch môi, phát lên hòn sỏi.

Chán ghét! Chỉ biết gặp hắn thì không có chuyện gì tốt! Xem! Nàng lập tức liền phát sinh sự kiện bất hạnh ngã vào trong suối!

“Cần hỗ trợ sao?” Viêm Từ Huyền cười hỏi, hướng nàng vươn tay.

“Không cần! Ai biết ngươi lại muốn như thế nào chinh ta?”

Tô Ninh Nguyệt tức giận vuốt ve tay hắn, thậm chí còn bởi vì quá giận, nhin không được hướng hắn hất nước.

Viêm Từ Huyền tuấn nhan cùng quần áo đều bị nước bắn tung tóe làm ướt, nhưng hắn cũng là không buồn bực, tuấn nhan như trước mỉm cười, một bộ dáng nhàn nhã, làm cho nàng vẫn ngăm trong nước cảm thấy dị thường chật vật.

“Hừ, ta chính mình là có thể đi lên, mới không cần của ngươi hỗ trợ!”

Tô Ninh Nguyệt hai tay chống lên tảng đá lớn, tính la lên một tiếng làm tinh thần hăng hái thêm đặt lên hòn đá, nhưng mà, làm nàng nửa người trên vừa mới rời khỏi mặt nước, Viêm Từ Huyền bỗng nhiên mầu quang chột lóe, bỗng dưng ra tay đem nàng nhấn xuống nước.

Hành động của hắn quá mức đột nhiên, Tô Ninh Nguyệt một cái bất ngờ không kịp phòng, không cẩn thận uống hết vài ngụm suối nước, quả thực đem nàng làm cho phát điên.

“Khụ khụ..... Ngươi làm cái gì? Muốn hại chết ta sao?!”

“Ta khuyên ngươi tốt nhất đừng đứng lên.” Viêm Từ Huyền tiếng nói bỗng nhiên trở nên có điểm căng thẳng.

“Sau đó ở trong nước lạnh mà chết phải không? Thật sự là cảm ơn hảo tâm của ngươi!” Tô Ninh Nguyệt tức giận trừng hắn.

“Ta không phải có ý như vậy, chính là —”

“Ta không muốn nghe người giải thích! Ta muốn đứng lên! Mau tránh ra!”

“..... Được rồi, nếu người kiên trì trong như vậy.”

“Ta đương nhiên kiên trì!”

Tô Ninh Nguyệt tay chân cùng sử dụng để đi lên, còn cố đứng trước mặt Viêm Tử Huyền, nâng cằm lên trừng hấn, nhìn xem hấn muốn như thế nào?

Viêm Tử Huyền thần sắc có chút cổ quái, hấn nhanh chóng cởi áo choàng trên người xuống, không nói được lời nào đem thân thể của nàng bao bọc kín không kể hồ.

“Người làm cái gì nha?”

Tô Ninh Nguyệt động thủ kéo áo choàng của hấn xuống, nhưng cúi đầu thoáng nhìn, hai gò má bỗng dưng nóng lên, nàng thoáng chốc đã hiểu hấn vì sao phải nàng bao bọc nàng lại.

Nguyên lai, trên quần áo trên người nàng sau khi rơi xuống nước thì trở nên trong suốt, dưới kia kiện đầu nhi rõ ràng có thể thấy được, mà vật liệu may mặc ướt đầm sau, thì dính sát thân thể, làm cho đường cong cơ thể của nàng lộ hết ra ngoài. Nàng vừa rồi còn cố ý ở của hấn trước mặt ngẩng đầu ưỡn ngực, quả thực như là chính mình đưa lên cảnh xuân kiều diễm mặc hấn nhìn cho đã mắt!

“Người..... Người..... Người..... Cái kia..... Ta.....” cánh tay nhỏ bé của nàng nắm chặt áo choàng, xấu hổ gần như xấu hổ vô cùng.

“Ta có nhắc nhở cho người, là người chính mình kiên trì muốn đi lên.” Viêm Tử Huyền bắt buộc chính mình không hồi tưởng lại cảnh xuân vừa rồi.

Tám năm không thấy, nàng không còn là tiểu oa nhi năm đó nữa, mà cái nữ nhân hàng thật giá thật. Kia thật là đường cong mê người, đủ để cho một nam nhân bình thường huyết mạch sôi sục, cũng làm cho trong lòng hấn nổi lên một chấn động.

“Là quân tử sẽ không nhìn loạn!” Tô Ninh Nguyệt giận dữ dậm chân.

“Nguyên lai ta ở trong lòng của người là quân tử? Thật sự là cảm động chưa!” Viêm Tử Huyền cố ý xuyên tạc lời của nàng, nửa đùa nửa thật nói, ý đồ hòa tan không khí xấu hổ này.

“Cái gì quân tử? Người mới không phải!”

“Nếu không phải quân tử, cần gì phải ‘Phi lễ chớ nhìn’ đâu?” Hấn nhin không được đùa nàng.

Việc nhìn thấy nàng trưởng thành trở thành cô nương xinh đẹp, nhưng cá tính vẫn là như vậy đơn thuần thẳng thắn, biểu tình vẫn là như vậy sinh động phong phú, làm cho hấn cùng năm đó giống nhau, nhin không được chính là muốn khi dễ nàng.

“Người, người—” Tô Ninh Nguyệt nói trogn lòng ngày càng giận dữ. “Ta không nghĩ với người tranh cãi loại vấn đề nhàm chán này, người đến Tô Châu là muốn làm chuyện gì, cũng sắp tới giờ đi làm, không cần ở trong này chướng mắt!”

Từ khoảnh khắc nhận ra của hấn, trực giác cho nàng biết rằng hấn chính là đến Tô Châu đến làm việc của người nào đó, mà vừa vặn ở trà lâu gặp nàng mà thôi, bởi vậy cũng nên hỏi một chút.

Bất quá phải nói lại là..... Hấn như thế nào không có hỏi nàng vì sao lại xuất hiện ở Tô Châu? Giống như đối với lần gặp nhau này dường như một chút cũng không ngoài ý muốn?

Viêm Tử Huyền dường như xem thấu nghi hoặc trong lòng của nàng, mở miệng nói: “Tiểu Nguyệt Nhi, lần này đến Tô Châu, là tới tìm người.”

“Cái gì?”

Hấn là..... đến tìm nàng?!

Tô Ninh Nguyệt ngạc nhiên nhìn của hấn khuôn mặt tuấn tú, trong lòng kinh ngạc và nghi ngờ càng sâu.

“Người vì sao muốn tới tìm ta? Còn có, người làm sao mà biết ta ở nơi này?” Nàng nhíu mi hỏi, cũng không cho rằng hấn tìm đến nàng sẽ có cái chuyện tốt gì.

“Chắc, nghe giọng điệu này của người, dường như là không nghĩ sẽ gặp lại ta, thật sự là vô tình mà!” Viêm Tử Huyền cố ý dùng giọng điệu bị thương lắt đầu than nhẹ. “Uổng phí ta gần dặm xa xôi theo kinh thành đuổi tới Quý Châu, lại một đường theo Quý Châu đi đến Tô Châu.”

“Hãy bớt sàm ngôn đi, người rốt cuộc muốn làm cái gì?” Tô Ninh Nguyệt thiếu kiên nhẫn truy vấn.

Viêm Tử Huyền rốt cục thu lại thần sắc hay nói giỡn, vẻ mặt còn nghiêm túc nhìn nàng, nói: “Ta muốn mang người đến kinh thành.”

Nghe thấy này đáp án, Tô Ninh Nguyệt về mặt kinh ngạc.

“Ta làm sao phải cùng người đi kinh thành?”

“Chuyện nhà của người, Phụ thân và mẫu thân của ta ở chỗ thương nhân hay lui tới nhà mà nghe được, bọn họ muốn ta đem người mang về kinh thành, chúng ta sẽ thay người phụ mẫu của người hảo hảo mà chiếu cố người.”

Nghe thấy lời nói này, Tô Ninh Nguyệt đáy lòng âm áp.

Bỏ qua một bên cùng Viêm Tử Huyền “Quá tiết” (đụng chạm) Không nói chuyện, trong lòng nàng là phi thường thích Viêm bá phụ, Viêm bá mẫu, bọn họ luôn đối với nàng thân thiết lại hiền lành, giống như thân nhân chân chính của nàng.

Rất nhiều năm không thấy, không biết bọn họ có khỏe không?

Khi hồi tưởng đến Viêm bá phụ, Viêm bá mẫu, Tô Ninh Nguyệt sẽ không chịu được nhớ tới năm đó hai nhà nhân văn thường xuyên lui tới, khi đó phụ mẫu của nàng vẫn còn sống, mà bọn họ một nhà bên nhau hạnh phúc không lo.....

Tô Ninh Nguyệt tâm một trận đau đớn, nhưng nàng rất nhanh liền thoát khỏi đau đớn kia, cố gắng tỉnh lại đứng lên.

“Hảo ý của bá phụ, bá mẫu ta xin nhận trong lòng, ta ở nơi này không có gì không tốt.”

Viêm Tử Huyền nhủ mày nhìn nàng, hấn cũng không xem nhẹ vừa rồi nàng đáy mắt chợt lóe qua tia đau xót.

Cho dù thiên tính của nàng lạc quan như thế nào, mất đi tình cảm chân thành song thân khẳng định là khó có thể thừa nhận đã kích, nàng trước hết chống đỡ quá nhiều sao bị thống dầy vò, mới có thể trên miệng cười nở nụ cười đi?

Đi qua ba năm, nàng khẳng định là có rất nhiều đêm, một mình vụng trộm mà rơi lệ đi?

Chỉ là tưởng tượng đến tình cảnh kia, Viêm Tử Huyền ngực liền hung hăng đập nhanh, mi tâm nhíu lại càng sâu.

Mặc dù biểu cửu của nàng thu lưu nàng, làm cho nàng có nơi để ở, nhưng là căn cứ vào tin tức hấn thu được, bọn họ kinh doanh trà lâu ở Tô Châu quy không lớn, sinh ý cũng chỉ có thể tính miễn cưỡng không có trở ngại mà thôi.

Xem nàng phải ở trà lâu hỗ trợ, còn phải mỗi ngày phải đến đây giặt quần áo, kia với trước kia bên người có nha hoàn hầu hạ cuộc sống quả thực có cách biệt một trời.

Nàng chẳng những chịu đã kích mất đi song thân, còn phải vất vả như thế sống qua ngày, dạy người như thế nào nhẫn tâm?

“Đi kinh thành không phải tương đối khá sao? Phụ mẫu ta sẽ hảo hảo chiếu cố người.” Viêm Tử Huyền khuyên nhủ.

Tô Ninh Nguyệt vẫn là lắc đầu.

“Nơi này cũng không có gì không tốt a, cuộc sống thực yên ổn.”

Mới đầu, nàng quả thật đối với cuộc sống ở Châu không thể thích ứng, nhưng nàng đã đáp ứng với mẫu thân sẽ hảo hảo kiên cường mà sống, nàng liền cố gắng chống đỡ mọi thứ, đến bây giờ cũng đã muốn thành thói quen.

“Dù sao ta sẽ không đi với người lên kinh thành.” thái độ cùng giọng điệu của nàng đều vô cùng kiên định.

Viêm Tử Huyền còn muốn nói cái gì, bỗng nhiên một trận gió thổi qua, làm cho Tô Ninh Nguyệt sợ run cả người. Hấn mi tâm vừa nhíu, lo lắng nàng sẽ bị nhiễm phong hàn.

“Nơi này không phải nơi tốt để nói chuyện, chúng ta vẫn là rời đi trước!” Nói xong sau, cũng không chờ nàng phản ứng lại, liền ra tay ôm nàng, thi triển khinh công đem nàng mang về bờ.

Chỉ là cái ôm ngắn ngủi, lại làm cho Tô Ninh Nguyệt xấu hổ vạn phần, nàng muốn đóng quần áo cần giặt đi giặt tiếp để che dấu vẻ không được tự nhiên của chính mình, nhưng lại bị Viêm Tử Huyền cấp đoạt đi.

“Ai, làm cái gì? Ta còn chưa giặt xong mà!”

Viêm Tử Huyền không chỉ có đoạt đi đóng quần áo kia, còn nghĩ sẽ ném nó vào cái giỏ trúc kia, thậm chí đem trúc cái giỏ trúc cầm lên.

“Còn giặt? Người thật muốn bị nhiễm phong hàn?”

“Ách..... Ta.....” Tô Ninh Nguyệt muốn cãi lại, nhưng lại rất rõ ràng bản khoản của hấn không có sai.

Giờ phút cả người này nàng ướt đầm, nếu không nhanh chút thay quần áo, thực dễ dàng bị nhiễm phong hàn, mà nếu như nàng sinh bệnh, sẽ làm cho biểu cửu, biểu nương thêm phiền toái.

Roi vào đường cùng, nàng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ngậm miệng lại, đi theo Viêm Từ Huyền đi về.

Khi bọn hắn đi vào Tô Ninh Nguyệt liền nhìn thấy biểu cửu, mắt thấy Viêm Từ Huyền tựa hồ tính đi theo mình cùng vào nhà, Tô Ninh Nguyệt chạy nhanh một phen đoạt lấy cái giỏ trúc, chặn hẳn lại.

“Tốt lắm, ngươi có thể đi rồi.”

“Nhưng là.....”

“Ngươi hết hy vọng đi, ta sẽ không theo ngươi đi kinh thành, chính ngươi trở về đi!”

“Kia cũng không thành.” Viêm Từ Huyền lắc đầu nói: “Phụ thân của ta nói ta nhất định đem ngươi mang về kinh thành, nếu không ta cũng không cần trở về.” Kỳ thật hẳn phụ thân của hắn cũng không có nói như vậy, nhưng là trong lòng hắn đã quyết định như thế, không mang nàng trở về thì cũng không trở về.

Nửa tháng trước, hắn từ chỗ phụ thân biết được nhà nàng gặp bất hạnh, phụ thân còn chưa có mở miệng nói với hắn bảo hắn đi tìm nàng, hắn kỳ thật cũng đã hạ quyết tâm muốn tới tìm nàng.

Tại đây dọc theo đường đi, hắn nhớ nàng, một lòng muốn sớm một chút tìm được nàng, mà sau khi nhìn thấy nàng, đối với nàng trừ bỏ cảm giác quen thuộc bên ngoài, còn có cảm giác chưa từng có từng chút từng chút len vào lòng hắn.

Hắn biết chính mình vẫn thích nàng, cứ cho rằng đã tám năm không gặp, hắn lại chưa bao giờ quên nàng bộ dáng xinh đẹp đáng yêu cùng phản ứng phong phú.

Đến tận cùng giờ phút này hắn đối nàng vẫn chính là tình bạn nhiều năm, hay là có thêm một tầng tình cảm, hắn còn không có thể rõ ràng được, bất quá có thể thực xác định là, hắn thực nguyện ý chiều cố nàng, bảo hộ nàng, cũng đã quyết định dẫn nàng đến kinh thành, làm cho nàng không phải sống vất vả như thế này nữa.

Tô Ninh Nguyệt nghe vậy ánh mắt sáng lên, bỗng nhiên hướng hắn giơ lên một nụ cười sáng rỡ.

“Nha? Thật vậy chăng?”

Tuy rằng nàng cũng không có nói rõ, nhưng nụ cười kia thật quá mức sáng lạn, trong đó hàm nghĩa hắn lại rất rõ ràng, bất quá — nàng rất thích nhìn thấy hắn lưu lạc đầu đường!

“Ài, tốt xấu chúng ta hai người quan hệ không phải là ít, ngươi thực quyết tâm làm cho ta không nhà để về?” Viêm Từ Huyền tuấn nhan giơ lên một chút bất đắc dĩ cười khổ.

“Cái gì quan hệ không phải là ít? Ta với ngươi không có đến nửa điểm quan hệ, đừng nói hươu nói vượn!”

Tô Ninh Nguyệt vội vàng phản bác, còn trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, bộ dáng muốn làm liền, ngược lại làm cho Viêm Từ Huyền nhìn không được muốn đùa nàng.

“Làm sao có thể không nửa điểm quan hệ đâu? Chúng ta nhưng là từng có da thịt chi thân nha!”

Tô Ninh Nguyệt kiểm nhi nóng lên, vội vàng dùng tay che lại miệng của hắn không cho hắn nói hươu nói vượn.

“Ngươi ở nói bậy bạ gì đó? Không được nói lung tung!” Nàng dậm chân nói.

Viêm Từ Huyền mỉm cười kéo tay nàng, như là không cho nàng có cơ hội lại lần nữa che lại cái miệng của hắn, đem bàn tay nhỏ bé của nàng chặt chẽ nắm ở trong bàn tay của chính mình.

Tô Ninh Nguyệt buồn bực muốn bỏ ra tay hắn, lại như thế nào cũng bỏ không ra, ngược lại bị bàn tay ấm áp của hắn nhiễu loạn.

“Ta nào có nói bậy?” Viêm Từ Huyền tươi cười có một chút xấu xa, cố ý dùng giọng điệu ái muội nói: “Đêm hôm đó, ta rõ ràng nhìn thấy hết thân mình của ngươi, bể của ngươi trong người, đó không phải da thịt chi thân là cái gì? quan hệ của chúng ta đều đã thân mật như vậy.....”

Nghe khẩu khí không có gì ngăn cản, Tô Ninh Nguyệt vừa xấu hổ, đang muốn muốn mắng chửi người, lại nghe thấy phía sau truyền đến một trận khiếp sợ, âm thanh trừu chọc.

Nàng ngạc nhiên quay đầu vừa thấy, đúng là biểu cửu nương!

Xem ra biểu cửu nương là không yên lòng nên mới lợi dụng thời gian rảnh trở về thăm hỏi tình trạng của biểu đệ.

Mắt thấy biểu cửu nương thần sắc cổ quái, ánh mắt ở nàng cùng Viêm Từ Huyền trên người qua lại dao động, Tô Ninh Nguyệt không khỏi ở trong lòng khúc triết.

Thăm thăm, xem ra vừa rồi cùng Viêm Từ Huyền nói chuyện đều bị biểu cửu nương nghe thấy được!

“Không. Cái kia. Biểu cử nương. Ta cùng hấn. Chúng ta. Không phải như người nghĩ. Thật sự không phải.”

Nàng tâm hoảng ý loạn định giải thích, lại bởi vì rất bối rối mà có vẻ lắp bắp, kia ngược lại làm cho lời của nàng nghe qua không nửa điểm thuyết phục.

Ai, thảm! Cái này từ nhảy vào hoàng hà cũng rửa không sạch!

Chương Tuệ Nương quả nhiên không thể nào tin được, ánh mắt thậm chí còn có ý dừng ở chỗ hai người đang nắm tay nhau.

Tô Ninh Nguyệt cả kinh, vội vàng đem tay của Viêm Từ Huyền bỏ ra, phần hai gò má sớm đã đỏ ửng vì xấu hổ hận không thể chính mình ngay tại chỗ này ngất đi.

Quái quái, nàng cùng Viêm Từ Huyền cũng không phải thực sự có “Gián tình”, nàng là ở chốt dạ một chút. Giờ phút này nàng khắc chế không được mặt đỏ, tim đập, giống như là thật sự bị “Bất kê thông đảm”.

Trong lòng của nàng tương đối hoảng, Viêm Từ Huyền thái độ có vẻ thông dong hơn.

Tuy rằng hấn trên tức vui đùa nói bị người bên ngoài nghe thấy được, không khỏi cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng là nếu sự tình đã xảy ra như vậy, hấn cũng chỉ có thể thân nhiên đối mặt.

“Tại hạ Viêm Từ Huyền, nhà ở kinh thành, lúc trước cùng Ninh Nguyệt ở Quý Châu, là bằng hữu nhiều năm. Vừa rồi lời nói kia chính là lời nói đùa, nếu tạo thành hiểu lầm, còn thỉnh thứ lỗi, hết thấy đều là văn bối có lỗi.” Hấn giọng điệu nghiêm túc mở miệng giải thích. Tuy rằng hấn thực thích trên đùa Tô Ninh Nguyệt, nhưng cũng không hy vọng nàng đã bị người bên ngoài chỉ trích hoặc là hiểu lầm.

Chương Tuệ Nương cẩn thận đánh giá Viêm Từ Huyền, hấn cũng không đùn đẩy trách nhiệm mà còn thẳng thắn giải thích, còn có khí thế rất hiên ngang, bộ dáng tuấn tú lịch sự, làm cho sắc mặt của nàng dịu đi một chút.

“Nếu Viêm công tử là đường xa mà đến, chúng ta là chủ nhà cũng nên tận tình chiêu cố, không bằng đi ra trà lâu của chúng ta ngồi một chút đi!”

“Không cần, biểu cử nương, hấn còn có việc —”

Tô Ninh Nguyệt vội vã đuổi hấn đi, Viêm Từ Huyền lại đánh gãy lời nói của nàng, nói: “Văn bối rất thích ý, trên thực tế, văn bối cũng có sự tình muốn cùng phu nhân tâm sự.” Đối với ý muốn dẫn Tô Ninh Nguyệt trở lại kinh thành, hấn cũng phải cùng biểu cử và biểu cử nương của nàng lên tiếng mới được.

“Người đã là bằng hữu Ninh Nguyệt, cũng đừng như vậy xa lạ, kêu ta một tiếng bá mẫu là được rồi.” Chương Tuệ Nương quay đầu đối Tô Ninh Nguyệt nói: “Ninh Nguyệt, con về trước phòng đi thay quần áo đi, chúng ta lại trà lâu, ta nghĩ biểu cử cùng đại biểu đệ cũng sẽ thật cao hứng nhận thức vị bằng hữu này của con.”

“Nhưng là.” Tô Ninh Nguyệt nhăn đầu lông mày, trong lòng kháng cự đến cực điểm.

Nàng thật sự một chút cũng không tưởng cùng Viêm Từ Huyền có quá nhiều lần cùng xuất hiện nha! Căn cứ dĩ kinh nghiệm lúc trước, chỉ cần cùng hấn ở chung một chỗ, nàng khẳng định không có kết cục tốt.

“Ngoan, nghe lời, nhanh chút trở về phòng đi thay quần áo đi! Nếu giống A Lỗ nhiễm phong thì thật không tốt.” Chương Tuệ Nương thúc giục nói.

“Mau đi đi, Tiểu Nguyệt Nhi.” Viêm Từ Huyền cười nhìn nàng, ánh mắt kia giống nhau đang nói — người lại như thế nào muốn trốn tránh, phản kháng cũng là vô dụng!

Mất thấy thoát không khỏi Viêm Từ Huyền, Tô Ninh Nguyệt cũng chỉ có thể cắn giận trừng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái, lập tức ừ rừ quay về phòng thay quần áo!

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Nguyệt Lão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Edit: Từ Ly

Beta: A Từ

Hai khắc sau, Viêm Từ Huyền không mang theo tùy tùng, một mình một người tới “Ngâm phương trà lâu”.

Còn cách bữa tối một khoảng thời gian, trong trà lâu ngay cả một khách nhân cũng không có, vừa vặn làm cho bọn họ có thể không bị quấy rầy mà hảo hảo nói chuyện.

Ở cạnh cửa sổ, vợ chồng Phan thị, Viêm Từ Huyền cùng Tô Trữ Nguyệt ngồi cùng bàn.

“Bá phụ, bá mẫu, tại hạ là Viêm Từ Huyền, lúc đầu nhà cũng như nhà Trữ Nguyệt đều cùng ở Quý Châu. Bởi vì Tô bá phụ trước đây chiếu cố phụ thân, bởi vậy phụ thân đối Tô bá phụ kính trọng lại cảm ơn, hai nhà trong lúc đó cũng có nhiều năm giao tình thâm hậu.” Viêm Từ Huyền mở miệng hướng vợ chồng Phan thị giải thích tình nghĩa giữa hai nhà. “Sau lại chúng ta rời đi dời tới kinh thành kinh doanh, hai nhà bởi vì ngăn cách xa xôi lại đều bận rộn, mới từ từ ít liên hệ.”

Phan Hiền Trung nhìn phía Tô Trữ Nguyệt, chỉ thấy nàng gật gật đầu, tỏ vẻ lời hắn nói quả thật không có sai.

Viêm Từ Huyền lại nói tiếp: “Năm tháng trước, phụ thân nghe nói Tô gia năm đó phát sinh chuyện như vậy, liền lập tức muốn văn bồi đến tìm người, hi vọng đem Trữ Nguyệt đem đến kinh thành để hảo hảo mà chăm sóc, coi như là báo đáp ân tình năm đó Tô bá phụ chiếu cố.”

Vợ chồng Phan thị liếc mắt lẫn nhau một cái, trao đổi một ánh mắt.

Bọn họ nghĩ rằng, nếu Viêm, Tô hai nhà trong lúc đó có nhiều năm giao tình thâm hậu, như vậy Viêm Từ Huyền này nhân phẩm không có vấn đề.

“Nguyên lai hai người các ngươi là thanh mai trúc mã, Viêm công tử ngăn dậm xa xôi tìm đến, thật đúng là người có ý chí!” Phan Hiền Trung nói, một bên Chương Tuệ Nương cũng là cảm động gật gật đầu.

Khi trong lòng bọn hắn, thấy tình huống liên tưởng đến —— hai người bọn họ lưỡng tình tương duyệt (2 bên có tình ý), lại bởi vì lúc trước Viêm gia dời tới kinh thành mà phân ly, mà nay Viêm Từ Huyền vừa nghe nói nhà nàng đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, liền lập tức chạy không nghĩ tới để tìm người.

Thật là có tình có nghĩa, chân tình thâm thiết nha!

Chương Tuệ Nương về mặt cảm động nói: “Các ngươi đã lưỡng tình tương duyệt, như vậy hãy thành thân đi! Như vậy cha mẹ Trữ Nguyệt trên trời có linh thiêng, khẳng định cũng sẽ cảm thấy vui mừng.”

“A? !”

Lưỡng tình tương duyệt? Thành thân?

Tô Trữ Nguyệt về mặt kinh ngạc, nhìn Viêm Từ Huyền cũng giật mình. Bọn họ nhìn nhau lúng túng liếc mắt một cái, Tô Trữ Nguyệt xinh đẹp thanh tú, gò má trong nháy mắt đã đỏ bừng.

“Biểu cữu, biểu cữu nương, các ngươi hiểu lầm, ta cùng hắn không phải cái loại quan hệ này, mới không có lưỡng tình tương duyệt đâu!” Nàng vội vàng phủ nhận.

“Vậy các ngươi đến tốt cùng là cái dạng quan hệ gì?” Chương Tuệ Nương truy vấn: “Tuy rằng Viêm công tử nói vừa rồi ở ngoài phòng kia chẳng qua là lời nói đùa, nhưng nếu không hai người các ngươi quan hệ không thể tầm thường, như thế nào lại nói ra như vậy là lời nói đùa đây? Mà những lời này. . . . Cũng có chút sự thật căn cứ đi?”

Viêm Từ Huyền mở miệng giải thích nói: “Văn bồi vừa rồi nói cũng không nói gì rõ ràng, làm bá mẫu hiểu lầm, xin hãy tha lỗi. Trên thực tế, năm đó nàng vẫn chưa tới sáu tuổi, mà văn bồi đắm chìm vào nhà tắm, cho nên mới phải.”

“Ách? Lúc ấy vẫn chưa tới sáu tuổi?”

“Đúng vậy a, đúng a!” Tô Trữ Nguyệt liên tục không ngừng gật đầu. “Đó là chuyện tình lúc trước, lúc ấy ta chỉ bắt quá là cái tiểu hài nhi!”

“Thì ra là thế.” Chương Tuệ Nương nhìn bọn họ, âm thầm tự định giá một lát, mới lại mở miệng nói: “Bất quá Trữ Nguyệt, hai nhà các ngươi đã như vậy, lúc này Viêm công tử lại có lòng như vậy, ngăn dậm xa xôi đến tìm ngươi, ngươi thật ra có thể suy nghĩ việc cùng Viêm công tử cùng đi lên kinh thành đi.”

Nàng nghĩ, nếu Tô, Viêm hai nhà thân thiết, có nhiều năm giao tình thâm hậu, nên rất đáng tin cậy, mà vị Viêm công tử tướng mạo đường đường, tuấn tú lịch sự, thoát nhìn đối Trữ Nguyệt lại quan tâm, hai người bọn họ nếu có thể kết làm vợ chồng, nhất định là xuân không có bất bẽ mặt nhân duyên tốt. Thân là trưởng bối Trữ Nguyệt, bọn họ phải hỗ trợ nàng nắm chắc mối lương duyên tốt này.

Phan Hiền Trung trong lòng cũng là cho rằng như vậy.

Hắn nghĩ rằng, nếu Viêm, Tô hai nhà là nhiều năm là bạn tốt, tin tưởng biểu muội, biểu muội phu đã qua đời nếu có biết, cũng nhất định sẽ muốn thấy ái nữ của mình gả vào nhà họ Viêm.

“Biểu cữu nương của ngươi nói đúng, Trữ Nguyệt, ngươi hãy cùng hắn đi lên kinh thành đi thôi, tin tưởng Viêm công tử sẽ chiếu cố tốt cho ngươi. Cuộc sống nơi này đối với ngươi một cô nương mà nói, dù sao cũng cực.” Phan Hiền Trung cũng mở miệng khuyên nhủ.

Bọn họ nhất đáp nhất hát, “Bức hôn” ý tứ hàm xúc nồng hậu, kia làm cho Tô Trữ Nguyệt từ đáy lòng cảm thấy kháng cự.

“Ta không cần vất vả ! Ta mới không cần cùng hấn ở cùng nhau!”

Nghe giọng điệu kích động kiên quyết của nàng, Viêm Từ Huyền trên mặt xẹt qua một tia bất đắc dĩ.

“Theo ta ở cùng một chỗ, có đáng sợ như vậy sao?”

Nghe khẩu khí của nàng, giống như biểu cữu, biểu cữu nương của nàng là đem nàng đẩy vào miệng hổ, thái độ tránh né kia, sao không làm người ta chán nản?

“Vói người cùng một chỗ? Ta đây thà rằng đi làm ni cô!” Tô Trữ Nguyệt reo lên.

“Ni cô? Người không phải lường trước !”

Hắn còn nhớ nàng đến cỡ nào thích ăn chân gà nướng thơm ngào ngạt, muốn nàng ba bữa như thế? Nàng khả năng không chống đỡ được mấy ngày liền đầu hàng!

“Ai nói ta không phải lường trước? Ta hiện tại, lập tức, lập tức đi ngay am ni cô quy y xuất gia!” Tô Trữ Nguyệt bỗng nhiên đứng dậy, bước đi ra ngoài.

Cử động của nàng làm cho Phan thị vợ chồng ngây ngốc , Không còn nghĩ đến nàng luôn nhu thuận ôn thuận, sẽ có phản ứng kích động như vậy .

Viêm Từ Huyền trên mặt biểu lộ một tia bất đắc dĩ, ở trong lòng khẽ thở dài .

“Bá phụ, bá mẫu đừng lo lắng, ta sẽ đem nàng mang về.” Hắn mở miệng cam đoan xong, lập tức đứng dậy theo đi ra ngoài.

Ngoài thành Tô Châu chỗ giữa sườn núi, còn có một tòa am ni cô .

Tô Trữ Nguyệt ra khỏi thành, một đường hướng tới am ni cô đi đến.

Nàng vừa rồi bỗng dưng xoay người lao ra trà lâu, trừ mang theo giận dữ bỏ đi, lại vì tránh đi trường hợp làm người ta xấu hổ đến cực điểm .

Nghĩ đến biểu cữu, biểu cữu mẹ không ngừng cổ vũ, muốn nàng theo Viêm Từ Huyền, da đầu nàng liền run lên.

Đùa giỡn cái gì? Muốn nàng cùng Viêm Từ Huyền thành thân, cùng hấn đi lên kinh thành? Nàng chẳng phải là trốn không thoát lòng bàn tay của hấn sao, cả đời đều phải chịu hấn trêu đùa sao? Nàng cũng không phải thần trí mơ hồ rồi!

“Ta mới không cần! Không muốn không muốn không cần!” Tô Trữ Nguyệt một bên la hét, một bên tức giận giống như phải đi thật mạnh .

Viêm Từ Huyền không hề báo động trước xuất hiện ở trước mắt nàng, bất quá mới nửa ngày , dòng suy nghĩ của nàng liền phập phồng kịch liệt, giống như mấy năm nay tính tình toàn bộ bộc phát ra .

Trừ bỏ bị hấn trêu chọc ở ngoài, càng làm cho nàng tâm phiền ý loạn là. Bọn họ trong lúc đó tuy rằng vẫn như bình thường không ngừng đấu võ mồm, nhưng là. Lại giống như có chỗ nào bất đồng.

Ánh mắt của hấn, hấn tới gần, làm cả người nàng không được tự nhiên, nàng không biết mình tại sao khắc chế không được mặt đỏ tím đập, tại sao không tự chủ phải nín thở, mà cái loại phản ứng không tự chủ này làm nàng có chút sợ.

Rốt cuộc tại sao phải như vậy? Nàng không thích như vậy! Hắn làm cả người nàng trở nên không thích hợp cực kỳ!

Tô Trữ Nguyệt tâm phiền ý loạn đi một bước lại dùng sức dậm chân, mà phía sau của nàng một bóng dáng cao to đi theo .

Nhìn nàng một đường khoái hoạt đi tới, như là ý chí kiên định, Viêm Từ Huyền không khỏi nhíu đầu lông mày, bước nhanh hơn cùng nàng sóng vai mà đi.

“Ai, Tiểu Nguyệt Nhi, người thực tính đi am ni cô quy y xuất gia?” Hắn vốn tưởng rằng nàng chính là đi ra hít thở không khí, thuận tiện trốn tránh biểu cữu, biểu cữu mẹ nàng “Bức hôn” mà thôi.

“Như thế nào? Không được sao?” Tô Trữ Nguyệt hừ nói: “Người đi theo ta làm cái gì? Chẳng lẽ người một đại nam nhân cũng muốn theo vào ni cô am sao? Đừng đi theo ta nữa !”

“Tiểu Nguyệt Nhi, làm gì giận dữ như vậy ?” Viêm Từ Huyền thở dài nói.

“Đây là chuyện của ta, không nhọc người lo lắng. Người có thể đi trở về nói cho viêm bá phụ, nói ta đã xuất gia rồi, Phật tổ đều nghe theo chủ ý của ta.”

Nghe lời của nàng, Viêm Từ Huyền mi nhíu lại càng nhanh. Cô nàng này sẽ không phải bị tức giận lấy đi lý trí, thật sự xúc động chạy vào am ni cô xuống tóc chứ?

“Tiểu Nguyệt Nhi, nếu ngươi là giận ta, hường ta đánh chửi còn được, làm gì cùng chính mình trút giận chứ? Vẫn là mau trở về đi thôi! Như ngươi vậy chẳng phải là cho biểu cừu, biểu cừu nương của ngươi lo lắng sao?”

Nghe ra trong giọng nói hắn có một tia lo lắng, Tô Trữ Nguyệt có chút kinh ngạc.

Hắn đây là đang lo lắng nàng, sợ nàng thật sự đi xuất gia sao?

Bất ngờ phát hiện, làm nàng tâm không hiểu cảm thấy sung sướng, mà vừa rồi nóng nảy cùng buồn bực cũng thoáng chốc tan thành mây khói.

“Bọn họ không phải lo lắng ta không có người chiều cổ sao? Một khi đã như vậy, ta đi xuất gia không phải khỏe suốt đời sao? Cái gì đều không cần lo lắng.” Nàng cố ý nói như vậy, muốn cho hắn càng thêm khẩn trương.

Viêm Từ Huyền quả thật cảm giác khó giải quyết, mà hắn đang lo lắng làm sao đem nàng trở về trong khi nàng đang nóng nảy, bọn họ đã đi tới phía ngoài am ni cô.

Một ni cô tại bên ngoài quét tuyết, định trở về trong am, nhìn thấy có nam thí chủ một đường đi theo một nữ thí chủ hướng am đi tới, liền mặt mũi hiền lành chấp tay trước ngực, hỏi: “A di đà Phật, hai vị thí chủ có gì chỉ giáo?”

“Không có gì, chúng ta chỉ là vừa khéo đi ngang qua mà thôi.” Viêm Từ Huyền lập tức mở miệng trả lời, cũng tính đem Tô Trữ Nguyệt định lời đi, nhưng nàng lại tránh được tay hắn.

“Mới không phải vừa vặn đi ngang qua mà thôi, ta —— ách. . . .” Mặt của nàng cười bỗng nhiên xẹt qua một tia xấu hổ.

Ai nha, cái này nguy rồi, tuy rằng nàng vừa rồi thẳng la hét muốn xuất gia, nhưng cũng không phải thiệt tình muốn quy y, ai biết Viêm Từ Huyền một đường theo tới bên ngoài am ni cô, lúc này nàng nên nói cái gì cho phải?

Viêm Từ Huyền chưa cho nàng cơ hội mở miệng, một phen bịt miệng của nàng, thật sự mang nàng đi.

Cử động của hắn khơi dậy phản kháng trong lòng Tô Trữ Nguyệt, nàng tức giận cắn phần há mồm cắn bàn tay của hắn một cái, khi hắn buông lỏng tay, liền reo lên: “Buông! Ta không cần trở về, ta muốn quy y xuất gia!”

Viêm Từ Huyền cau chặt mày, khuyên nhủ: “Đừng nói nói nhảm, Tiểu Nguyệt Nhi, đây cũng không phải là chuyện có thể nói giỡn.”

Tô Trữ Nguyệt đã là đâm lao phải theo lao, nàng sao có thể ở trước mặt của hắn rút lại lời nói?

“Ta mới không có, ngươi đừng ngăn đón ta!”

Nàng nghĩ rằng, bất kể như thế nào, trước tiên tiến vào am ni cô rồi nói sau.

Chờ vào am ni cô xong, nàng lại yên tĩnh mà hảo hảo suy nghĩ phương pháp xử lý, nghĩ ra một cái lý do mà nàng không phải thật sự quy y xuất gia!

Ni cô bình tĩnh nhìn hai người bọn họ tranh chấp cùng lôi kéo, lắc đầu khẽ thở dài.

“Vị này nữ thí chủ, quy y xuất gia cũng không phải là đùa giỡn, nếu chỉ là vì dỗi, đều không phải là tâm thành ý định mà nghĩ tu hành, chủ trì ở đây biết chắc là không cho ngươi quy y, nhị vị vẫn là mau trở về đi!” Thần nhiên thuyết xong, ni cô liền xoay người vào trong am.

Tô Trữ Nguyệt cứng đờ, bị lời nói này làm xấu hổ đến cực điểm, quả thực không ngẩng đầu lên được.

Đúng vậy, nàng chỉ là bôi vôi dỗi, cũng không phải thiệt tình thành ý mà nghĩ muốn xuất gia tu hành, lại giống đứa nhỏ cáu kỉnh ở ngoài am ni cô la hét ầm ĩ, như cái bộ dáng gì? Nàng thật sự là rất không nên.

Một cổ suy sụp cùng uể oải mãnh liệt xông lên đầu, làm nàng thoáng chốc như là gà trống bại trận, ủ rũ đi đến một bên cây đại thụ, đặt mông ngồi xuống một chỗ tảng đá lớn.

“Ngươi cười đi, tùy ngươi muốn cười sao thì cười.” Nàng ghé vào trên đùi của mình, cam chịu nói.

Viêm Từ Huyền nhìn nàng như vậy, một chút cũng không cười được.

Hắn tuy rằng thích trêu chọc nàng, đùa nàng, không phải vì muốn nàng khổ sở. Giờ phút này xem bộ dạng suy sụp uể oải này của nàng, lồng ngực của hắn không khỏi một trận nín chặt.

Hắn thà rằng nàng tức giận xả giận lên hắn, thà rằng nàng đối với hắn nổi giận đùng đùng mắng to, thậm chí là nhào lên đánh hắn đều được, chính là không muốn gặp nàng rầu rĩ không vui, bộ dáng uể oải ảo não làm cho người ta rất không đành lòng.

Viêm Từ Huyền khẽ thở dài, ở trước mặt nàng ngồi chồm hổm xuống.

“Ta không có muốn cười ngươi, Tiểu Nguyệt Nhi. Đi với ta tới kinh thành không tốt sao? Chúng ta đều là tự đáy lòng quan tâm ngươi, thiệt tình muốn

chiều cố tốt cho người.”

Hắn giọng điệu không có trêu tức chế nhạo, nghe qua rất thành khẩn, mà tiếng nói trầm thấp hùng hậu có thể an ủi lòng người, làm cho Tô Trữ Nguyệt tâm tình tốt lên một chút, hơn nữa.

Hắn mới vừa nói”Chúng ta”, hắn tỏ vẻ cũng là ta quan tâm nàng sao?

Tô Trữ Nguyệt nhìn không được ngẩng đầu, nhìn mắt của hắn.

Tại kia hai con người đen ở bên trong thâm thúy, nàng thấy chân thành quan tâm, làm nàng ngực ấm áp, tim đập áy náy, một loại cảm giác rung động ngăn chặn không được cũng theo nhanh mà xông lên.

Tô Trữ Nguyệt thật sự không có thói quen với cảm giác xa lạ khác thường như vậy, nàng vội vàng nhìn xuống, tránh được cặp con người đen làm cho lòng người rối tung kia.

“Ta biết biểu cửu, biểu cửu nương là có ý tốt, nhưng ta còn không định đến kinh thành.”

“Chính người cũng nói, hiện tại làm việc thật là vất vả, vậy tại sao không chịu nhận hảo ý của chúng ta?” Viêm Từ Huyền hỏi.

Ánh mắt cùng giọng điệu của hắn đều lộ ra nồng đậm quan tâm, làm cho Tô Trữ Nguyệt trong lòng ấm áp, nghĩ qua Viêm bá phụ, bá mẫu đối với nàng yêu thương, trong lòng của nàng có một chút dao động, nhưng là lo lắng qua đi, nàng vẫn là lắc đầu.

Cho dù nàng thật sự nhận hảo ý của bọn hắn, nhưng bọn hắn có khả năng chiều cô nàng bao lâu? Nàng không có khả năng thật sự cả đời ăn bám nhà họ!

“Cả đời” ba chữ kia hiện lên trong óc thì Tô Trữ Nguyệt không khỏi nghĩ đến thái độ biểu cửu, biểu cửu mẹ muốn tác hợp nàng cùng Viêm Từ Huyền, làm tim nàng đập loạn hơn.

“Cho dù vất vả, đó cũng là con đường ta chọn, chính mình sẽ gánh vác hết thảy. Tóm lại, ta không định cùng với người đi lên kinh thành.”

Thái độ của nàng kiên quyết, nhưng Viêm Từ Huyền cũng không dễ dàng thỏa hiệp.

“Khó mà làm được, bất luận qua bao lâu thời gian, ta đều nhất định phải thuyết phục người, đến khi người nguyện ý theo ta đi mới thôi.” Hắn giọng điệu kiên trì nói.

Nếu hắn thật sự cứ như vậy rời đi, như vậy nàng lại phải ngày qua ngày ở trong trà lâu bận rộn, còn phải vì giặt quần áo mỗi ngày cảm theo gió bằng trúc từ trong thành ra ngoài thành giặt rồi quay về.

Vất vả như vậy, và trọng yếu hơn là không có ai có thể ở cạnh nàng bảo hộ nàng.

Hồi tưởng tình cảnh hôm nay ở trà lâu, lúc ấy nếu không phải hắn đứng lúc ra tay, chỉ sợ nàng thực đã bị cái tên họ Đào kia gây thương tích!

Suy nghĩ lại, vẫn là quyết tâm muốn dẫn nàng rời đi càng tăng hơn rồi.

“Người —— nào có ai như vậy bức bách người khác!” Tô Trữ Nguyệt bắt đầu dĩ thờ dài.

Viêm Từ Huyền nhìn vẻ mặt buồn bực kia của nàng, ở trong lòng bắt đầu dĩ thờ dài.

Hắn sẽ kiên trì như thế, cũng là vì nàng suy nghĩ nha! Cô gái cố tình không nhảy bén như thế nào cũng không cảm giác được, không nên cự tuyệt hảo ý của hắn.

“Dù sao ta là không định đi lên kinh thành, người nếu không chấp nhận hết hy vọng ta cũng vậy không có biện pháp.” Tô Trữ Nguyệt bủi môi, khề hừ một tiếng.

Nàng nghĩ rằng, vài ngày sau hắn sẽ hết hy vọng, ngoan ngoãn chính mình trở lại kinh thành.

Vừa nghĩ tới hắn không lâu sẽ rời đi Tô Châu, cũng không biết tại sao, lòng của nàng bỗng dưng bị nhú chặt, mà dạng phản ứng cổ quái này làm cho Tô Trữ Nguyệt cảm thấy hoang mang cực kỳ.

Nếu tiểu tử thích khi dễ nàng rời đi Tô Châu, nàng hẳn là mừng rỡ đốt pháo chúc mừng mới đúng, nhưng vì cái gì nàng lại cảm thấy giống như sắp mất đi cái gì.

Nàng rốt cuộc không được bình thường?

Ánh mắt Tô Trữ Nguyệt nhìn không được hướng Viêm Từ Huyền liếc, nhìn hắn gương mặt tuấn mỹ cùng đôi mắt thâm thúy đen như mực, nàng tim đập thoảng chốc trở nên càng thêm hỗn loạn.

Ai, xem ra nàng chỉ là có chỗ không thích hợp mà thôi? Nàng căn bản là cả người cũng cực kỳ không thích hợp! Hắn vẫn là sớm một chút rời đi Tô

Châu, sớm một chút làm nàg khôi phục bình thường đi!

Sáng sớm, Tô Trữ nguyệt đi chợ, mua chút thịt bò rau quả trở về.

Khi nàg một bước tiến phòng bếp trà lâu, biểu cửu nương liền cười dài nói với nàg: “Trữ nguyệt, ngày hôm nay trà lâu có người làm thuê mới, sau này người cùng Đại Hồ có thể thoải mái một chút.”

“Người làm thuê mới?”

Tô Trữ Nguyệt kinh ngạc giật mình, nổi lên lòng nghi ngờ.

Biểu cửu mẹ nói người làm mới, sẽ không phải là Viêm Từ Huyền đi?

Nàng nhũu mày , nói: “Trà lâu có ta cùng Đại Hồ đã muốn đủ, cần gì phải dùng bạc mời người mới giúp đỡ ?”

“A! Không cần tiêu tiền .” Chương Tuệ Nương vẻ mặt tươi cười nói: “Chỉ cần cung cấp cơm ăn mỗi ngày , thật sự có lời đúng không!”

“Cái gì?”

Không cần chi lương? Chỉ cần mỗi ngày cung ứng cơm là được?

Khả nghi! Khả nghi cực kỳ! Hiềm nghi Viêm Từ Huyền càng lúc càng lớn rồi!

” Này, hần, hần gọi Trương Chí.” Chương Tuệ Nương chỉ vào một nam tử ngăm đen vừa đi vào phòng bếp .

Sao? Không phải Viêm Từ Huyền?

Tô Trữ Nguyệt kinh ngạc rất nhiều, âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Chỉ cần người mới không phải Viêm Từ Huyền là tốt rồi, bất quá. Nàng như thế nào cảm thấy giống như từng thấy trương chí này?

Tô Trữ Nguyệt mang một tia nghi hoặc, đang định đem thịt bò rau dưa mua về đem cất đi, quay người lại, thiếu chút nữa đụng lên một người thân hình cao lớn .

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy khuôn mặt tuấn tú Viêm Từ Huyền

“Ngươi Ngươi ngươi ngươi.”

Tô Trữ Nguyệt trừng lớn mắt nhìn Viêm Từ Huyền, một bộ mặt như gặp quỷ.

Xem người này cố ý mặc quần áo đơn giản, cho rằng không khác gì Đại Hồ cùng Trương Chí , thì ra biểu cửu nương nói ngươi làm mới nhưng không chỉ có một người a!

Tô Trữ Nguyệt thoáng chốc bùng tỉnh , khó trách nàg vừa rồi sẽ cảm thấy Trương Chí có điểm nhìn quen mắt, bởi vì hần chính là tùy tùng bên người Viêm Từ Huyền, hôm qua nàg đã từng thấy qua !

“Kể từ hôm nay, hai người chúng ta ở gian trà lâu này làm việc, kính xin Tô cô nương chỉ giáo nhiều hơn .” Viêm Từ Huyền cố ý tỏ ra một chút khách sáo mỉm cười.

Tô Trữ Nguyệt nhũu mi trừng mắt hần, không thể tưởng được hần nhưng lại tới đây .

“Ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì?”

“Ngươi đã không chịu theo ta đến kinh thành, ta đây giờ phút này là có nhà về thật, tự nhiên tìm cách làm cho mình có ba bữa ăn!” Viêm Từ Huyền cười trả lời.

Đương nhiên chính là nói đùa , hần thân là thiếu gia tửu quán nổi danh kinh thành, sao có thể có thể thiếu bạc ăn cơm?

Từ khi hần mười bảy tuổi, cha hần liền từng bước dạy hần thực tế mang theo hần kinh doanh tửu quán, hần hiện tại không chỉ có phụ trách việc quản lý, còn chính tìm cách muốn mở một tửu quán lớn, tiến đến tìm nàg, hần cũng chỉ tạm thời đưa giao việc lại cho vài tên thủ hạ tin tưởng.

Đến khi hần tới “Ngâm phương trà lâu” đảm đương tiểu nhị, mục đích quan trọng nhất là, đương nhiên muốn khuyên nàg cùng hần cùng trở lại kinh thành.

Trừ lần đó ra, hần cũng hy vọng có thể giúp nàg gánh vác một ít chuyện, để nàg đừng vất vả như vậy, mà là trọng yếu hơn là, hần hi vọng có thể ở cạnh nàg chiếu cố nàg, bảo hộ nàg.

Khi hần hướng vợ chồng Phan thị nói kế hoạch của hần, bọn họ cũng đồng ý làm cho hần đến nơi đây làm người làm mướn ngày.

“Ngươi Tùy ngươi!”

Tô Trữ Nguyệt biết đuổi cũng đuổi không đi hẳn, cũng chỉ có thể tùy ý hẳn đi rồi, dù sao mấy ngày nữa hẳn nhận rõ ràng nàng không có khả năng rời đi Tô Châu, sẽ buông tha cho .

Tô Trữ Nguyệt quyết định chủ ý muốn bỏ qua sự tồn tại của Viêm Từ Huyền, tính hoàn toàn đưa hẳn trở thành người tàng hình, nhưng phát hiện căn bản làm không được!

Cả một ngày , ánh mắt của nàng cũng không biết tại sao luôn khắc chế không được nhìn theo bóng dáng của hẳn đi động, mà nàng cũng ngoài ý muốn phát hiện hôm nay trà lâu buồn chán so với bình thường tốt hơn, lại đến đây vài vị cô nương trẻ tuổi.

“Công tử, thỉnh cho ta một bình trà được không?” Một cô nương quần áo xinh đẹp đối Viêm Từ Huyền nói.

Tô Trữ Nguyệt nghe vậy nhìn không được nhú đuôi lông mày, rõ ràng nàng cách cô nương này tương đối gần, như thế nào cô nương này bỏ gần tìm xa về phía Viêm Từ Huyền mở miệng đây?

“Không thành vấn đề.” Viêm Từ Huyền hướng cô nương mỉm cười.

Nhìn kia gương mặt tuấn mỹ mỉm cười, Tô Trữ Nguyệt tim đập bỗng dừng rối loạn, nhưng nàng rất nhanh liền ý thức được thất thường của mình, vội vàng thu lại tinh thần.

Nàng bất buộc đem tầm mắt chính mình theo trên người Viêm Từ Huyền dời lại, lại phát hiện cô nương kia đang dùng ánh mắt ái mộ ngóng nhìn Viêm Từ Huyền, hiển nhiên thật sâu sắc vì bên ngoài tuấn mỹ của hẳn mà khuyh đảo.

Phát hiện này, không biết tại sao làm cho Tô Trữ Nguyệt phập phồng.

“Hắn là tiểu nhị quán, không phải là cái gì công tử.” Nàng đối cô nương sau khi nói xong, quay đầu đối Viêm Từ Huyền thét to nói : “Khách nhân muốn trà, còn không mau đi phòng bếp ? Động tác không gọn gàng như vậy sao được?”

Cô nương nhú mi trừng mắt nhìn Tô Trữ nguyệt liếc mắt một cái, lập tức vừa cười Doanh Doanh (nhẹ nhàng) đối viêm con huyền nói: “Công tử từ từ sẽ đến, không có quan hệ.”

“Cô nương chờ một chút, lập tức đưa lên trà nóng .”

Viêm Từ Huyền đổi thái độ Tô Trữ Nguyệt không nghĩ gây gổ, mang theo mỉm cười xoay người đi vào phòng bếp, mà Tô Trữ nguyệt cũng đúng lúc thu thập chút bát trên bàn mang vào phòng bếp.

Thấy hẳn đang chuẩn bị nước trà, Tô Trữ nguyệt nhìn không được hừ nhẹ: “Nếu bên ngoài những cô nương kia biết bộ mặt đích thực ngươi thích treo cột người, nhất định sẽ tan biến ảo tưởng !”

Viêm Từ Huyền cong môi cười, nói: “A, các nàng cũng không phải ngươi, chỉ sợ không có cơ hội biết điểm này.” Hẳn cũng không phải là đẳng đồ tử mà nữ nhân nào cũng đùa, ở trong lòng của hẳn, chỉ có Tiểu Nguyệt Nhi là một người đặc biệt.

Tô Trữ Nguyệt nhăn đầu lông mày, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Vì sao không có cơ hội? Chẳng lẽ ta không giống người thường?” Nàng có thể một chút cũng không thấy vừa mừng vừa lo.

Viêm Từ Huyền bên môi ý cười càng sâu sắc, không chút do dự nói: “Ồ tâm lý của ta, ngươi thật sự chính là không giống người thường !”

Tô Trữ Nguyệt còn không kịp cãi lại, âm thanh biểu cửu nương bỗng dừng truyền đến ——

“Viêm công tử đối Trữ Nguyệt một mảnh tâm ý thật sự là cảm động thế nào! Các ngươi cô dâu mới cảm tình tốt, muốn cắn lỗ tai hoặc là liếc mắt đưa tình ta cũng không để ý, bất quá cũng đừng làm cho khách nhân bên ngoài chờ lâu quá nha!”

“Dạ, ta đi ra ngoài trước đưa nước trà .” Viêm Từ Huyền bụng một bình trà nóng đi ra ngoài.

Đối mặt biểu cửu nương mang theo ánh mắt chế nhạo, Tô Trữ nguyệt lúng túng đỏ hai gò má.

Nàng vội vàng nói: “Biểu cửu nương người hiểu lầm rồi, chúng ta vừa rồi không phải ở liếc mắt đưa tình, ta chỉ cảnh cáo hẳn ngoan ngoãn làm tốt bổn phận tiểu nhị, đừng chỉ cố mất đi mây lại với cô nương bên ngoài .”

Nghe thấy giải thích của nàng, Chương Tuệ Nương nụ cười trên mặt càng thâm sâu .

“Nha, nguyên lai Trữ Nguyệt chúng ta là ghen ?”

“A?” Tô Trữ Nguyệt cứng đờ, lập tức kích động lắc đầu phủ nhận.”Ta mới không có ghen! Ta làm sao có thể ghen?” Lời tuy như thế, của nàng hai gò má lại không biết tại sao càng lúc càng nóng.

“Nếu như vậy, vậy ngươi làm chi để ý như vậy đến các cô nương khác?” Chương Tuệ Nương cười hỏi lại.

“Ta. Ta chỉ phải.”

Đúng a! Nàng làm chi để ý? Rõ ràng ta tự nói với mình muốn không nhìn sự tồn tại Viêm Từ Huyền rồi, nhưng là chính mình không chế không nổi. . .

Tô Trữ Nguyệt tuy rằng nỗi lòng hỗn loạn, lại vẫn mạnh miệng nói: “Ta mới không có để ý cái loại chuyện nhàm chán này ! Ta mới không cần biết hấn muốn với ai mất đi mây lại, dù sao hấn. Dù sao hấn sẽ rời đi nơi này .”

Viêm Từ Huyền lại lần nữa đi vào phòng bếp, vừa vặn nghe thấy được của nàng câu nói sau cùng.

Hấn một bên theo trên lò lấy một chồng bánh hoa quế nóng hằm hập, một bên gật đầu nói: “Đúng vậy , ta cuối cùng sẽ rời đi nơi này .”

“Khi nào thì đi?” Tô Trữ Nguyệt lập tức truy vấn.

Viêm Từ Huyền ngược mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, nói: “Thời điểm ngươi gật đầu đáp ứng theo ta đi.” Nói xong, hấn chứa đựng một chút cười, bụng bánh hoa quế xoay người đi ra ngoài.

“Viêm công tử thật đúng là có chí khí thế nào!” Chương Tuệ Nương hỗ trợ khuyên Tô Trữ Nguyệt.”Ta coi hấn là thiết tình thích ngươi, nếu hấn đối với ngươi một tâm chân tình, ngươi còn có cái gì mà do dự ? Hãy cùng hấn đi!”

Tô Trữ Nguyệt xấu hổ lại không biết làm sao nói: “Biểu cửu mẹ thật sự hiểu lầm, ta cùng hấn trong lúc đó thật không phải là cái loại quan hệ kia như biểu cửu mẹ nghĩ đến .”

Cái gì một tâm chân tình? Hấn thiết tình thích khi dễ nàng nhưng thật ra thật sự!

“Nếu là hấn không chịu chính mình rời đi, vậy hãy để cho hấn cả đời ở trong này làm tiểu nhị tốt lắm!” Tô Trữ Nguyệt có chút đổi nói.

“A, nói không chừng Viêm công tử thực sẽ nguyện ý vì ngươi mà lưu lại đây!” Chương Tuệ Nương vẫn như cũ cho rằng bọn họ là xứng đôi.

“Làm sao có khả năng?”

“Nói cũng đừng nói quá vẹn toàn nha, Trữ nguyệt.” Chương Tuệ Nương cười dài nói: “Nếu hấn không thích ngươi, không thèm để ý ngươi, hấn cần gì phải bỏ đi tư thái đến tiểu trà lâu của chúng ta này làm một gã tiểu nhị đâu?”

“Hấn chỉ là vì hoàn thành nhiệm vụ lời nhảm nhủ cha hấn, chỉ như thế mà thôi.” Tô Trữ Nguyệt đáp.

“Phải không? Ha ha.”

Chương Tuệ Nương cười cười, không nói cái gì nữa, xoay người đi làm việc, nhưng mà vừa rồi lời nói thâm sâu, cũng là đảo lộn trong lòng Tô Trữ nguyệt có dòng âm áp.

Nàng mới không tin Viêm Từ Huyền là thật tâm thích nàng, để ý nàng, khả năng. Cổ tình biểu cửu nương nó nói cũng là gạt đi không được, trong đầu không tự chủ được không ngừng hiện lên gương mặt tuấn mỹ Viêm Từ Huyền kia , làm hại lòng của nàng nhảy nhanh, như thế nào cũng không cách nào khôi phục bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Nguyệt Lão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Edit: A Từ

Gần giờ tý, mọi âm thanh đều yên lặng cả.

Tại Tô Châu đây là thời khắc dân chúng tiến vào mộng đẹp, nhưng có một người ngủ tương đương không an ổn.

Trong tấm phòng nhỏ nhỏ, Tô Ninh Nguyệt đang ngủ say, nhưng lặn qua lộn lại, không chỉ có ấn đường nhăn lại, mà trong miệng còn phát ra lời vô nghĩa.

“Nóng. Nóng quá.”

Trong lúc ngủ mơ, Tô Ninh Nguyệt thân thể một màu đỏ rực, quanh mình không khí nóng rực, không khí có chút quái quỷ, giống như có cái gì đáng sợ sắp phát sinh.

Này hết thấy..... Cảm giác là như vậy quen thuộc..... Thật giống như..... Thật giống như là nhiều năm trước, nhà của nàng bị hỏa hoạn.

Ý niệm trong đầu trong đầu nàng chợt vang lên, cảnh trong mơ bỗng nhiên truyền đến tiếng nổ vang.

Một mảnh hồng quang bỗng dung ở trước mặt của nàng nổ tung, nhìn thấy biển lửa ghê người hướng nàng đánh tới, tựa như sóng biển vô tình, ý đồ đem nàng hung hăng cuốn đi.

“Không! Không! Không cần!”

Tô Ninh Nguyệt kinh hô la lên, bỗng dung mở hai mắt.

Nàng dồn dập thở dốc, đôi mắt đẹp chứa đầy sợ hãi, qua một hồi lâu mới rốt cục hơi thở mới có thể bình thường lại.

“Nguyên lai..... Nguyên lai chính là mộng.....”

Tô Ninh Nguyệt thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng cảnh trong mộng vừa rồi lại khiến nàng rối rắm, làm cho nàng hoang mang..... Lúc này nàng đã muốn tỉnh ngủ. Vì sao cảnh trong mơ cùng cảm giác bất an vẫn chưa thối lui?

Chính thấy nghi hoặc hết sức, Tô Ninh Nguyệt bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến âm thanh khả nghi vọng vào.

“Kỳ quái? Là làm sao vậy?”

Một cổ diêm xấu dự cảm nảy lên trong lòng, rung cả mình cũng lập tức lạnh sống lưng, thậm chí ngay cả đầu ngón tay của nàng cũng hơi lạnh.

Tô Ninh Nguyệt vội vàng xuống giường, bắt an mở cửa phòng ra, không thể tưởng được một trận sương khói ở đối diện đánh tới, mà tại kia sương khói tràn ngập xung quanh, nàng nhìn thấy ánh lửa màu đỏ!

Thật sự có cháy ?!

Tô Ninh Nguyệt nuốt một ngụm khí lạnh, sắc mặt bỗng dung trắng bệch.

“Không..... Làm sao có thể.....”

Vài năm trước trong nhà đại hỏa tình cảnh giống như vậy bỗng dung hiện lên trong óc, nàng biết chính mình hẳn là nhanh chút thoát đi, nhưng mà trước mắt sương khói nồng đậm, đem nàng bức trở về tấm phòng.

Nàng phịch một tiếng đóng lại cửa phòng, lại kinh hãi nhớ lại chuyện trước kia.

Ngon lửa thiêu hủy nhà nàng, cắn nuốt phụ thân của nàng, giống như ác mộng luôn dây dưa bám lấy nàng, không xé rách lòng của nàng, càng tựa như một đôi tay vô hình hung hăng bóp chặt cổ của nàng.

“Không..... Không..... Cứu mạng.....” Nàng giống như biến thành cô gái bất lực trước kia, chỉ có thể hoảng sợ lui ở góc tường.

Khói đặc không ngừng mà theo khe hở ở cửa phòng lan vào, rất nhanh tràn ngập ở trong tấm phòng, chỉ chốc lát sau, Tô Ninh Nguyệt liền cảm thấy hô khó khăn, thông khí vụn vặt.

Nàng suy yếu nhắm mắt lại, trong óc hiện lên hình ảnh năm đó phụ thân vì cứu nàng rồi cây cột ngã xuống đập trúng, bị ngọn lửa vô tình cắn nuốt mất.

“Phụ thân..... Không..... phụ thân..... Ô ô.....”

Nước mắt bị thương tựa như những hạt trân châu chậm rãi rơi xuống, như thế nào cũng không ngăn được.

Này đau thương nhớ lại làm, mà nguyên bản đã thống khổ không chịu nổi, lúc này lại lâm trạng thái cuồng loạn.

“Tiểu Nguyệt Nhi? Tiểu Nguyệt Nhi!”

Một âm thanh mơ hồ kêu to thanh loãng thoáng truyền vào trong tai nàng, nhưng mà lúc này Tô Ninh Nguyệt đã lâm vào trạng thái nửa hôn mê bên, phân không rõ giờ phút này đến tột cùng là nhớ lại, là mộng cảnh, hay là là sự thật?

Là Viêm Từ Huyền? Viêm Từ Huyền ở kêu nàng?

Hắn..... Là tới cứu của nàng sao?

“Không..... Không cần..... Không cần lại đây.....”

Nàng không cần lại lần nữa tái diễn bi kịch nhiều năm trước, không cần lại có bất luận kẻ nào vì cứu nàng mà chết. Sau việc đó với nàng mà nói thật sự..... Rất thống khổ.

Tô Ninh Nguyệt nước mắt rơi không ngừng, nàng suy yếu mảnh liệt lắc đầu.

Nàng muốn mở miệng kêu Viêm Từ Huyền đừng tới đây, nhưng mà khi mở miệng lại bị sương khói làm cho ho khan, cả người càng thêm thống khổ khó chịu, ý thức cũng càng thêm tan rã.

Nàng..... Sẽ bị chết cháy sao? Cũng tốt..... Nàng không hy vọng có bất luận kẻ nào vì cứu nàng mà chết..... Như vậy cũng tốt.....

Khi ý niệm này hiện ra trong đầu thì cửa phòng bỗng nhiên bị đá văng, mà nàng rất nhanh đã bị một vòng tay ôm lấy.

“Tiểu Nguyệt Nhi? Tiểu Nguyệt Nhi! Ngươi có khỏe không?” Lo lắng rống lên một tiếng ở bên tai nàng.

Tô Ninh Nguyệt đã không có cách nào trả lời, bởi vì quá mức suy yếu lại bị cảm xúc kích động, nàng chống đỡ không được ở trong lòng hấn ngã đi.

Viêm Từ Huyền đau lòng cực kỳ, hấn một khắc cũng không dám trì hoãn, lập tức đem nàng ôm lấy, mang theo nàng thi triển khinh công nhanh chóng theo cửa sổ rời đi.

★★★

Trong quán trọ, Viêm Từ Huyền nhìn người trên giường vẫn chưa tỉnh lại, tuấn mầu chớp động thương tiếc quang mang.

Đêm nay sau khi trà lâu đóng cửa, hấn cùng với tùy tùng Trương Chí tạm túc ở quán trọ này.

Bóng đêm càng lúc càng tối, mà sáng sớm ngày mai còn phải đến trà lâu đi hỗ trợ, nhưng hấn lại không buồn ngủ, trong đầu không ngừng mà hiện lên dung nhan xinh đẹp ngọt ngào của Tô Ninh Nguyệt.

Nghĩ năm đó nàng vẫn là đứa nhỏ, mà đã đáng yêu như vậy, mọi người đều yêu thích; Nghĩ lại sau khi gặp lại nàng, nàng giống như vậy đơn thuần thuần thẳng thắn, lại có chút kiêu mỹ của nữ nhân, làm cho tâm của hấn gọn sóng.

Hấn nhìn ra được đến, nàng là thật tình không muốn theo hấn đi lên kinh thành, cũng biết hấn hấn là nên tôn trọng ý nguyện của nàng mới đúng, nhưng..... Hấn chính là không có cách nào đem nàng một người bỏ ở tại chỗ này.

Hấn không đành lòng để cho nàng tiếp tục sống cuộc sống vất vả, càng lo lắng nàng lại lần nữa gặp người giống Đào Nhân Ngạn, chính là rút cuộc nên như thế nào, mới có thể làm cho nàng nguyện ý theo hấn rời đi đây?

Vấn đề này làm cho hấn có chút phiền lòng, mà nếu ngủ không được, hấn đơn giản liền đẩy cửa sổ ra, muốn hóng gió một chút, nhưng nghe thấy được âm thanh mơ hồ.

Cẩn thận nhìn lên, nhìn thấy xa xa một mảnh ánh lửa, mà phương hướng kia chính là phụ cận nhà biểu cửu của Tô Ninh Nguyệt!

Một cỗ dục cảm bất hảo thu vào trong tâm, hấn bất chấp đánh thức tùy tùng đang ngủ ở cách vách phòng, chính mình lập tức tiến đến nơi đó.

Vừa này, rõ ràng phát hiện cháy thật sự là Phan gia!

Hấn nhìn thấy phu thê Phan thị đều tự nắm tay một người con, chật vật hốt hoảng trốn thoát, nhưng không phát hiện ra bóng dáng Tô Ninh Nguyệt.

Sau khi thăm hỏi, phát hiện nàng có khả năng còn ở trong phòng, lòng nóng như lửa đốt hấn bất chấp nguy hiểm, lập tức nhảy vào biển lửa hừng hực thiêu đốt để cứu người.

May mắn, may mắn còn kịp.

Hấn đem Tô Ninh Nguyệt cứu ra khỏi đám cháy, lập tức cùng phu thê Phan thị hợp mặt, đưa bọn họ một nhà bốn người cùng nhau đến quán trọ, mà lúc này chịu đủ kinh hách một nhà bốn người đều đã an trí ở các phòng khác.

Nhìn người trên giường tái nhợt, nhìn trên má nước mắt chưa khô, Viêm Từ Huyền ngực liền nổi lên một trận đau đớn.

Hồi tưởng thức dậy biết nàng vẫn còn ở trong biển lửa, hấn trong lòng lo lắng như lửa đốt; Hồi tưởng lại khi thấy nàng hoảng sợ bất lực cuộn mình ở trong phòng, ngực hấn nổi lên một trận đau lòng khó có thể áp chế; Hồi tưởng lại lúc nàng hôn mê ở trong lòng của hấn, giống như có người ở trong ngực của hấn hung hăng đâm một dao khiến hấn đau đớn.....

Cảm xúc lúc đó mãnh liệt như vậy, như thế khắc sâu, làm cho hấn trở nên thấy rõ tâm ý của chính mình—

Hấn quả thật phi thường phi thường để ý nàng, đối với nàng cảm giác sớm không phải là cảm tình của hai đứa nhỏ vô tư, mà là nam nhân đối với nữ nhân.

Chính là, cô gái trong lòng hấn, vẫn là rất ghét hấn xem hấn là khắc tinh mà ông trời phái xuống trị nàng đi?

Một tia cười khổ hiện lên ở trên khóe miệng Viêm Tử Huyền, hần chăm chăm đi vào bên giường, thân thủ nhẹ nhàng vì nàng lau đi nước mắt.

Nghĩ đến những việc mà những năm gần đây nàng gặp được, hần nhẹ nhàng thở dài, trong lòng rất không đành lòng.

Trên giường, Tô Ninh Nguyệt nguyên bản mê man, nhưng ác mộng dây dưa lại đến.

Trong mộng nàng lại lần bị giam trong biển lửa hừng hực cháy, không có đường trốn, không chỗ có thể trốn, chỉ có thể nhìn từng cây cột một ở trước mắt nàng ngã xuống.

Nàng hét hoảng phe phẩy đầu, phát ra lời hoảng sợ vô nghĩa.

“Không. Không. Không cần. Không.”

Viêm Tử Huyền mi tâm vừa nhui, cầm bàn tay nhỏ bé hơi hơi lạnh của nàng.

“Tiểu Nguyệt Nhi! Nàng đang gặp ác mộng sao, Tiểu Nguyệt Nhi!” Hần muốn đem nàng lay tỉnh lại, nhưng mà nàng vẫn bị ác mộng dây dưa quán lấy, vẫn chưa tỉnh lại.

Ở trong mộng nàng thấy phụ thân chính là bị ngọn lửa cắn nuốt, hình ảnh tàn khốc kia làm cho nàng đau lòng không chịu nổi, rơi lệ đầy mặt.

Nàng không cần phụ thân vì cứu nàng mà chết, phụ thân luôn như vậy thương nàng, sủng nàng, nàng không muốn phụ thân chết, không muốn a!

“Ai tới cứu cứu phụ thân. Cứu mạng. phụ thân. Không cần! Không –” Tô Ninh Nguyệt một bên thất thanh khóc rống, một bên kích động vùng hai tay, giống như muốn từ trong biển lửa cứu phụ thân ra.

Viêm Tử Huyền kinh hãi bắt lấy hai tay nàng không ngừng vùng vẫy, nhưng trong mộng nàng lại tưởng từ thần đến nên càng kích động phản kháng, muốn thoát khỏi sự đáng sợ này.

Nàng kinh hãi khóc kêu, thân mình mảnh khảnh kịch liệt gãy dựa, cảm xúc lâm vào cuồng loạn, cuối cùng thậm chí cắn môi của chính mình, dùng sức đến nỗi cánh môi đều trở nên trắng.

“Tiểu Nguyệt Nhi, mau tỉnh lại!”

Viêm Tử Huyền đau lòng kêu, cũng một tay kéo nàng ôm vào trong ngực.

Thấy nàng môi chảy ra tơ máu, làm cho hần không đành lòng, sợ nàng lại tiếp tục thương tổn chính mình, dưới tình thế cấp bách, hần không cần nghĩ ngợi cúi đầu hôn trụ môi của nàng.

Mới đầu, Tô Ninh Nguyệt kịch liệt phản kháng, còn há mồm cắn loạn, làm cho hần thân nhiên nếm huyết tinh (máu), phân không rõ là của nàng hay là của hần.

Trên môi truyền đến một chút đau đớn, nhưng không có làm cho Viêm Tử Huyền lùi bước, vẫn ôn nhu mà kiên định hôn nàng.

Hần hơi thở nóng rực cùng cái áp ôm ấm áp, làm cho người trong lòng giống như được trấn an, Tô Ninh Nguyệt cũng dần dần an tĩnh lại.

Phát hiện người trong lòng đã không hề gãy dựa kịch liệt, Viêm Tử Huyền mới buông lỏng môi của nàng ra.

Nhìn nàng bộ dáng loang lổ nước mắt, hần đau lòng than nhẹ một tiếng, lấy cánh tay đem thân mình kiều nhỏ của nàng thu vào trong lòng.

Nhìn thấy một thân hình suy yếu như vậy, thực làm cho người ta không đành lòng, nếu có thể, hần thật hy vọng có thể thay thế nàng nhận hết thay thống khổ cùng đau xót.

Tô Ninh Nguyệt nửa ngủ nửa tỉnh, cảm giác chính mình có một cổ ấm áp cấp vây quanh, mà mới từ cảnh đáng sợ trong mơ tỉnh lại, vẫn cảm thấy cả người rét run.

Bản năng làm nàng vươn tay cánh tay, gắt gao ôm ấp thân thể trước mặt, khát vọng có thể từ trên người hần hấp thu thêm một chút ấm áp.

Viêm Tử Huyền tùy ý nàng giống con mèo nhỏ cuộn lại ở hần trong lòng hần, tay vẫn trấn an vỗ nhẹ vào lưng của nàng, cũng ở bên tai của nàng thì thầm trấn an.

“Không có việc gì, Tiểu Nguyệt Nhi, đã không có việc gì.”

Hào ấm áp. Hào an ổn. nơi này có thể tìm thấy sự an ổn.

Tô Ninh Nguyệt lẳng lặng rúc vào trong lòng của Viêm Tử Huyền, qua hồi lâu mới mở nửa mắt nhưng mà đầu óc của nàng vẫn mờ mịt, phân không rõ ràng lắm là ở cảnh trong mơ hay là sự thật.

Nàng nâng lên đôi mắt, nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của Viêm Từ Huyền, trong đầu nhất thời hỗn độn còn không có khôi phục thanh tỉnh, chỉ có thể kinh ngạc nhìn hần.

Thấy nàng đã muốn tỉnh lại, Viêm Từ Huyền thấp giọng nói:“Hiện tại không có việc gì, Tiểu Nguyệt Nhi, ta đã đem ngươi tới quán trọ còn có biểu cữu, biểu cữu nương cùng hai biểu đệ của ngươi cũng đều bình an vô sự, ngươi cái gì cũng không cần lo lắng.”

Những lời này qua một hồi lâu mới rốt cục truyền tới trong đầu Tô Ninh Nguyệt, mà nàng cũng thẳng đến lúc này mới rốt cục hoàn toàn “Kinh” tỉnh.

Nàng cứng đờ, trợn mắt há hốc mồm mà trừng mắt nhìn khuôn mặt tuần tú của Viêm Từ Huyền, nhìn một lúc nàng rõ ràng phát giác chính mình chẳng những rúc vào trong lòng của hần, bản thân hai tay còn ôm chặt thân hình của hần.

Bên tai giống nhau truyền đến một tiếng oanh, nguyên bản gương mặt có vẻ tái nhợt bỗng nhiên trở nên đỏ hồng, nàng vội vàng đẩy hần ra, tim cuồng loạn đập mạnh.

Trời ạ, nàng đây là làm sao vậy? Thế nhưng rúc vào của hần trong lòng, còn gắt gao ôm hần!

Tô Ninh Nguyệt cảm thấy xấu hổ lại ảo não, mà hần. lại rất thích khi dễ của nàng, khẳng định sẽ không bỏ qua cơ hội này mà cười nhạo nàng đi?

Nàng vừa thẹn vừa giận cắn môi nhí, không được chính mình lại đi hỏi tường lại cảnh vừa rồi làm nàng xấu hổ khôn quần vô cùng thân thiết, nhưng mà không nghĩ đến, nàng sẽ không nhớ tới nhà của biểu cữu đại hòa.

Nghe hần nói cả nhà của biểu cữu đều bình an vô sự, trong lòng nàng nhẹ nhàng thở ra, lại không thể tránh không nhớ tới nhiều năm trước gia đình nàng bị hỏa hoạn.

Nghĩ phụ thân vì cứu nàng mà chết, gia viên đẹp như vậy bị phá hủy, lại nghĩ đến nương mang theo nàng đi đến Tô Châu sau cũng lâm bệnh mà chết, lòng của nàng liền giống như bị một cây kim hung hăng mà đâm vào, trong lòng cực kì chua xót, làm cho hốc mắt của nàng nóng lên.

Nhất phát hiện cổ lộ ý kia, Tô Ninh Nguyệt thực cố gắng muốn khắc chế, không nghĩ lại ở trước mặt Viêm Từ Huyền khóc, nhưng là thật khó khăn.

Điều nàng duy nhất có thể làm, cũng chỉ có vội vàng xoay người đưa lưng về phía Viêm Từ Huyền, không cho hần nhìn thấy chính mình đang kiềm chế nước mắt.

Trong phòng thoáng chốc lâm vào một trận trầm mặc, hần cứu nàng, nàng hần là nên nói lời cảm tạ, nhưng là tưởng đến vừa rồi làm nàng xấu hổ vạn phần, hần liền khôn quần tựa như có nhéo ở cổ của nàng, làm cho nàng một chữ cũng nói không nên lời.

Một lát sau, nàng rốt cục vẫn là kiên trì mở miệng nói:“Cám ơn ngươi đã cứu ta, ngươi. Muốn cười liền cười đi, cười xong thỉnh đi ra ngoài, ta nghĩ muốn chính mình một người yên lặng một chút.” giọng điệu của nàng cứng nhắc, nhưng lại dấu không được ghen ngào.

Nguyên bản nàng nghĩ đến sẽ nghe thấy hần chế nhạo mình, không thể tưởng được ngay sau đó, nàng lại bị một vòng tay cứng rắn và ấm áp ôm vào lấy.

Nguyên bản nàng nghĩ đến sẽ nghe thấy hần chế nhạo mình, không thể tưởng được ngay sau đó, nàng lại bị một vòng tay cứng rắn và ấm áp ôm vào lấy.

Viêm Từ Huyền từ phía sau ôm nàng, đau lòng khẽ thờ dài:“Nha đầu ngốc, ta làm sao có thể cười ngươi chứ? Muốn khóc liền khóc đi, làm gì phải cố nén ? Cho dù ngươi đem vật áo của ta tất cả đều khóc ướt cũng không sao!”

Lúc trước hần ở Quý Châu khi đi thám thính tin tức nhà nàng, có nghe hàng xóm nhắc tới, năm đó Tô bá phụ vốn đã trốn thoát, là vì một mình quay lại cứu Tô Ninh Nguyệt mới bị lửa thiêu chết.

Chuyện này, khẳng định ở lòng của nàng để lại vết thương không nhỏ lưu giữ đến cả đời.

Nghĩ đến nàng những năm gần đây, trong lòng vẫn gánh vác thật lớn đau xót cùng tự trách, Viêm Từ Huyền liền cảm thấy không thể chịu đựng nổi, thực hận không thể có thể thay nàng chia sẻ này cảm xúc cùng áp lực.

Hần giọng điệu tràn ngập thương tiếc, làm cho Tô Ninh Nguyệt ngẩn ra, không chỉ có đã thoát khỏi vòng ôm ấm áp của hần, cũng làm nàng rơi nước mắt.

Ngay tại nàng muốn lặng lẽ trút điệu khóc nước mắt khi, Viêm Từ Huyền lại bỗng nhiên đem thân thể của nàng quay lại đối mặt với hần, mà trong hốc mắt nước mắt tràn ra, liền như vậy rơi trên đầu ngón tay của hần. (A Từ: chỗ này ta nghĩ là VTH đưa tay lên gạt nc mắt của nguyệt nhi nên nc mắt mới rơi trên tay a...)

Nàng ngẩng đầu nhìn hần, vội về mặt mang theo đau xót làm cho người nhìn đau lòng.

Trên gương mặt đầy nước mắt, nàng nhìn thấy đôi mắt tối tăm những đầy thâm thúy, làm nàng chưa từng gặp qua hào quang ôn nhu nào như vậy, làm lay động lòng của nàng.

Viêm Từ Huyền thật sâu ngóng nhìn nàng, thấp giọng nói:“Đừng cậy mạnh, Tiểu Nguyệt Nhi, ít nhất ở trước mặt ta không cần như vậy, cho dù ngươi khóc sưng cả mắt, khóc thành gương mặt thể này, ta cũng sẽ không cười của ngươi.”

Nghe lời nói ôn nhu bao dung của hắn, càng làm nước mắt từ khóe mắt của Tô Ninh Nguyệt chảy xuống, một giọt tiếp theo một giọt, như thế nào cũng chỉ không được.

Lúc trước, cha vì cứu nàng mà chết, nên trong lòng của nàng đầy bi thống và tự trách, nhưng là vì không cho nương biết nàng đau thương rất nhiều, nàng cũng chỉ có thể liều mạng cố nén trụ nước mắt.

Khi đến Tô Châu, vì sợ biểu cữu, biểu cữu nương thêm phiền toái, nàng cũng luôn đè nén bi thương lẫn cảm xúc xuống, cố gắng biểu hiện ra bộ mặt kiên cường.

Nhưng mà, việc nàng không có biểu hiện ra ngoài, nhưng trong lòng đối với việc thân nhân mất đi bi thống còn chưa qua đi, mà giờ khắc này..... ở chỗ sâu nhất đáy lòng của nàng mọi cảm xúc rốt cuộc đè nén không được.

Giờ phút này lòng của nàng quá mức yếu ớt, yếu ớt làm cho nàng rốt cuộc không có biện pháp cậy mạnh, đành nắm lấy vạt áo của Viêm Từ Huyền, ở trong lòng của hắn đau đớn khóc thành tiếng.

Nghe nàng khóc, cảm giác thân mình nàng mãnh mãnh kích động mà kịch liệt run run, Viêm Từ Huyền tâm cũng hung hăng rối rắm.

Hắn thương tiếc thu hẹp cánh tay, đem nàng ôm thật chặt, hy vọng sự ôn nhu này có thể xoa dịu bớt đáy lòng đang chịu đau xót của nàng.

Giờ này khắc này, hắn không khỏi may mắn chính mình không có đứng như nàng mong muốn rời đi Tô Châu, trở lại kinh thành, nếu không đêm nay ai tới cứu nàng rồi khỏi đám cháy?

Nếu hắn không có đứng lúc đuổi tới, vậy nàng..... Hắn quả thực không dám tưởng đi tiếp.....

Tô Ninh Nguyệt khóc rất lâu sau đó, thẳng đến cơ hồ đến mệt mỏi, kiệt sức, cảm xúc mới dần dần ổn định xuống lại, cũng rốt cục ngừng khóc.

Nhất tưởng đến chính mình vừa rồi nhưng lại thật sự ở trong lòng khóc Viêm Từ Huyền giống như đứa nhỏ bị vứt bỏ, nàng liền cảm thấy xấu hổ cực kỳ.

Nàng nhẹ nhàng từ trong ngực của hắn vùng dậy, hai gò má nhiễm thưng khốn quẩn đỏ ửng.

“Ta..... Ta..... Ách..... Cái kia.....” Nàng ý đồ nói cái gì đó để hóa giải xấu hổ, lại bởi vì chột dạ hỗn loạn mà lắp bắp.

Viêm Từ Huyền hiểu được nàng không được tự nhiên, hắn ra vẻ thoải mái mà nhún vai, lấy giọng điệu chế nhạo nhẹ nhàng nói: “Yên tâm đi, ta sẽ cho rằng chuyện gì cũng chưa phát sinh qua, tuyệt đối sẽ quên người ở ta trong lòng ta khóc nhiều lắm, cũng tuyệt sẽ quên người vừa rồi ôm ta ôm rất chặt nha.”

Miệng nói là đã quên, lại còn đem hết thấy kể lại rõ ràng như vậy, rõ ràng chính là cố ý chọc giận nàng thôi! Tô Ninh Nguyệt hẳn không chỉ xấu hổ nữa mà còn tức giận, nhưng nhìn Viêm Từ Huyền liếc mắt một cái, xấu hổ không khí cũng thoáng chốc bị hòa tan không ít.

Thấy nàng tinh thần cùng cảm xúc đều tốt hơn rất nhiều, Viêm Từ Huyền thế này mới rốt cục yên lòng.

“Tốt lắm, gắng co suốt một đêm, người chắc mệt muốn chết rồi, đi ngủ sớm một chút đi!” Hắn thấp giọng nói.

Tô Ninh Nguyệt gật gật đầu, vẫn thấy hắn vẫn ở trong phòng, tựa hồ không có tính rời đi.

“Còn người?” Như thế nào không trở về phòng đi?

“Chờ người ngủ an ổn, ta lại trở về phòng mình.”

Tô Ninh Nguyệt nghe vậy ngẩn ra, hắn..... ở lại là do lo lắng nàng lại bị ác mộng dây dưa sao?

Nàng ngẩng đầu nhìn phía Viêm Từ Huyền, bắt gặp ánh mắt của hắn, nàng lại giống như gặp lửa nóng vội vàng dời tầm mắt, trong lòng tiếng tim đập không ngừng.

Quái quái, nàng kích động cái gì chứ? Từ nhỏ cùng hắn hiểu biết, hai người mắt to trừng đôi mắt nhỏ số lần nhiều không thể số, khả như thế nào hiện tại lại.....

Là nàng đa tâm sao? Ánh mắt của hắn nhìn nàng..... Giống như không quá giống nhau.....

Tô Ninh Nguyệt tim đập áy náy, hồi tưởng khởi vừa rồi hắn ôm nàng cùng với an ủi nàng, đáy lòng lại nhắc lên từng trận táo động, làm cho hai gò má của nàng càng ngày càng nóng, tim đập cũng càng ngày càng cuồng loạn.

Vì không cho hắn nhìn ra chính mình khác thường, nàng đành phải vội vàng nằm xuống, kéo chăn che lại mặt mình đắp, mà Viêm Từ Huyền thấy nàng đã nằm hảo, liền thôi tắt ánh nến, đến bên cửa sổ chiếc ghế ngồi xuống.

Trong tầm phòng, lâm vào một mảnh u ám, ai cũng không có mở lại khẩu nói cái gì đó, mà như vậy im lặng cùng u ám, ngược lại làm cho người ta cảm giác trở nên càng thêm sâu sắc.

Tô Ninh Nguyệt tỉnh tường cảm giác được Viêm Tử Huyền tồn tại, kia làm cho lòng của nàng khiêu một chi không có cách nào khác nhi khôi phục bình thường tiết tấu, thậm chí liền ngay cả hô hấp đều có vẻ có chút hỗn loạn.

Nghĩ chính mình vừa rồi nhưng lại thời không ôm hân khóc lớn, nàng liền cảm thấy thẹn thùng cực kỳ, thật không biết ngày mai muốn như thế nào đối mặt hân? Mà nghĩ đêm nay hân vì hân sở làm hết thảy, một cỗ khó có thể ngôn ngữ cảm động ngay tại của hân ngực lan tràn mở ra, làm cho lòng của nàng tràn đầy ấm áp.

Trầm mặc trong chốc lát sau, nàng mở miệng kêu.

“Ai.....”

“Làm sao vậy?” Viêm Tử Huyền quan tâm hỏi.

“Cái kia.....” Nàng chần chờ trong chốc lát, mới lại nhẹ giọng nói: “Hôm nay..... Cảm ơn người.....”

Sau khi nói xong, hai gò má của nàng nóng lên, trong lòng âm thầm may mắn giờ phút này trong phòng một mảnh u ám, hân nhìn không thấy nàng nóng hồng khuôn mặt.

Trong bóng đêm, một đôi mắt ôn nhu nhìn người trên giường, bên môi cảm một chút ý cười thần nhiên.

“Việc nhỏ như vậy cũng đừng để ở trong lòng, nhanh chút ngủ đi.”

“Àn.” Tô Ninh Nguyệt đáp nhẹ rồi ngoan ngoãn nhắm mắt lại, trên thực tế, vừa rồi nàng giống như bị bệnh tâm thần khóc lớn một hồi, quả thật hao hết của nàng khí lực.

Viêm Tử Huyền liền như vậy canh giữ ở thân thể của nàng giữ, lặng lẽ cùng nàng, qua ước chừng một khắc chung sau, của nàng hô tức dần dần trở nên vững vàng, xem ra là đã muốn ngủ trầm.

Viêm Tử Huyền đứng dậy đi thông thả đến bên giường, nhờ ánh sáng yếu ớt mà nhìn nàng điềm tĩnh ngủ, ánh mắt cuối cùng dừng ở môi của nàng, nhan sắc bỗng dưng trở nên khắc sâu.

Tuy rằng vừa rồi là vì trấn an cảm xúc của nàng, hân mới có thể hôn môi nàng, nhưng hân lại tỉnh tường nhớ rõ kia đôi môi đỏ sẫm mềm mại xúc cảm.....

Trước khi đi, hân kim lòng không được nghiền người, nhẹ nhàng hôn lên môi đỏ mọng nhu nhuận của nàng, lại chăm chú nhìn nàng trong chốc lát, mới lặng yên không tiếng động xoay người rời đi.

Sau khi cửa phòng đóng lại, người nguyên bản lặng lẽ nằm ở trên giường lại mở mắt, mắt đẹp tràn đầy kinh ngạc.

Có hân ở trong phòng, nàng căn bản ngủ không được, cho nên vừa rồi nàng đơn giản giả bộ ngủ say, làm cho hân rời đi, không thể tưởng được hân tuy là tin là thật, lại.....

Tô Ninh Nguyệt nâng tay lên, khẽ chạm vào môi của mình, trên mặt thần sắc tràn đầy khó có thể tin.

Viêm Tử Huyền hôn nàng! Vì sao?

Tuy rằng chỉ là chuồn chuồn lướt nước khẽ hôn một chút liền thôi lui, nhưng hành động này làm cho lòng nàng giống như có tảng đá nặng, kích động lên một vòng lại một vòng gợn sóng, mà cho dù hân đã rời đi, trên môi của nàng vẫn còn lưu giữ lại hơi thở nóng rực của hân.....

Lòng của nàng lay động thật lớn, trong đầu bỗng dưng hiện lên tuần nhan của hân, nụ cười của hân, ánh mắt của hân, còn có hân vừa rồi ôn nhu ôm cùng an ủi..... Ngực giống nhau như có lửa thiêu đốt.

Vì sao? Vì sao lại như vậy? Vì sao nàng..... Nhưng lại không biết là chán ghét hoặc là buồn bực?

Theo lý mà nói, lúc phát hiện Viêm Tử Huyền thừa dịp nàng “Ngủ say” Hết sức mà hôn trộm nàng, theo cá tính của nàng, hẳn là sẽ lập tức tức giận đến nhảy dựng lên mắng to mới đúng nha!

Nhưng là vừa rồi, nàng trừ bỏ độ kinh ngạc ra thì lại không có nửa điểm phẫn nộ, lúc này thậm chí còn không chế không được hồi tưởng lại cảm giác hai bờ môi tiếp xúc nhau.....

Tại sao có thể như vậy? Nàng nên không phải..... Nên không phải đối với hân.....

“Không không không! Đừng miên man suy nghĩ, không có khả năng, không có khả năng!” Tô Ninh Nguyệt liều mạng lắc đầu, không thể công nhận trong đầu chọt lóc mà qua ý niệm này.

Nàng làm sao có thể sẽ thích Viêm Tử Huyền cái người luôn thích trêu đùa của nàng? Không có khả năng!

Tô Ninh Nguyệt nghĩ đến khả năng “Vớ vẩn” kia, lại không chế không được trái tim chính mình cuồng loạn đập mạnh, thậm chí nhện không được đoán

rằng — hấn vì sao lại hôn nàng?

Nếu nói là vì không không chế được cảm xúc của nàng mới hôn nàng, nhưng là vừa rồi nàng đã muốn “Đang ngủ”, vì sao hấn còn có thể.....

Tô Ninh Nguyệt lập lại suy nghĩ vấn đề này, vốn tưởng rằng chính mình đêm nay chỉ sợ là thức trắng đêm suy nghĩ, nhưng thân mình mỗi một chung quy đánh không lại cơn buồn ngủ, mí mắt cũng dần dần khép lại.

Lần này, vì không sợ bị giấc mộng kia dây dưa, nàng không chỉ có ngủ say sưa, nhu nhuận môi đỏ mọng thậm chí còn đang trong giấc mộng loan ra một chút thần nhiên ý cười.....

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Nguyệt Lão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Edit: Từ Ly

Beta: A Từ

Sáng sớm chủ nhật, Phan Đại Hổ tiến đến gõ cửa, muốn Tô Ninh Nguyệt đến lầu một đi cùng mấy đứa nhỏ đi ăn sáng.

Nàng ở trong phòng đi qua đi lại, do dự một hồi lâu, vừa nghĩ tới sắp nhìn thấy Viêm Từ Huyền, nàng sẽ không cho phép mình khăn trương lên, mà lát đã biết đến tâm tình của mình, nàng lại không khỏi cảm thấy buồn bực.

Rõ ràng làm “Việc trái với lương tâm” người vừa lại không phải nàng, nàng làm gì hoảng hốt như vậy?

Được. Mặc dù như thế, trong lòng tia khăn trương kia cũng là lái đi không được, nàng thật sự không hiểu được nên dùng cái dạng gì biểu tình đối mặt Viêm Từ Huyền?

Nàng biết mình tốt nhất là giả bộ dường như không có việc gì, dù sao hấn cũng không biết đêm qua nàng kỳ thật còn chưa ngủ, nhưng là. Nhưng là. Nàng thật sự làm không được!

Mang nỗi lòng thấp thỏm không yên, Tô Ninh Nguyệt kiên trì xuống lầu, nhìn thấy biểu cửu, biểu cửu mẹ cùng hai cái biểu đệ, lại không nhìn thấy Viêm Từ Huyền cùng tùy tùng của hấn Trương Chí.

Nàng thờ dài nhẹ nhõm rất nhiều, trong lòng không khỏi nghi hoặc hấn đi đâu rồi?

Phan Hiền Trung vừa nhìn thấy nàng, lập tức hướng nàng vẫy vẫy tay.

”Ninh Nguyệt, lại đây cùng dùng bữa đi!”

Ngày hôm nay sáng sớm hấn đã về nhà xem qua, chính gian nhà bị thiêu rụi hơn một nửa, tổn chút công sức mới có thể sửa chữa được, nhưng ít ra không ai bị chết trong trận đại hỏa, xem như trong cái rủi có cái may. Mà cả nhà bọn họ vừa trải qua tai kiếp đáng sợ, nhất thời cũng không còn tâm tình cho việc buôn bán, cho nên ở trà lâu dán thông báo, tạm thời không tiếp tục kinh doanh vài ngày.

Tô Ninh Nguyệt gật gật đầu, đi tới. Ngồi vào chỗ xong, nàng nhìn biểu cửu cùng biểu cửu nương, muốn mở miệng an ủi vài câu, lại không biết nên nói cái gì cho phải.

Phan Hiền Trung nhìn ra tâm tình muốn nói lại thôi của nàng, thờ dài, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Tối hôm qua trận lửa kia thật sự là tai bay vạ gió, cũng may chúng ta tất cả mọi người bình an vô sự, coi như là đại hạnh trong bất hạnh.” Hấn cũng chỉ là có thể như vậy an ủi mình.

“Êm đẹp, làm sao có thể đột nhiên cháy đâu?” Tô Ninh Nguyệt nhện không được hỏi.

“Chuyện này đang điều tra, Viêm công tử vì chuyện này đang rất lo lắng!” Chương Tuệ Nương nói.

“Cái gì?” Tô Trữ Nguyệt kinh ngạc sững sờ.

Phan Hiền Trung mở miệng giải thích nói: “Viêm công tử cảm thấy trận hỏa không quá tầm thường, cho nên đêm qua lại cùng tùy tùng của hấn quay lại điều tra. Hôm nay sáng sớm, Viêm công tử mới quay lại khách sạn, nói hấn đã nắm giữ manh mối, muốn chúng ta an tâm, còn phân phó tiểu nhị giúp chúng ta thu xếp đồ ăn sáng, xong xuôi rồi hấn lập tức ra cửa rồi đi.”

Tô Ninh Nguyệt ngẩn ra, kinh ngạc cơ hồ nói không ra lời.

Nguyên lai đêm qua sau kho rồi đi phòng nàg, Viêm công tử chưa có trở về phòng đi nghỉ , mà là quay lại chỗ cháy để điều tra?

Vì chuyện này, hẳn bận rộn cả một đêm, thậm chí ngày cả đồ ăn sáng cũng không ăn?

Một cảm giác cảm động khó nói lên lời, giống như một dòng nước ấm lướt qua đáy lòng Tô Ninh Nguyệt, làm ngực nàng ấm áp .

“Vì chuyện nhà chúng ta , thật là làm cho Viêm công tử phí tâm” Phan Hiền Trung lòng đầy cảm kích nói: “Bất quá cũng may mắn có Viêm công tử, hẳn không chỉ đem chúng ta ở trong này, còn nói hôm nay sẽ tìm người hỗ trợ tu sửa phòng ở, chi phí do hắn trả. Ai, nếu không có Viêm công tử, chúng ta cũng thật không biết nên làm thế nào mới tốt?”

Dù sao bọn họ tuy rằng mở gian trà lâu, gia cảnh lại không giàu có, mà đêm qua đại hỏa tới đột nhiên, bọn họ chỉ lo vội vàng chạy trốn, thế nào còn nhớ rõ phải đem ngân phiếu hoặc tài sản đáng giá mang đi ? Mà cháy hơn phân nửa phòng ở sửa chữa lại, phải tiêu tốn một lượng bạc lớn !

“Chúng ta thiếu Viêm công tử đại ân tình! Hắn hội như vậy lo lắng cố sức giúp chúng ta, ta nghĩ tất cả đều là vì Trữ Nguyệt !” Chương Tuệ Nương nói.

Biểu cửu nương nó nói, làm cho nỗi lòng Tô Ninh Nguyệt lâm vào hoang mang.

Thằng thần nói, Viêm Tử Huyền cùng biểu cửu, biểu cửu nương vốn không quen biết, hắn đưa bọn họ an trí đến khách sạn, đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ, đứng ra không cần như thế hao phí sức lực, mà hắn không khỏi bận rộn cả một đêm, còn nhận lời sẽ tìm người đến hỗ trợ tu sửa phòng ở, đây hết thấy. Thật là bởi vì nàng sao?

Kích động ở trong ngực cùng cảm động càng ngày càng mãnh liệt, giống nhau một luồng sóng mãnh liệt sóng triều, cơ hồ hướng nàng đánh tan bức tường phòng bị

“Ách, có người đến, Viêm công tử đã trở lại!” Phan Hiền Trung nhìn hai chủ tớ đi vào nhà trọ.

Tô Trữ Nguyệt nghe vậy lập tức quay đầu nhìn phía cửa, thấy Viêm Tử Huyền tuần nhan mang vẻ uể oải, lòng của nàng bỗng dưng níu chặt, mắt đẹp không tự giác lộ ra quan tâm cùng lo lắng.

Viêm Tử Huyền vừa đi vào nhà trọ, ánh mắt liền dừng ở trên người Tô Ninh Nguyệt. Thấy nàng khí sắc không xấu, quả nhiên đêm qua ngủ một giấc ngon, đáy mắt hắn xẹt qua một tia vui mừng.

“Bá phụ, bá mẫu, văn bồi đã muốn tìm được người phóng hỏa .” Hắn mở miệng nói.

“Thật sự có người có ý định phóng hỏa? Là người nào táng tận lương tâm như thế?” Phan Hiền Trung cắn răng truy vấn.

“Là Đào Nhân Ngạn.” Viêm Tử Huyền đáp.

Đêm qua hắn trở về chỗ nhà họ Phan bị cháy, đại hỏa sớm bị hàng xóm giúp dập tắt, mà hắn cùng với Trương Chí ở hiện trường hỗn độn cẩn thận xem xét.

Căn cứ phán đoán của hắn, lửa xác nhận từ cửa sau phụ cận bắt đầu cháy lan, nhưng cửa sau lại không có thứ gì có thể bén lửa, rất khả nghi.

Vì điều tra rõ ràng, hắn tìm được người tuần tra đêm lúc ấy đang ở trong thành, nghe nói ước chừng ở thời điểm cháy kia , có hai cái bóng dáng vội vàng chạy hướng Đông, hốt ha hốt hoảng theo cửa sau Đào gia tiến vào trong, vừa vặn bị tuần tra đêm gần đó nhìn thấy.

Căn cứ lời nói người tuần tra, Đào Gia Nhân bị nghi ngờ thật nhiều, làm nhằm nắm giữ chứng cứ xác thực, hắn lặng lẽ thi triển khinh công xoay người mà vào, vừa vặn nghe thấy Đào Nhân Ngạn hỏi nô bộc đã đem “Này nọ” vui lấp hay không , mà nô bộc tắc trả lời đã chôn ở góc cây đình viện .

Hắn án binh bất động, đợi cho Đào Nhân Ngạn đi vào giấc ngủ sau, liền theo lời nô bộc tới gốc cây cây đào điều tra, phát hiện vại dầu cùng một bộ quần áo bị vui lấp, mà quần áo kia có dấu vết bị cháy xem một góc, xem ra là lúc phóng hỏa vô ý bị cháy .

Sáng sớm hôm nay , hắn tiến đến báo quan, bọn quan binh lập tức đến Đào gia bắt người, Đào Nhân Ngạn tất nhiên là chống chế không nhận, song khi quan binh đào ra này vật chứng ở dưới gốc cây đào, cũng tỏ vẻ có thể gọi phụ canh đến làm chứng thì Đào Nhân Ngạn tự biết không có cách nào khác để chống chế, cũng chỉ có thể cúi đầu nhận tội .

“Đào Nhân Ngạn? Hắn tại sao muốn làm như vậy? Ta cùng với hắn cũng không có cái gì quá mức nha!” Phan Hiền Trung tức giận lại không hiểu hỏi.

Viêm Tử Huyền nghe vậy im lặng nhìn Tô Ninh Nguyệt liếc mắt một cái, vẻ mặt có chút chần chờ, mà mang theo ánh mắt do dự lập tức làm cho Tô Trữ Nguyệt đoán được đáp án.

“Là bởi vì ta, đúng hay không?” Tô Trữ Nguyệt khó nén kích động hỏi: “Bởi vì ngày ấy ta bắt được hắn ở trong nước trà bỏ thuốc, hắn ghi hận trong lòng, muốn trả thù?”

Viêm Tử Huyền gật gật đầu, con ngươi đen lo lắng nhìn nàng. Vừa rồi hắn chần chờ, sợ nàng đã biết tình hình thực tế sau, trong lòng cảm thấy tự trách.

Tô Trữ Nguyệt đương nhiên tự trách, nàng áy náy quả thực không ngốc đầu lên được rồi!

“Biểu cữu, biểu cữu nương, đều là ta không tốt.”

“Đừng nói như vậy, Ninh Nguyệt, ngày ấy việc làm của ngươi rất đúng.” Phan Hiền Trung mở miệng an ủi, giọng điệu không có nửa điểm trách cứ.

“Đúng vậy a, Ninh Nguyệt.” Chương Tuệ Nương cũng nói: “Đúng sai chúng ta phân biệt rành mạch, hết thảy đều do tên Đào Nhân Ngạn, với ngươi một chút quan hệ không có, chúng ta sẽ không trách ngươi, biết không?”

Tô Ninh Nguyệt miễn cưỡng gật gật đầu, cứ việc biểu cữu, biểu cữu nương không trách nàng, nàng nhưng vẫn là áy náy.

Viêm Từ Huyền nhìn cái vẻ mặt kia tự trách, nói đến: “Hiện tại Đào Nhân Ngạn kia đã bị đưa đến quan phủ, chẳng những sẽ vì hấn việc ác trả giá thật nhiều, còn có thể phụ trách bồi thường hết thảy tổn thất.”

“Đây cũng là hấn ác hữu ác báo, lúc này cảm ơn Viêm công tử.” Phan Hiền Trung tự đáy lòng nói lời cảm tạ.

“Bá phụ đừng khách khí.”

Chương Tuệ Nương nhìn nhìn Viêm công tử, lại nhìn một chút Tô Trữ Nguyệt, mở miệng nói: “Ninh Nguyệt, lúc này chúng ta nhà bị cháy, muốn sửa chữa cũng không phải một ngày, hai ngày chuyện, ta thấy. Ngươi không bằng hãy cùng Viêm công tử đi tới kinh thành đi!”

“Ách?”

“Đúng vậy, Ninh Nguyệt, ngươi hãy cùng Viêm công tử đi đi!” Phan Hiền Trung cũng há miệng nói: “Cuộc sống ở kinh thành, khẳng định so với ở trong trà lâu giúp việc thì tốt hơn. Phụ mẫu ngươi nếu là ở trên trời biết được, khẳng định cũng sẽ hi vọng ngươi có thể sống tốt hơn.”

“Đúng vậy, biểu cữu ngươi nói đúng, Trữ Nguyệt, chẳng lẽ ngươi nhẫn tâm cho phụ mẫu của ngươi trên trời có linh thiêng còn muốn lo lắng cho ngươi sao?”

Tô Ninh Nguyệt nghẹn lời, không thể phản bác. Xác thực, nàng như thế nào làm cho cha mẹ trên trời có linh thiêng vì nàng lo lắng đâu? Vậy không khỏi rất bất hiểu rồi!

Nhưng là. Chẳng lẽ thật sự chỉ có một đường cùng Viêm Từ Huyền đi lên kinh thành sao?

Thấy nàng còn đang do dự, Chương Tuệ Nương nhỏ giọng đối Tô Trữ Nguyệt nói: “Ninh Nguyệt nha, lúc này nhà chúng ta cháy thành như vậy, chỉ ít có mười ngày, nửa tháng không có cách nào khác, chúng ta nếu toàn bộ cùng nhau ở khách sạn, chi phí cũng không được. Ta và biểu cữu ngươi, hai cái biểu đệ còn có thể chen chúc một nhà bốn người, nếu nhiều hơn nữa. Sợ là quá nặng gánh nặng. Cho nên, bất kể là vì cha mẹ ngươi, vẫn là vì biểu cữu, biểu cữu mẹ, ngươi tốt nhất vẫn là cùng Viêm công tử đi đi!” Nàng biết mình vừa nói như thế, Ninh Nguyệt đứa nhỏ này mới sẽ không lại kiên trì muốn ở lại, nguyện ý cùng Viêm công tử rời đi.

Lời nói này của biểu cữu nương, làm cho Tô Ninh Nguyệt không tiện mở miệng cố gắng đòi lưu lại, dù sao mình tồn tại, quả thật tạo thành gánh nặng cho bọn họ.

Nàng cắn cắn môi, quay đầu nhìn phía Viêm Từ Huyền, nhìn tuần nhan mỗi một, còn có đáy mắt hấn quan tâm, nàng bị xua tan một chút do dự còn sót lại đáy lòng, làm nàng rốt cuộc nói cự tuyệt không nên lời.

“Kia. Được rồi.” Nàng rốt cuộc thỏa hiệp.

Nghe thấy câu trả lời của nàng, Viêm Từ Huyền gọi lên khoe miệng, con ngươi đen chớp động lên sung sướng. Tráng đêm không ngủ làm mỗi một, giống như thoáng chốc trở thành hư không.

Viêm Từ Huyền cùng Tô Trữ nguyệt ở Tô Châu đợi một ngày, xác định Phan gia đã bắt đầu tiến hành tu sửa, mới an tâm khởi hành.

Vì để đi đường thoải mái, Viêm Từ Huyền thu xếp chiếc xe ngựa, để Trương Chí lái xe, mà hấn và Tô Trữ Nguyệt đang ngồi ở trong xe.

Bên trong buồng xe coi như rộng, thân thể của bọn hấn cũng không có gần sát ở cùng một nơi, nhưng mà ngay cả như vậy, Tô Trữ Nguyệt đã có loại cảm giác tay chân không biết nên như thế nào, cảm giác không được tự nhiên.

Hấn an vị ở bên cạnh nàng không cách đến một sai tay, mà ánh mắt của nàng tổng khắc chế không được hướng hấn lạng lẽ nghiêng mắt nhìn, suy nghĩ cũng xoay quanh hấn.

Nàng không thể khắc chế hồi tưởng lại hai người từng thân mật ôm, hồi tưởng lại nàng từng trong lòng hấn không khống chế được khóc, hồi tưởng lại hấn ôn nhu an ủi, còn có cái khê hôn kia như chuồn chuồn lướt nước. Một màn kia hình ảnh quá thân mật làm cho Tô Ninh nguyệt cả người không được tự nhiên.

“Đang suy nghĩ gì, nhập thần như thế?”

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng nói trầm thấp, dọa Tô Trữ nguyệt nhảy dựng lên.

Nàng tỉnh phản xạ lui về sau, cái ót bởi vì nặng nề mà đập lên toa xe, phát ra thật lớn thanh âm.

Đau!

Tô Trữ Nguyệt nhíu lại khuôn mặt nhỏ nhắn, mà Viêm Từ Huyền chau mày.

“Dùng sức lớn như vậy, không bị thương chứ?”

Hắn tự tay đem nàng lại gần hơn, dùng tay sờ gáy nàng.

Tư thế như vậy, quả thực tựa như hắn đem nàng ôm vào trong ngực, Tô Ninh nguyệt cảm nhận hơi thở của hắn, làm nàng tim đập thoảng chốc rồi loạn.

“Hoàn hảo không bị sưng lên, nhưng mà như vậy cũng đủ đau đớn?”

Hắn khẽ thở dài, xoa nhẹ cái gáy của nàng, lực đạo tuy rằng mềm nhẹ, lại nhiều loạn tiếng lòng nàng, nàng thậm chí có thể cảm giác được lòng mình một chút lại một chút thật mạnh đụng chạm lấy ngực.

“Như thế nào không lên tiếng? Thật sự rất đau sao?” Viêm Từ Huyền lo lắng hỏi.

Tô Ninh Nguyệt ngẩng đầu lên muốn nói gì, mà Viêm Từ Huyền vừa cúi đầu xuống muốn nhìn về mặt của nàng, kết quả hai mặt thoảng chốc rất gần, gần gũi cơ hồ chóp mũi kề nhau. Chỉ cần đầu của hắn lại cúi thấp một chút, hoặc là mặt của nàng lại nâng lên một ít, môi hai người sẽ dán tại cùng nơi.

Chỉ một thoảng, bọn họ như là bị người điểm trúng huyệt nói, cũng không nhúc nhích, ánh mắt quẩn giao, đáy mắt chỉ còn lại có bóng dáng lẫn nhau.

Viêm Từ Huyền đầu tiên là nhìn dung nhan xinh đẹp của nàng, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên môi của nàng, nhớ tới kia hai môi hồng, mang vị ngọt, ánh mắt không thể chuyển đi.

Tô Ninh Nguyệt phát hiện tầm mắt của hắn, cũng không khỏi nhớ tới đêm đó trước khi hắn rời đi phòng ngủ nàng là cái khẽ hôn kia, nỗi lòng lại hỗn loạn.

Nàng hốt ha hốt hoảng mà nghĩ cùng hắn tăng khoảng cách, thân mình mạnh lui về sau, kết quả thiếu chút nữa lại lần nữa đụng lên phía sau toa xe.

“Cẩn thận!”

Thời điểm cái ót của nàng thiếu chút nữa đụng toa xe, Viêm Từ Huyền đứng lúc thân thủ lôi kéo, không muốn nàng đụng đau, nhưng thân thể của nàng lại bởi vậy ngã tiến trong ngực của hắn.

Hắn giúp đỡ cơ thể nhỏ nhắn của nàng, bắt đầu đi khẽ thở dài.

“Ngươi nha. Thật muốn đem đầu mình làm cho sưng sao?”

Tô Trữ Nguyệt đỏ bừng cả khuôn mặt ở trong ngực của hắn giãy, xấu hổ không biết nên nói cái gì cho phải.

Viêm Từ Huyền nhìn chăm chăm nàng, thấy nàng xấu hổ, tất cả đều là bởi vì hắn ôm sao?

Con người đen trong mắt hiện lên một chút tinh quang, thân hình cao to bỗng nhiên hướng nàng tới gần, chỉ thấy một đôi mắt đẹp vô thố của nàng nhìn hắn, kia vẻ mặt quả thực đáng yêu lại giống con nai con.

Ánh mắt của hắn nhìn chăm chăm nàng, khóe miệng vẽ ra một tia như có như không ý cười, cố ý dùng giọng điệu vô cùng thân thiết gọi nàng.”Tiểu Nguyệt Nhi.”

“Làm. Làm gì?” Tô Ninh Nguyệt không dễ chịu hỏi. Hắn nhờ gần như vậy, hại suy nghĩ của nàng đều có chút hỗn loạn.

Viêm Từ Huyền cố ý lại hướng nàng lần đến gần một ít, hai người mặt tựa giống như vừa rồi nhờ quá gần, mà ánh mắt của hắn vô tình hay cố ý dừng ở trên môi của nàng.

Tô Ninh Nguyệt không tự chủ được hô hấp, mặt cười hiện đầy sắc hồng.

“Ngươi rốt cuộc. Rốt cuộc muốn làm gì?” Nàng khó khăn mở miệng, có loại cảm giác sắp thở không nổi.

Hay là. Hắn định hôn môi nàng?

Đoán vậy làm cho tim Tô Ninh Nguyệt đập cuồng loạn, hai gò má đỏ ửng mà vô cùng khẩn trương, tựa hồ còn. Có chút chờ mong?

Chờ mong! ?

Hai chữ này hiện lên trong óc, làm cho tâm Tô Trữ nguyệt nhận thấy không nhỏ rung động, nàng rất tưởng muốn ở trong lòng lớn tiếng phủ nhận, nhưng không cách nào xem nhẹ lực hấp dẫn mãnh liệt giữa hai người.

Rõ ràng nàng không nghĩ để ý hấn như vậy, một lòng tựa như bị ánh lửa dụ dỗ, vô luận dù cố gắng giảm đi áp lực kia thế nào cũng đều vô ích.

Tim đập kịch liệt, hai gò má không ngừng nóng lên, làm cho nàng không cách nào lừa dối mình được nữa

Cứ việc cực không cam lòng, nàng cũng không thể không đối mặt “Tàn khốc” chuyện thực —— nàng không quản được lòng mình, không cẩn thận thích hấn!

Nhưng nàng cũng không quên từ trước hấn là như thế nào trêu chọc nàng làm vui, nếu như bị hấn đã phát hiện tâm sự của nàng, sợ trở thành nhược điểm trong tay hấn, bị hấn bốn phía chế nhạo đùa cợt?

Không nên không nên! Chuyện này tuyệt đối không thể để cho hấn phát hiện!

Vậy. Làm sao bây giờ? Nàng giờ phút này mặt đỏ tim đập, khó xử, bối rối phản ứng dị thường, có thể hay không rất rõ ràng? Có thể hay không bị hấn phát hiện?

Viêm Tử Huyền đương nhiên đã phát hiện, cặp con ngươi đen thâm thúy kia đem hết thay phản ứng dù rất nhỏ của nàng đều xem ở trong mắt, làm cho hấn tâm tình tốt vẽ ra một chút cười.

“Tiểu Nguyệt Nhi, ngươi đang bối rối cái gì?” Hấn biết rõ còn cố hỏi hướng nàng cười.

“Vội cái gì? Ta. Mối. Mối không có. Ta chỉ phải. Ta.” Tô Ninh Nguyệt chợt dạ định giải thích, lại lắp bắp nói không nên lời đầy đủ.

Nàng lại vừa xấu hổ vừa giận, tức giận không biết sao uất ức.

“Có chuyện gì từ từ nói, làm chi nhờ gần như vậy?”

Nàng tức giận trừng mắt nhìn Viêm Tử Huyền liếc mắt một cái, định đẩy ra hấn, song khi tay nhỏ bé của nàng vừa đụng đến ngực hấn, lại thấy nóng vội vàng rút tay về, trên mặt đỏ ửng sâu hơn.

Phản ứng hoảng hốt vô thức kia, tiết lộ nàng đối với hấn “Rất phản ứng”, làm cho Viêm Tử Huyền khóe mắt đuôi lông mày mang đầy ý cười.

“Nói cũng phải, nếu chính là muốn nói, quả thật không cần nhờ gần như vậy, trừ phi là. Muốn hôn.” Hấn cố ý dùng tiếng nói ôn nhu trầm thấp lượn lờ nàng.

Nghe thấy hai chữ “Hôn môi”, hai gò má Tô Trữ Nguyệt thoáng chốc một mảnh nóng đỏ, xấu hổ dùng sức đem đẩy ra, reo lên: “Ngươi đang ở đây nói bậy bạ gì đó? Không để ý tới ngươi! Ta muốn nghỉ ngơi, đừng cãi ta!”

Nàng liên tục chải tóc, nhắm mắt lại, giả bộ nhắm mắt dưỡng thần, không hề để ý tới hấn.

Nếu nàng không nhanh chút nghĩ biện pháp làm cho mình tỉnh táo lại, nói không chừng hai gò má của nàng lát nữa thật sự muốn bùng nổ!

Viêm Tử Huyền nhìn bộ dáng nàng kia rõ ràng muốn trốn tránh, con ngươi đen chớp động lên nụ cười ôn nhu.

Nếu xác nhận tâm ý của hấn, như vậy hấn liền “Tạm thời” buông tha nàng, dù sao bọn họ cùng một chỗ ngày còn dài mà!

Sắc trời bắt đầu tối bọn họ đã tới một cái thành nhỏ, đi vào một gian ngoài nhà trọ.

Viêm Tử Huyền cùng Tô Trữ Nguyệt đi trước tiến vào nhà trọ, Trương Chí đi cất xe ngựa.

Bọn họ vừa mới ngồi, gọi đồ ăn, chỉ thấy một gã tiểu nhị bỗng nhiên đi tới ngoài cửa, như là thỉnh người nào rồi đi.

Chính là cảm thấy nghi hoặc hết sức, bọn họ nghe thấy bàn cách vách truyền tiếng nói —

“Bên ngoài đại khái lại là vậy đối với tổ tôn đi!” (A Từ: tổ tôn nghĩa là ông cháu nhà cả nhà)

“Cái gì tổ tôn? Làm sao vậy?”

“Ài, là một lão đầu nhí dẫn theo cháu gái, hôm qua cái ta vừa vặn nghe thấy bọn họ nói chuyện, nguyên lai bọn họ vốn định đi Giang Nam, kết quả ngày hôm trước vòng vo bị trộm, lưu lạc tới chỉ có thể xin ăn.”

“Như thế nào thảm như vậy?”

“Đúng vậy, ai. Nếu chỉ là giúp một lần, hai phần cơm có thể được, nhà trọ người ta là muốn buôn bán, cũng vẫn làm không thể cho bọn họ ăn uống chùa? Nếu những người xin ăn ở gần đây đều chạy đến, thì sẽ không hết.”

“Bất quá vậy đối với ông cháu cũng thực đáng thương, một cái lão nhân gia dẫn theo tiểu cô nương mười sáu, bảy tuổi, một già một trẻ, cũng không biết ngày hôm nay ăn gì chưa?”

Nghe xong lời của bọn hắn, Tô Ninh Nguyệt không khỏi nhăn đầu lông mày, trong lòng đồng tình không thôi.

Nàng quay đầu nhìn phía Viêm Từ Huyền, còn chưa mở miệng, hắn đã nói : “Tiểu Nguyệt Nhi, ta đi mời bọn họ tiến vào cùng noi dùng cơm đi?”

Tô Trữ Nguyệt mắt sáng lên, lập tức gật đầu, nàng đang có ý này đâu!

Viêm Từ Huyền đứng dậy đi ra ngoài, chỉ thấy tiểu nhị thái độ khách khí nhưng kiên định hai ông cháu rồi đi.

“Lão bá, cô nương, tại hạ gọi nhiều đồ ăn lắm, nếu như không chê ..., liền vào cùng ăn đi?” Hắn khách khí hỏi.

Tiểu nhị mắt thấy có khách nhân nguyện ý xuất tiền mời khách, tự nhiên không hề đuổi người, xoay người quay về nhà trọ đi làm việc khác

“Đa tạ vị công tử này hảo tâm” Lão nhân gia vẻ mặt cảm kích nói lời cảm tạ. “Đây là cháu gái ta Lê Phuong, hai ông cháu chúng ta cảm ơn.”

“Đa tạ công tử.” Ông Lê Phuong vừa nhìn thấy Viêm công tử kia tuấn mỹ dung mạo, hai gò má lập tức bị lấy đỏ ửng, đáy mắt cũng hiện lên tia ái mộ chi tình.

“Đừng khách khí, nhị vị xin mời!”

Trương Chí lúc này an trí xong xe ngựa, cùng đi tiến vào nhà trọ.

Tô Ninh Nguyệt ngẩng đầu nhìn qua, vừa vặn thấy Ông Lê Phuong lấy ánh mắt ái mộ nhìn Viêm Từ Huyền, làm nàng mỉm cười cứng nhắc nói, một loại cảm giác không quá thoải mái từ đáy lòng xông lên.

Ông Lê Phuong vốn cho là chỉ có Viêm công tử cùng tùy tùng của hắn, vừa nhìn thấy Tô Ninh Nguyệt, nàng kinh ngạc rất nhiều, đáy mắt không khỏi hiện lên vẻ thất vọng.

“Nguyên lai, công tử đã có thê thất.”

Thê thất? Tô Ninh Nguyệt mặt nóng lên, vội vàng lắc đầu phủ nhận.

“Ta không phải thê tử của hắn!”

Ông Lê Phuong nghe vậy nhãn tình sáng lên, nhin không được truy vấn: “Thật không phải?”

“Tại hạ chưa thành thân, nàng quả thật không phải thê tử của ta.” Ít nhất trước mắt còn không phải —— Viêm Từ Huyền ở trong lòng bổ sung này một câu.

Nghe thấy đáp án của Viêm Từ Huyền, Ông Lê Phuong trên mặt cô đơn trở thành hư không, đôi tròng mắt kia lại lần nữa tràn đầy ái mộ đối với Viêm Từ Huyền.

Tô Ninh Nguyệt ngực giống như bị cái gì tắc nghẽn, trầm bổng khó chịu, cho dù tiểu nhị đưa lên một bàn thức ăn sắc hương vị đều đủ, nàng nhưng không có nửa điểm hợp khẩu vị.

“Đa tạ công tử.” Ông Lê Phuong vẻ mặt cảm kích nói: “Nếu công tử không khăng khái hào phóng, chỉ sợ ông ta cùng ta chịu đói rồi, công tử đại ân đại đức, Lê Phuong nên như thế nào báo đáp mới tốt?”

Viêm Từ Huyền lắc lắc đầu. “Ông cô nương nghiêm trọng, một chút chuyện nhỏ này, không cần báo đáp.”

“Không, nhận một chút ân huệ cũng nên báo đáp, công tử ở thời điểm Lê Phuong khó khăn nhất vươn tay trợ giúp, cho dù là muốn Lê Phuong cả đời làm nha hoàn để báo đáp công tử, cũng không đủ nha!”

Cả đời?

Nghe thấy ba chữ kia, lại nhìn Ông Lê Phuong kia vẻ mặt tràn ngập ái mộ, Tô Ninh Nguyệt tâm tình không hiểu phiền chán, đơn giản nhắm mắt làm ngơ, không hề nhìn về phía bọn họ.

“Ông cô nương thật sự không cần suy nghĩ nhiều.” Viêm Từ Huyền khách khí nói, ánh mắt bỗng nhiên hướng Tô Trữ Nguyệt cười yếu ớt hỏi: “Tiểu Nguyệt Nhi, cá với người có cừ oán sao?”

“Két?” Cá? Có cừ oán?

Tô Trữ Nguyệt sững sờ, theo ánh mắt của hắn cúi đầu vừa thấy, mới phát hiện một con cá, đã bị chiếc đĩa của nàng ngậy tới chia năm sẻ bảy.

Hai gò má của nàng nóng lên, miệng lại hừ nói: “Ta chính là thích ăn thịt bò, không được sao?”

Thấy vẻ mặt nàng giận dữ, Viêm Từ Huyền mắt chột lóe.

Cô nàng này hình như đang ghen?

Con người đen ở chỗ sâu xẹt ý cười, nhưng hắn không biểu hiện ra ngoài, thần sắc tự nhiên quay đầu đối với ông lão bên cạnh nói: “Lão bá, Ông cô nương, nếu nhị vị không thích ăn thịt bò, ta mặt khác lại có gọi con cá khác?”

“Không cần, công tử.”

“Vậy các người nhị vị ăn nhiều một chút.”

Mắt thấy Viêm Từ Huyền giống như đem nàng làm người tàng hình, chỉ lo tiếp đón đối với tổ tôn, Tô Trữ Nguyệt trong lòng ngực cảm thấy khó chịu càng mãnh liệt rồi, nàng liều mạng muốn đè nén xuống, nhưng căn bản làm không được.

Trong lòng ngực giống như dấy lên một ngọn lửa, cháy sạch làm tâm nàng không yên, làm nàng thiếu chút nữa đã đem đôi đũa trong tay bẻ gãy —— nếu khí lực của nàng lớn hơn nữa một chút mà nói ..., chiếc đũa khả năng thật sự đã muốn gãy thành hai đoạn.

“Làm sao vậy? Tiểu Nguyệt Nhi, khẩu vị không tốt sao?” Viêm Từ Huyền cười hỏi, con người đen nhìn chằm chằm dung nhan xinh đẹp của nàng rầu rĩ không vui.

“Đúng!” Tô Ninh nguyệt trả lời giọng điệu có chút khó chịu.

“Như vậy nha.” Môi của hắn lặng yên về ra một chút ý cười, nói: “Cũng may có Ông lão bá Ông cô nương, các người nhị vị tận lực ăn nhiều một chút.”

Thấy hắn lại ân cần tiếp đón vậy đối với ông cháu kia, giống như nàng đói bụng cũng không còn quan hệ, Tô Ninh Nguyệt thiếu kiên nhẫn.

Nàng ném ra chiếc đũa, không ăn. Dù sao khẩu vị nàng sớm hoàn toàn biến mất, cái gì cũng không muốn ăn.

“Làm sao vậy? Tiểu Nguyệt Nhi, xem bộ dáng người này, quả thực giống con nít.”

Con nít? !

Tô Trữ Nguyệt bị hai chữ chọc giận.

Nguyên lai khi hắn tâm lý, nàng chỉ giống con nít?

Nàng đột nhiên cảm giác được đã biết dọc theo đường đi tâm tình pháp phòng là buồn cười cỡ nào! Nàng vì không cẩn thận thích hắn mà không biết làm sao, nhưng hắn chỉ là đem nàng trở thành đứa con nít, mà không phải một nữ nhân!

Tốt! Nếu hắn cảm thấy nàng giống đứa bé, nàng kia liền thể hiện tính trẻ con cho hắn xem!

“Ta thay đổi chủ ý, không muốn với người đi lên kinh thành. Người đã hảo tâm như thế, không bằng liền hộ tống vị này lão bá cùng cô nương đến Giang Nam đi, ta quay về Tô Châu đi, Tạm biệt! Không cần đưa!”

Thở phì phì ném mấy câu nói đó xong, Tô Ninh Nguyệt bỗng nhiên đứng dậy.

Khi nàng xoay người đi ra nhà trọ thì không cẩn thận nhẹ nhàng va chạm đến góc bàn Ông Lê Phương, không thể tưởng được Ông Lê Phương nhưng lại cứ như vậy từ chỗ ngồi ngã xuống dưới!

“Ai nha, đau quá.”

Ông Lê Phương chẳng những nhíu mi kêu đau, còn có thể âu yếm nhìn Viêm Từ Huyền.

Tô Ninh Nguyệt kinh ngạc một chút, cứ việc Ông Lê Phương an vị ở góc bàn, nhưng nàng phi thường xác định chính mình chỉ đụng phải cái bàn, cũng không có đụng tới người, Ông Lê Phương làm sao có thể ngã xuống tới?

Trừ phi. Nữ nhân kia là giả!

Viêm Từ Huyền cố tình đi đỡ Ông Lê Phương, bộ dáng quan tâm đầy đủ, thật sự là tức chết người đi được!

Tô Ninh Nguyệt dậm chân, thở phì phì xoay người lao ra nhà trọ.

Đáng giận ngu ngốc! Đại ngu ngốc! Nàng không bao giờ nữa muốn gặp đến tên Viêm Từ Huyền đáng giận kia!

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Nguyệt Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7

Edit: Từ Ly

Beta: A Từ

Tô Ninh Nguyệt cảm xúc không khống chế được, một đường thở phì phì chạy đi thành.

Nàng đương nhiên biết chính mình không có khả năng liền như vậy đi bộ chạy về Tô Châu đi, nàng thậm chí không biết chính mình muốn hướng chỗ nào đi, giờ này khắc này nàng trong đầu duy nhất ý niệm trong đầu, muốn cách Viêm Từ Huyền càng xa càng tốt.

Nàng tức giận! Trừ bỏ khí Viêm Từ Huyền cái kia ngu ngốc ở ngoài, nàng càng khí chính mình!

Kỳ thật lòng của nàng lý rất rõ ràng, chính mình phản ứng thật sự là quá mức đầu, nhưng mà, nhìn Uông cô nương không ngừng đối Viêm Từ Huyền đầu lấy ái mộ ánh mắt, mà Viêm Từ Huyền chỉ lo thân thiện tiếp đón bọn họ, hoàn toàn đã quên của nàng tồn tại dường như, nàng chính là áp lực không được trong lòng đầu thiếu đốt kia đem hóa.

Đều là đáng giận Viêm Từ Huyền, làm hại nàng một chút cũng không giống chính mình! Vừa nhìn thấy hần cùng nữ nhân khác thân cận, của nàng lý trí đã bị lòng đỏ kị cấp thiếu đốt hầu như không còn.

Đều là hần làm hại! Nàng một chút cũng không thích như vậy thất thường chính mình, một chút cũng không thích a!

Tô Ninh Nguyệt tầm mắt dần dần trở nên mơ hồ, thế này mới phát hiện chính mình khóc. Cuối cùng, nàng ghé vào một cây đại thụ thân cây thượng, nước mắt đỏ rào rào chảy xuống.

“Đáng giận! Đáng giận!” Nàng một bên điều nước mắt, một bên tức giận mắng.

“Ngươi như vậy hướng về phía thụ chửi ầm lên, thụ thực vô tội thế nào!” Một cái thở dài dường như tiếng nói đột nhiên vang lên.

Viêm Từ Huyền nhìn nằm ở thân cây thượng khóc thiên hạ, ký đau lòng lại bất đắc dĩ.

Vừa rồi hần làm cho Trương Chí lưu lại tiếp đón uông họ tổ tôn sau, liền một đường theo đi ra, không thể tưởng được nàng nhưng lại thở phì phì một đường chạy ra thành, còn một người thương tâm khóc.

Nghe thấy của hần thanh âm, Tô Ninh Nguyệt bỗng dưng cứng đờ. Nàng trước vội vàng lau đi trên mặt nước mắt sau, mới chuyển trừng mắt Viêm Từ Huyền.

“Ngươi tới làm cái gì? Tránh ra!”

Nàng xoay người phải đi, lại bị Viêm Từ Huyền một phen xả trở về, không chỉ có như thế, hai tay của hần còn khoát lên của nàng hai sườn, đem nàng vây ở thân cây cùng chính mình ngực mang trong lúc đó, làm cho nàng chỗ nào cũng đi không được.

“Làm gì? Tránh ra! Ngươi theo tới làm cái gì? Còn không mau hồi khách sạn đi bồi vị kia Uông cô nương?” Của nàng giọng điệu thực hướng, rất giống nuốt mấy trăm cân thuốc nổ dường như.

“Tiểu Nguyệt Nhi, ngươi đang ghen?” Viêm Từ Huyền ánh mắt rạng rỡ nhìn chằm chằm nàng.

“Sao?” Tô Ninh Nguyệt bỗng dưng cả kinh, thiếu chút nữa bị chính mình nước miếng nồng đến.

Trắng nõn phản giáp thoáng chốc nhiễm đỏ bụng hư đỏ ửng, liền nàng lại từ con vịt mạnh miệng phủ nhận.

“Ta mới không có! Ta vì sao muốn ăn dấm chua? Ngươi cùng kia cô nương thế nào là ngươi chuyện, theo ta một chút quan hệ cũng không có! Ta mới không cần! Một chút cũng không để ý!” Cứ việc miệng thẳng là hết không cần, khả năng kia giọng điệu lại như là uống lên năm xưa lão dấm chua đường như, toan cực kỳ.

“Tiểu Nguyệt Nhi, ngươi đang ghen.”

Lần này, Viêm Từ Huyền giọng điệu là khẳng định mà sung sướng, thậm chí liền ngay cả của hần khoe mắt đuôi lông mày đều mang theo mỉm cười đắc ý, làm cho Tô Ninh Nguyệt xấu hổ nào vạ phần.

“Không có! Ta nói không có chính là không có! Không cần hướng chính mình trên mặt thiệp vàng!” Nàng khí la hét.

“Thật sự không có sao?”

Viêm Tử Huyền tuần nhan bỗng nhiên phủ thấp, chẳng những cùng nàng bốn mắt nhìn nhau, môi phiến cũng dựa vào nàng hảo gần.

Tô Ninh Nguyệt không tự giác nín thở tức, sự khó thở cảm giác làm cho nàng có chút choáng váng huyễn.

Nàng một chút cũng không tưởng ở cửa hán trước mặt yếu thế, nhưng mà hai người dựa vào như vậy gần, gần gũi làm cho nàng tâm hoảng ý loạn, không chỉ có không có nửa điểm khí thế, thậm chí còn cảm thấy một trận miệng khô lưỡi khô.

Tô Ninh Nguyệt không tự giác lấy phản nộ cái lưỡi nhuận nhuận môi, mà này hành động làm cho Viêm Tử Huyền mâu quang thâm dày đặc vài phần.

“Tiểu Nguyệt Nhi, ngươi đang dụ dỗ ta sao?” Hán tiếng nói khàn khàn hỏi.

“Cái gì? Ta mới không có!” Tô Ninh Nguyệt xấu hổ não phủ nhận, lại phát hiện chính mình mặt đỏ tím đập bệnh trạng càng lúc càng nghiêm trọng.

Không được, nàng chạy nhanh làm cho chính mình tỉnh táo lại mới được, mà hàng đầu chi vụ, chính là trước cùng hán bảo trì “Khoảng cách an toàn”.

“Ta..... Ta không phải nói sao..... Nói chuyện đã nói nói..... Không cần dựa vào như vậy gần.....”

Nghe nàng nói như vậy, Viêm Tử Huyền bên môi ý cười làm sâu sắc, ánh mắt cũng càng thêm nóng cháy.

“Đúng vậy, ngươi là nói như vậy quá, vậy ngươi còn nhớ rõ khi đó ta nói cái gì?”

“Ngươi..... Nói cái gì.....” Tô Ninh Nguyệt trong đầu một mảnh hỗn loạn, căn bản không thể hảo hảo mà tự hỏi, càng đừng nói là phải về suy nghĩ.

“Đã quên sao? Không quan hệ, ta rất thích ý nói cho ngươi đáp án.” Viêm Tử Huyền thân thủ nhẹ vỗ về của nàng hai má, thấp giọng nói: “Ta nói, nếu chính là muốn nói nói, quả thật là không cần dựa vào như vậy gần, trừ phi là muốn hôn ngươi.”

Ngữ tất, hán phúc thượng môi.

Tô Ninh Nguyệt khiếp sợ cứng lại rồi, nàng biết chính mình nên đẩy ra của hán, nhưng lại không biết tại sao cả người vô lực, căn bản không có biện pháp phản kháng.

Hán ôn nhuận môi phiến, nhẹ nhàng mà vuốt phẳng của nàng cánh môi, ở cửa nàng môi đỏ mọng dính đầy hơi thở của hán, có ấn ký của hán.

Thẳng đến khi hán thối lui, Tô Ninh Nguyệt hai gò má sớm hồng nóng như lửa.

Hán..... Hán làm sao có thể tùy tiện hôn môi nàng? Lại vì sao muốn hôn hôn nàng?

Chẳng lẽ là bởi vì phát hiện nàng đang ghen, phát hiện nàng thích hán, cho nên hán mới cố ý trêu chọc nàng, không kiên nhẫn gì cả mà đến đùa cợt nàng?

Vừa nghĩ như vậy, Tô Ninh Nguyệt liền vừa tức phần, lại ủy khuất, cắn răng nói: “Cho dù ngươi thích khi dễ người khác, cũng không nên..... Không nên công khai như vậy ác liệt vui đùa.....”

“Nói được cũng là, nếu chỉ là vì trêu đùa ngươi, làm như vậy quả thật là rất ác liệt.”

Nghe thấy hán nói như vậy, Tô Ninh Nguyệt còn tưởng rằng hán thừa nhận chính mình kém đi, hốc mắt không khỏi phấp phỏng.

Nàng tức giận muốn hán đẩy ra, bắt đắc dĩ của hán trong ngực tựa như tường đồng vách sắt, như thế nào cũng lay động không được.

“Tránh ra! Ngươi — ngô.....”

Mới nhất mở miệng, môi đỏ mọng lại lần nữa bị hôn trụ.

Tô Ninh Nguyệt xấu hổ não muốn cắn hán, lại làm cho hán thừa dịp đó đưa lưỡi nóng thâm nhập vào miệng nàng, cùng chiếc lưỡi thom tho của nàng dây dưa.

Cùng vừa rồi cánh môi vuốt phẳng so sánh, lần này, nhưng là cái hàng thật giá thật hôn.

Ở hán lửa nóng duyên hôn hạ, Tô Ninh Nguyệt chỉ cảm thấy một trận mãnh liệt thiên toàn địa chuyển, suy nghĩ một mảnh hỗn loạn, chẳng những đã quên muốn phản kháng, thậm chí ngay cả chính mình song chương khi nào thì đặt lên của hán cổ, khi nào thì vọng tình đáp lại của hán hôn môi cũng không biết.

Hai người nhiệt liệt hôn hồi lâu, thẳng đến lẫn nhau đều hơi thở không xong, Viêm Tử Huyền mới buông lỏng ra nàng.

Hắn một cái chớp mắt cũng không thuận ngóng nhìn nàng, chỉ thấy cửa nàng mắt đẹp khí trời, kia ý loạn tình mê kiều mỹ, vẻ mặt mê người cực kỳ.

“Nếu chỉ là vì trêu đùa ngươi, ta sẽ không làm như vậy.” Hắn ách thanh nói nhỏ.

Tô Ninh Nguyệt kinh ngạc nhìn hắn, còn không có theo vừa rồi kia khiếp người tâm hồn hôn mê trung phục hồi tinh thần lại.

“Ta không phải ở trêu đùa ngươi, Tiểu Nguyệt Nhi, nếu không phải bởi vì thích ngươi, ta tuyệt không hội đối với ngươi làm ra như vậy hành động.”

Hắn chuyên chú ánh mắt, còn thật sự giọng điệu, giống nhau ở hướng nàng ưng thuận thiên trường địa cửu hứa hẹn, kia làm cho Tô Ninh Nguyệt đánh nổi trống bần tâm giống nhau cũng sắp muốn bính ra ngực.

Hắn nói không phải trêu đùa nàng, hắn nói hắn thích nàng! Ông trời, đây là thật vậy chăng? Nàng thật sự có thể tin tưởng hắn giờ phút này nói trong lời nói sao?

Tô Ninh Nguyệt tuy rằng nhân hắn này lời nói mà mừng rỡ như điên, lại không khỏi lo lắng này có thể hay không chính là hắn cố ý trêu cợt, có thể hay không vừa thấy nàng vui mừng lộ rõ trên nét mặt, hắn sẽ cười ha ha nói nàng bị lừa?

Nàng rất muốn biết hắn đến tốt cùng có vài phần còn thật sự, nhưng lại không thể hỏi ra miêng, mà ở hắn rạn vỡ nhìn chăm chú hạ, nàng chỉ cảm thấy chính mình hai gò má càng lúc càng nhiệt nằng, hô hấp cũng càng lúc càng không thuận, thậm chí nghiêm trọng hoài nghi chính mình có phải hay không tiếp theo thuận sẽ ngắt đi qua.

“Ngươi…… Cái kia……” Nàng khó khăn mở miệng, ý đồ nói cái gì đó đến dời đi chính mình lực chú ý, khả thoát ra lời nói lại mặt mạng một tia ghen tuông, “Ngươi liền như vậy đuổi theo ta đến đây, đem nhân gia cô nương để tại khách điểm, chẳng phải là hại người ta thương tâm thất vọng? Ngươi thực bỏ được?”

“Bất quá là tình cờ gặp hai ông cháu họ, có cái gì không được? Trong lòng ta để ý nữ nhân, cũng chỉ có ngươi một người nha!” Hắn giọng điệu còn thật sự nói.

Tô Ninh Nguyệt tim đập cuồng loạn, phần giáp nhiệt nằng, nhất thời còn không rất “Thích ứng” Như vậy thâm tình hắn, mà hắn nóng cháy chăm chú nhìn làm cho nàng bỗng nhiên thành cái phản ứng ngốc nhân, một câu cũng nói không nên lời.

Viêm Từ Huyền lại nói tiếp:“Trên thực tế, lúc ta đuổi theo ngươi đã nói với Trương Chí, chờ bọn hắn tổ tôn hai người sau khi ăn xong, Trương Chí sẽ ra ngoài mướn một chiếc xe ngựa, đưa bọn họ đi Giang Nam trước.”

Nếu làm cho hắn gặp này đối tổ tôn, không hỗ trợ rốt cuộc trong lòng cũng không thoải mái, dù sao một chút bữa tối chính là tạm thời làm cho bọn họ miễn cho chịu đối, cũng không thể chân chính giải quyết vấn đề, cũng chỉ có thể làm người tốt giúp đỡ là đưa bọn họ đi Giang Nam trước.

“Tốt lắm, Tiểu Nguyệt Nhi, chúng ta cần phải trở về, ngươi bữa tối cần bản chưa ăn mấy miếng đâu!” Viêm Từ Huyền nói, hắn không nỡ thấy nàng chịu đối.

Tô Ninh Nguyệt ấn đường nhẹ chau lại, tưởng là trở về lại sẽ thấy Uông cô nương kia tràn ngập ái mộ vẻ mặt, lòng của nàng để liền dâng lên một cổ cảm xúc kháng cự.

“Nhưng là ta không đói bụng.” nàng như vậy mà la hét, bụng cũng rất không nề mặt phát ra âm thanh vang dội cô lỗ kêu lên, hại nàng vẻ mặt xấu hổ đỏ bừng.

Ai, cho dù uống lên đầy mình dấm chua, cũng thể làm bụng kê lên như vậy nha!

Viêm Từ Huyền chịu đựng không được giễu cợt nàng, nói:“Chúng ta đi khác tiệm ăn khác dùng bữa đi! Vừa rồi ở trong quán kia thức ăn tuy rằng xem cũng không tệ lắm, nhưng không phải thực hợp khẩu vị đâu!” Hắn cố ý nói như vậy.

Tô Ninh Nguyệt vừa nghe, lập tức “Miễn cưỡng” Đồng ý nói:“Được rồi, ngươi đã đều nói như vậy, vậy đi khác tiệm ăn đi!”

Viêm Từ Huyền gọi lên khước miệng, đậm cười nói:“Đa tạ ngươi phối hợp, vậy đi thôi!”

Bọn họ sóng vai mà đi, ánh trắng sáng tỏ phản ánh trên mặt đất hai bóng dáng thật dài song bước.

Nhìn bóng dáng hai người vô cùng thân thiết tựa vào cùng nhau, Tô Ninh Nguyệt không tự chủ được hồi tưởng lại nụ hôn vừa rồi, làm cho nàng nổi lòng hỗn loạn, khắc chế không được mặt đỏ tim đập.

May mắn giờ phút này gió đêm thấm lạnh, có thể cho nàng hai gò má không ngừng nóng lên hạ nhiệt độ, nếu không nàng hoài nghi mặt mình thật muốn nóng hơi nước!

Bóng đêm càng sâu, đã qua giờ đi ngủ.

Tô Ninh Nguyệt một mình một người nằm ở trong phòng, làm như thế nào cũng ngủ không được.

Khi nàng cùng Viêm Từ Huyền trở về thành, mặt khác tìm một quán ăn khác dùng bữa, mà hắn tuy rằng không đói nàng làm ra hành động gì ‘vượt quá’,

nhưng lại luôn dùng cặp con ngươi đen thâm thúy nhìn nàng, hai nàng cả người cực kỳ không được tự nhiên, trong chốc lát thiếu chút nữa đánh nghiêng bát, trong chốc lát lại kém điểm làm rơi chiếc đĩa, vụng về đến nỗi ngay cả chính mình đều chịu không nổi, thực hận không thể đào cái lỗ mà trốn xuống ngay lúc đó!

Về phía ông cháu họ Uông đã được Trương Chí an bài xe ngựa đi trước Giang Nam, mà bọn họ cũng đều tự trở về phòng nghỉ tạm.

Viêm Từ Huyền là thật thích nàng sao? Cứ việc hấn đều đã chính mồm nói như vậy, vấn đề này lại vẫn không ngừng mà nổi lên trong lòng.

Hắn nói, nếu không phải bởi vì thích nàng, hắn sẽ không hôn nàng.

Hắn nói, trong lòng hắn để ý nữ nhân, cũng chỉ có một mình nàng.

Hồi tưởng nụ hôn nóng như lửa kia, còn có mấy câu hắn nói, cùng ánh mắt nóng, Tô Ninh Nguyệt phương tâm liền lay động, hai gò má từ đầu đến cuối đều đỏ cả.

Hắn..... Nên thật tình thích nàng đi? Nhưng là, hắn làm sao có thể thích nàng, lại là khi nào thì thích nàng chứ?

Tô Ninh Nguyệt cắn cắn môi, nỗi lòng lung tung không thôi.

Cứ việc nàng có thể tình tường cảm giác được nàng cùng Viêm Từ Huyền trong lúc đó khó có thể kháng cự mãnh liệt lực hấp dẫn, nhưng mà..... Có lẽ chính là bởi vì quá dễ ý, nàng không khỏi cảm thấy một tia bất an, sợ hãi này hết thảy không phải thật sự, sợ hãi hấn chính là đùa giỡn nàng.

Vạn nhất..... Vạn nhất Viêm Từ Huyền thật sự chính là ở trên chọc nàng, nàng nhất định phải bóp chết hắn!

Cảm xúc rối rắm ở trong lòng Tô Ninh Nguyệt, làm cho ngực nàng một trận buồn bực.

“A –” Nàng nhin không được hô một tiếng, vì sợ bây giờ là ban đêm sẽ âm ỷ đến người khác, nàng còn cố ý thu lại rất nhiều, cũng không có thật sự ngăn yết hầu rống to đặc rống.

Kêu xong, lòng của nàng thoải mái rất nhiều, đang định đi ngủ, cửa sổ lại đột nhiên người nào đó đẩy ra!

Nàng bị giật mình định kêu lên, chỉ thấy một bóng dáng cao đi vào bên giường.

Ánh sáng của ánh trăng từ cửa sổ ánh vào, làm cho nàng có thể thấy rõ ràng mắt tuấn nhan trước.

Là Viêm Từ Huyền! Hắn..... Hắn làm sao có thể.....

“Tiểu Nguyệt Nhi, ngươi làm sao vậy? Lại gặp ác mộng?” hắn vẻ mặt cùng giọng điệu đều lộ ra quan tâm.

Vừa rồi hắn nhất thời còn không có buồn ngủ, liền đẩy ra cửa sổ thổi thổi gió đêm, không thể tưởng được lại nghe thấy cách vách phòng truyền đến của nàng tiếng quát tháo.

Hiện lên trong đầu cái thứ nhất trực giác, chính là nàng lại gặp ác mộng.

Bởi vì nghĩ rằng cửa phòng của nàng đã cài then, mà hắn lại không nghĩ đã hơn nửa đêm gõ cửa âm ảnh hưởng đến người khác, vì thế liền trực tiếp thi triển khinh công, theo cửa sổ xông vào.

Tô Ninh Nguyệt ngạc nhiên, lẳng lẳng nhìn Viêm Từ Huyền.

Hắn..... Đây đây vì nàng làm ác mộng, cho nên lập tức chạy lại đây, muốn bảo hộ, an ủi nàng sao?

Nhìn hắn kia tràn ngập quan tâm cùng lo lắng ánh mắt, Tô Ninh Nguyệt đáy lòng ấm áp, đồng thời lại ngọt ngào vui mừng nhin không được muốn cười.

Khả, trước kia bị hắn “Úc hiếp” lâu như vậy, lúc này nàng bỗng nhiên muốn cho hắn nhiều lo lắng trong chốc lát, vì thế nàng xoay người sang chỗ khác, cố gắng nhin xuống cảm giác muốn cười, chính là nàng càng nhẫn nại, liền càng khó có thể khắc chế, thân mình cũng bởi vì ần nhẫn ý cười mà nhẹ nhàng rung rung đứng lên.

Viêm Từ Huyền thấy thế liền nghĩ nàng khóc, đau lòng theo phía sau nàng.

“Thực gặp ác mộng? Đừng khóc, không có việc gì, chẳng qua là ác mộng mà thôi, đừng sợ.” Hắn nhẹ giọng thấp giọng.

Nghe của hắn an ủi, Tô Ninh Nguyệt ý cười rớt cuộc nhin không được, phốc xích một tiếng bật cười.

Viêm Từ Huyền đương trường giật mình trụ, động thủ đem thân thể của nàng quay lại, chỉ thấy của nàng trên mặt lúm đồng tiền như hoa, nào có đến nửa giọt nước mắt?

“Ha ha, điều là lừa ngươi thôi!” Tô Ninh Nguyệt vui vẻ cực kỳ. Đi qua luôn luôn đều chỉ có nàng bị trêu chọc phân nhĩ, không thể tưởng được lúc này phong thủy thay phiên vòng vo!

Nhìn chăm chăm nàng kia đắc ý tươi cười, làm cho Viêm Tử Huyền thật sự là dở khóc dở cười, nhưng đồng thời cũng thờ dài nhẹ nhõm một hơi. Mặc kệ thế nào, nàng không có việc gì là tốt rồi.

“Không phải làm ác mộng, vậy ngươi vừa rồi vì sao kêu to?” Hấn nhin không được hỏi.

“Ách?” Tô Ninh Nguyệt đắc ý tươi cười cứng đờ, có chút không được tự nhiên né tránh của hấn ánh mắt, thuận miệng bịa chuyện nói: “Không có gì, liên..... Chính là bị một cái phi trùng (sâu bọ có cánh) dọa thôi, nó đã bay đi.”

Phi trùng? Viêm Tử Huyền hội tin tưởng nàng này lời nói mới có quý.

Hấn nheo lại mắt, truy vấn nói: “Rốt cuộc vì sao? Nhanh chút thật lại.”

Tô Ninh Nguyệt chột dạ muốn rút ra khoảng cách, lại một cái không cẩn thận ngã quay về giường, kết quả hấn thân hình cao to thuận thế tới gần, đem nàng vây ở giường thượng.

Không khí thoáng chốc quá mức ái muội, làm cho Tô Ninh Nguyệt tâm như nổi trống.

“Ta..... Ta chỉ là bỗng nhiên cảm thấy ngực đột nhiên buồn bực, kêu một tiếng phát tiết một chút thôi.” Nàng tránh nặng tìm nhẹ trả lời, đồng thời nói sang chuyện khác nói: “Dĩ vãng luôn ngươi trêu đùa ta, không thể tưởng được ngươi cũng sẽ ‘có ngày’ ở trong tay ta nha! Ngươi không phải thích nhất khi dễ ta sao? Lúc này như vậy khản trương lo lắng ta làm cái gì?”

Nàng vốn là muốn chế nhạo hấn vài câu, không thể tưởng được Viêm Tử Huyền trên mặt không có nửa điểm xấu hổ khôn quần, cặp kia con ngươi đen ngược lại càng sâu thẳm sang tỏ.

“Đáp án của vấn đề này, ta không phải đã nói cho ngươi biết rồi sao? Ta vì sao như vậy khản trương lo lắng? Ta vì sao lại cố ý mang ngươi đi lên kinh thành? Thậm chí là ta vì sao..... Hôn ngươi?”

Hấn vừa nói, một bên càng dựa vào càng gần, hai chữ cuối cùng kia, hơi thở hấn nóng rực phả vào môi của nàng, môi của hai người chỉ kém chút xíu là sẽ đụng phải, làm cho Tô Ninh Nguyệt thiếu chút nữa đã quên cả hô hấp.

“Này hết thấy, đều là bởi vì ta để ý ngươi, thích ngươi nha!”

“Ta..... Ta làm sao mà biết có phải hay không thật sự? Ngươi luôn thic trêu đùa ta..... Nói không chừng lại là nhất thời quật khởi..... Muốn trêu cợt ta.....”

Nghe thấy của nàng trả lời, Viêm Tử Huyền cuối cùng biết cái gì tên là tự nghiệp chương. Bất quá không quan hệ, hấn đã có phương pháp xử lý.

“Thật sự không biết sao? Không quan hệ, ta rất thích ý giúp ngươi xác nhận.”

“Sao, như thế nào xác nhận?” Tô Ninh Nguyệt lấp bắp hỏi, trực giác cảm thấy “Nguy hiểm”.

Viêm Tử Huyền trả lời, là hôn trụ môi của nàng, ôn tồn khinh duyệt kia hai mặt đỏ bừng, qua một hồi lâu mới lưu luyến buông ra.

“Nếu không phải thật tình yêu thượng ngươi, ta là tuyệt đối sẽ không làm như vậy.” Con ngươi đen của hấn một cái chớp mắt cũng không chớp mắt ngó nhìn nàng, thân thủ khẽ vuốt hai má của nàng, ôn nhu hỏi nói: “Tiểu Nguyệt Nhi, nàng có bằng lòng hay không gả cho ta, cả đời ở lại bên người của ta, làm cho ta cả đời hảo hảo mà bảo hộ nàng, chiều cô nàng?”

(A Từ: cầu hôn nên ta đổi cách xưng hô tí nhá *cười gian*)

Nghe lời nói hấn ôn nhu chân thật, Tô Ninh Nguyệt tâm cơ hồ muốn tan ra rồi, mà đôi mắt đen thâm thúy kia lại nhìn nàng chăm chăm, làm cho lòng của nàng cơ hồ muốn say.

Vui sướng không ngừng mà tự đáy lòng này lên, làm cho khóe mắt đuôi lông mày đều mang theo dấu không được vui mừng cùng thẹn thùng, thậm chí ngay cả muốn giấu đi ý cười đều cũng làm không được.

“Kia..... Được rồi, ngươi đã thành tâm thành ý nói như vậy, ta liền bắt đất dĩ mà đáp ứng ngươi đi!” Nàng không nghĩ làm cho hấn quá mức đắc ý, vì thế tư thái có chút lúc lắc, nhưng mà giọng điệu kia quá mức ngọt ngào, hoàn toàn bán đứng tâm tình của nàng.

“A, cảm ơn của ngươi đã ‘bắt đất dĩ’.” Viêm Tử Huyền cúi đầu cười, lại lần nữa cúi đầu hôn cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu kia.

Tô Ninh Nguyệt nguyên bản còn có chút thẹn thùng, nhưng mà trong lòng tình ý rất nhanh khiến cho hấn dứt bỏ rồi e lệ, nhất là khi xác thực được bọn họ hai người đều yêu thích đối phương, nàng càng dè dặt không được trái tim sớm đã rơi vào tay đối phương.

Hai người lời lẽ nhiệt liệt giao triền, rất nhanh đẩy lên hỏa điểm trong cơ thể lẫn nhau càng ngày càng mãnh liệt, cũng làm cho Viêm Tử Huyền rốt cuộc không thể chỉ thỏa mãn cho một cái hôn.....

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Nguyệt Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8

Edit: A Từ

Viêm Từ Huyền một bên hôn sâu, bàn tay kim lòng không nổi ở trên thân thể của nàng mà duy chuyển, thậm chí kéo nhẹ mở vạt áo trước ngực của nàng.

Khi bàn tay hắn đang muốn tham nhập vạt áo của nàng thì Tô Ninh Nguyệt thẹn thùng bắt lấy tay hắn, muốn ngăn lại hành động của hắn, nhưng Viêm Từ Huyền làm sao có thể dừng tay đây?

Hắn không chỉ có thể dễ dàng kiểm chế nàng, thậm chí bàn tay còn cầm đôi cổ tay mảnh khảnh của nàng, đem hai tay của nàng giơ lên cao.

Cái này, nàng hoàn toàn không có cách nào chống cự.

“Người chính là thích khi dễ người khác a.....”

Tô Ninh Nguyệt hai gò má nóng đỏ kháng nghị, nhưng này tiếng nói kiều mi, nghe qua căn bản không giống như là chỉ trích, ngược lại như là giống như làm nũng.

Viêm Từ Huyền khoe miệng nhướn lên nói “Đúng, ta chính là thích khi dễ nàng, cũng chỉ khi dễ mình nàng.”

Hắn không chỉ thừa nhận, còn dùng hành động thực tế để chứng minh hắn quả thật thực thích khi dễ nàng.

Tay hắn tham tiến vào vạt áo của nàng, chạm đến nơi đầy đặn mềm mại của nàng, suồng sã âu yếm từ phía nơi mềm mại mê người kia.

Viêm Từ Huyền đem người trong lòng ôm càng chắc hơn, sau đó cũng nhắm mắt lại, cảm thấy mỹ mãn cùng nàng rơi vào mộng đẹp.....

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Nguyệt Lão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Edit: Từ Ly

Beta: A Từ

Nếu đã xác định tâm ý của nhau, Tô Ninh Nguyệt liền không hề suy đoán nổi lòng bên trong, mà Viêm Từ Huyền thường thường cuối xuống hôn trộm nàng, nhắm vào khuôn mặt hồng hồng của nàng.

Ban ngày, bọn họ vui vẻ du sơn ngoạn thủy, ban đêm, bọn họ tận tình triền miên, rốt cục khi bọn họ trở lại kinh thành, đã qua giờ Tuất.

Một bước tiến vào Viêm gia, phát hiện phòng trong tương đối náo nhiệt, nguyên lai vợ chồng Viêm thị đang tiếp khách.

Nhìn thấy nhi tử trở về, bên người còn theo một cô nương xinh đẹp ôn nhu như nước, vợ chồng Viêm thị ánh mắt sáng lên, lập tức đứng dậy đi tới.

“Đây nhất định chính là Ninh nguyệt phải không?” Viêm Hữu Đình mở miệng hỏi, giọng điệu có chút kích động.

Nhìn con gái của bạn cũ, hồi tưởng lại tình cảnh năm đó hai nhà thân thiện lui tới, còn nghĩ không gặp lại được bạn già, vợ chồng Viêm thị cũng không nhịn mà thôn thức.

Tô Ninh Nguyệt nhiều năm không thấy vợ chồng Viêm thị, cũng không khỏi nhớ lại phụ mẫu đã chết đi làm cho nàng kích động, hốc mắt thậm chí còn hơi hơi phấp phồng.

“Bá phụ, bá mẫu.” Nàng mở miệng khẽ gọi, tiếng nói có chút nghẹn ngào.

Nhìn bộ dáng nàng sầu não âm đạm, Viêm mẫu Diệp Thái Nghê cực kỳ đau lòng, lập tức tiến lên cho nàng một cái ôm tràn ngập thương tiếc .

“Hài tử đáng thương, sau này ngươi an tâm sống ngay tại nhà chúng ta đi, ta và Viêm bá phụ ngươi sẽ chiếu cố tốt cho ngươi.”

“Tạ ơn bá phụ, bá mẫu.”

“Hài tử ngốc, trăm ngàn đừng có khách khí như vậy, chúng ta đối đãi với ngươi như người trong nhà, ngươi cũng đừng như vậy khách khí, biết không?”
Diệp Thái Nghê nói.

Tô Trữ Nguyệt gật gù đầu, Viêm bá phụ cùng bá mẫu thân thiết quan tâm, làm cho nàng cảm thấy vô cùng ấm áp.

Nàng cùng Viêm Tử Huyền trao đổi một cái ánh mắt, mà cái ánh mắt ôn nhu kia càng làm cho nàng ấm lòng, bên môi cũng hiện lên một chút mỉm cười.

“Các con dùng cơm chưa? Có đói bụng không?” Viêm Hữu Đình hỏi.

“Chúng con trên đường đã ăn rồi.” Viêm Tử Huyền mở miệng trả lời. Hắn không nỡ làm cho Tiểu Nguyệt Nhi của hắn chịu đói, bởi vậy vừa mới qua giờ Dậu đã dùng qua bữa tối.

“Vậy là tốt rồi, Ninh Nguyệt, bá phụ giúp ngươi giới thiệu , hai vị này là bạn tốt của bá phụ , ngươi liền gọi bọn họ Lục bá phụ, Lục bá mẫu đi!”

“Lục bá phụ, Lục bá mẫu.” Tô Ninh Nguyệt hướng một đôi vợ chồng trung niên khác hành lễ.

Lục thị vợ chồng cười nhìn nàng, liên tục gật đầu nói: “Khá lắm cô nương nhu thuận lại xinh đẹp.”

“Cám ơn Lục bá phụ, Lục bá mẫu khen ngợi.”

“Còn có, vị cô nương kia danh gọi Lục Khi Hồng, so với ngươi lớn hơn một tuổi, ngươi có thể kêu nàng một tiếng Hồng tỷ.” Viêm Hữu Đình vừa cười chỉ chỉ một vị cô nương bên cạnh .”Nhưng là tiếp qua không lâu, ngươi nên sửa miệng kêu nàng một tiếng ‘ tẩu tử ’ .”

“Tẩu tử?”

Xung hô thế này, làm cho Tô Ninh Nguyệt ngây ngẩn cả người.

Viêm bá phụ cùng bá mẫu chỉ có một con trai độc nhất, chính là Viêm Tử Huyền, mà Viêm bá phụ nói nàng không lâu sau sẽ kêu vị Lục cô nương này là “Tẩu tử”, chẳng lẽ. Chẳng lẽ nói.

“Hai nhà chúng ta chính là đang vui vẻ nói chuyện, muốn cho Tử Huyền cùng Khi Hồng thành thân!” Diệp Thái Nghê cười nói.

“Thành. Thành thân? !” Tô Ninh Nguyệt lòng dạ bỗng nhiên nín chặt, nàng quả thực không thể tin được Viêm Tử Huyền nhưng lại muốn cùng cô nương khác thành thân!

Nghe thấy tin tức này, Viêm Tử Huyền trong lòng khiếp sợ không thua gì Tô Ninh Nguyệt.

Viêm, Lục hai nhà bởi vì quan hệ tốt hay lui tới, hơn nữa thật sự ở gần nhau, bởi vậy quan hệ vẫn khẩn khít, mà hắn cùng với Lục Khi Hồng quen biết nhiều năm, không chỉ có quen thuộc tính tình lẫn nhau, hai người giao tình không tồi, nhưng là vẹn vẹn dừng ở loại tình cảm huynh muội, bằng hữu .

Hắn thích nàng, nhưng không thương nàng, mà nàng đối với hắn cũng giống như vậy , bởi vậy mặc dù biết các trưởng bối đều hi vọng bọn họ có thể kết làm vợ chồng, nhưng bọn họ thật không nghĩ tới.

Nếu hắn vô ý lấy nàng, nàng cũng không muốn gả, như vậy việc hôn sự này là không thể nào thành — hắn vẫn cho là như thế , không thể tưởng được ra một chuyện xa nhà trở về, hắn và Lục Khi Hồng thế nhưng sắp sửa đính hôn rồi?

Đây rốt cuộc sao lại thế này? Hắn cũng không nhận ra Lục Khi Hồng lại đột nhiên yêu hắn, huống hồ hắn tính lấy nữ nhân là Tô Ninh Nguyệt, trừ Tiểu Nguyệt Nhi ra, hắn cũng không tính lấy bất luận kẻ nào!

Diệp Thái Nghê lại tiếp tục cười nói: “Tử Huyền cùng Khi Hồng nhận thức nhiều năm, hai người cảm tình vẫn tốt lắm, các phương diện đều thật xứng đôi, thật sự là ông trời tác hợp cho nha!”

Nghe Viêm bá mẫu giọng vui vẻ nói, Tô Trữ Nguyệt chỉ cảm thấy như sấm sét giữa trời, trừ bỏ khiếp sợ, không có biện pháp làm ra chút phản ứng nào.

Viêm Tử Huyền muốn kết hôn với nữ nhân khác? Hắn và vị Lục cô nương kia cảm tình vẫn tốt lắm?

Tô Ninh Nguyệt thân hình cứng ngắc nhìn Lục Khi Hồng, chỉ thấy vị cô nương này có thân hình thướt tha uyển chuyển, dung nhan xinh đẹp vô cùng , đang mỉm cười nhìn nàng.

Nàng giống như bắt chột bị người đẩy mạnh trong hầm băng, một thoáng chốc lòng đã lạnh thấu.

Nếu Viêm Từ Huyền đã có cảm tình rất tốt với người này, vì sao còn. Còn muốn đối với nàng.

Hắn rốt cuộc đem nàng trở thành cái gì? Để tiêu khiển khi nhàn chán sao?

Một cổ nước mắt nẩy lên hốc mắt, nhưng nàng thực cố gắng chớp mắt, đầu ngón tay bởi vì âm thầm nắm chắc mà đâm vào lòng bàn tay non mềm, nhưng nàng không chút nào cảm giác đau, bởi vì nàng ngực đau đớn đã vượt xa quá hết thảy.

Viêm Từ Huyền cau chặt mày, cảm thấy muốn lập tức đem sự tình nói rõ ràng.

“Đợi một chút, về chuyện này, ta —”

Hắn vừa mới mở miệng, Lục Khi Hồng bỗng nhiên cắt đứt lời của hắn.

“Từ Huyền, lần này đi xa nhà, ngươi khẳng định mệt mỏi?” Lục Khi Hồng thân nhiên cười, hướng hắn đã đi tới, nàng xem giống như vô cùng thân thiết khoát ở tay Viêm Từ Huyền, nhưng thật ra là âm thầm dắt hắn, đưa hắn đi đến hướng bên cạnh.

Viêm Từ Huyền tuy rằng không rõ nàng trong hồ lô đang bán cái gì thuốc, nhưng là nhìn ra nàng đang có kế hoạch gì, đành phải kiềm chế ở trước mặt mọi người để hỏi rõ ràng.

Hắn cúi đầu, nhỏ giọng chỉ có hai người bọn họ có thể nghe thấy thấp giọng hỏi: “Tại sao phải đột nhiên nói đến hôn sự, đây là chuyện gì xảy ra?”

Lục Khi Hồng nhẹ giọng đáp: “Làm ơn giúp một việc, phối hợp với ta, nếu ta không giả bộ thuận theo tâm ý cha mẹ ta, làm cho bọn họ an tâm, ta liền đi không xong.”

Viêm Từ Huyền vừa nghe, kinh ngạc nhíu lông mày.

“Đi? Ngươi tính đi đến nơi đâu? Tại sao muốn đi?”

“Chuyện này nói rất dài dòng, sau này có cơ hội sẽ nói cho ngươi biết, chính là hiện tại phải ủy khuất ngươi tạm thời phối hợp một chút.” Lục Khi Hồng nói xong, bỗng nhiên giọng nói mang phiền não khê thờ dài: “Ài, trên thực tế, ta vốn tưởng rằng ngươi sẽ trễ vài ngày mới trở về. Hiện tại không có biện pháp tốt, có thể giả bộ không phản đối hôn sự chúng ta, nhưng lại không lập tức xác định nha?”

“Này.”

Viêm Từ Huyền trên mặt xẹt qua một tia chán chờ cùng khó xử.

Bỏ qua một bên, có hay không biện pháp không nói chuyện, giờ phút này hắn duy nhất ý niệm trong đầu, chính là không muốn làm cho Tiểu Nguyệt Nhi hiểu lầm hắn thật sự cùng Lục Khi Hồng bàn chuyện kết hôn.

Lục Khi Hồng thấy vẻ mặt hắn, lập tức nghi ngờ nói: “Ngươi mang về vị Tô cô nương kia, là người trong lòng của ngươi phải không?” Nàng sớm đã đem ánh mắt ôn nhu của hắn ngó nhìn Tô Ninh Nguyệt.

Viêm Từ Huyền gật gật đầu, hắn cũng không muốn làm cho Tiểu Nguyệt Nhi hiểu lầm, càng không muốn làm cho nàng thương tâm nha!

“Ngươi yên tâm, ta sẽ hỗ trợ ngươi hướng nàng giải thích rõ, sẽ không phá hư tình cảm của các ngươi.” Lục Khi Hồng nhỏ giọng nhắc nhở: “Ngươi cũng đừng quên ngươi còn thiếu ta một cái ân tình! Chính ngươi hứa hẹn quá, chỉ cần ta mở miệng, mặc kệ gặp cái gì nhất định sẽ giúp ta.”

Nghe vậy, Viêm Từ Huyền chỉ có thể ở trong lòng bất đắc dĩ than nhẹ.

Hai năm trước, mẹ hắn mất bệnh lạ, xem đại phu trong thành đều không có khỏi sắc, mà Lục Khi Hồng nhiều năm trước kết bạn một nữ đại phu “Điều thủ thần y”, nàng biết được tình huống sau, liền lập tức nghĩ biện pháp liên hệ nữ đại phu kia tiến đến trị liệu, cứu mẹ hắn một mạng.

Vì báo đáp phần ân tình này, lúc ấy hắn đối Lục Khi Hồng hứa hẹn qua, về sau khi cần hắn giúp, hắn nhất định sẽ dốc toàn lực hồi báo.

“Muốn ta hỗ trợ cũng được, nhưng không thể để cho Tiểu Nguyệt Nhi hiểu lầm, chuyện này ta không thể gạt nàng.” Viêm Từ Huyền đưa ra điều kiện.

Hắn cũng không muốn làm cho Tô Ninh Nguyệt cho là hắn tùy ý đùa bỡn nàng, thành người vô liêm sỉ, cho dù muốn phối hợp giả bộ cố ý đàm luận hôn sự, hắn cũng muốn làm cho Tô Ninh Nguyệt biết chân tướng sự tình.

“Được, chỉ cần nàng không hiểu lầm là tốt rồi.” Lục Khi Hồng một lời đáp ứng, bởi vì nàng cũng không muốn phá hư cảm tình của người ta. “Vậy chúng ta một lời đã định rồi?”

“Ta có thể nói không sao?” Viêm Từ Huyền đẩy mắt xẹt qua một tia bất đắc dĩ.

“Đương nhiên không thể.” Lục Khi Hồng sáng lạn cười.

Nếu thiếu nàng một cái ân tình, Viêm Từ Huyền biết mình là không thể không giúp.

Hắn hơi chút ngẫm nghĩ sau đó, mở miệng đối hai nhà trường bối nói: “Tiểu Nguyệt Nhi vừa mới trở về, ta nghĩ chuyện trọng yếu trước mắt là đem nàng dàn xếp tốt, về phần hôn sự ta cùng với Khi Hồng, mấy ngày nữa lại mở yến tiệc nói chuyện đi!”

Hắn nghĩ rằng, đợi chút mang Tiểu Nguyệt Nhi đi đến phòng nghỉ, là có thể hảo hảo hướng nàng giải thích rõ, tin tưởng chỉ cần nàng hiểu được hắn chính là phối hợp Lục Khi Hồng tạm thời diễn, hắn là có thể bỏ qua.

Tô Trữ Nguyệt thấy bọn họ hai người “Vô cùng thân thiết” châu đầu ghé tai, giờ phút này lại nghe thấy hắn nói như vậy, thực hiển nhiên hắn cũng có ý định lấy Lục Khi Hồng làm vợ, sắc mặt của nàng tái đi, giống như nghe thấy được tim của mình tan nát, nước mắt gần không được ướt tròng mắt.

“Bá phụ, bá mẫu, Ninh Nguyệt từ Tô Châu một đường đi vào kinh thành, lúc này có chút mệt mỏi, muốn ngủ trước, xin hãy tha lỗi.” Nàng cố nén ghen ngào nói.

Diệp Thái Nghê gật gật đầu, vô cùng thân thiết vỗ vỗ tay nàng.

“Đi đường tàu xe mệt nhọc, ngươi khẳng định mệt muốn chết rồi!”

Diệp Thái Nghê không thể không phát hiện Tô Ninh Nguyệt cảm xúc kích động, trong mắt thậm chí còn chớp động lệ quang, nhưng nàng nghĩ rằng đứa nhỏ này có thể là đang nhớ lại cha mẹ đã qua đời!

Nàng kêu nha hoàn, phân phó nói: “Đông Mai, mang Ninh Nguyệt tiểu thư tới sương phòng nghỉ ngơi, Ninh Nguyệt, con cũng đừng thương tâm, sau này chúng ta đều là người nhà của con, ta và Viêm bá phụ con sẽ thay thế phụ mẫu của con chăm sóc cho con.”

Tô Ninh Nguyệt gật gật đầu, xoay người theo nha hoàn rời đi.

Nhìn nàng cố nén xúc động, Viêm Từ Huyền lòng nhói đau, biết nàng bị đã kích không nhỏ, làm cho hắn cực kỳ đau lòng.

Ngay khi hắn vội vã muốn đi hướng Tô Ninh Nguyệt giải thích rõ, Lục Kế An đối con rể tương lai cười nói: ” Từ Huyền, ngày hôm nay ngươi nên theo giúp ta hảo hảo uống mấy chén nha!”

Viêm Từ Huyền cước bộ dừng lại, đáy mắt xẹt qua một tia khó xử cùng giãy dụa. Lúc này trong lòng hắn nhớ Tô Ninh Nguyệt, thế nào còn có tâm tình nâng cốc nói chuyện đây?

Đang lúc hắn muốn tìm lý do chối từ, Lục Khi Hồng kéo nhẹ dưới ống tay áo của hắn, thấp giọng năn nỉ nói: “Làm ơn đợi lát nữa lại đi giải thích, trước phối hợp một chút đi! Nếu như bị cha mẹ ta phát hiện có kỳ quái, kế hoạch ta đây sẽ thất bại.”

Viêm Từ Huyền trong lòng lâm vào xung đột, rốt cục vẫn phải bắt buộc đi tạm thời thỏa hiệp.

Ngồi vào vị trí, hắn chủ động nâng chén hướng Lục bá phụ chào, nhưng một lòng lại đã sớm bay đến bên người Tô Ninh Nguyệt.

Cứ việc chờ người Lục gia sau khi rời khỏi, là hắn có thể hướng Tô Ninh Nguyệt giải thích rõ, nhưng là cho dù làm cho nàng nhiều thương tâm nhiều hơn nữa khác, trong lòng hắn cũng không muốn cực độ, thật sự không đành lòng làm cho nàng thương tâm khổ sở nha!

Viêm Từ Huyền vốn tưởng rằng buổi tiệc sẽ chấm dứt rất nhanh, bắt buộc đi Lục bá phụ chẳng những cùng phụ thân hắn tán gẫu, còn cùng hắn nói chuyện trời nam đất bắc.

Trong lòng hắn tuy rằng lo lắng cho Tô Ninh Nguyệt, lo lắng nàng một mình ở trong phòng thương tâm khóc, nhưng là ngại từ cấp bậc lễ nghĩa cũng không nên bỏ lại khách nhân nên rời đi trước, đành phải như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than dường như kiềm chế cảm xúc muốn rời đi.

Thật vất vả đợi cho người Lục gia rời đi, cũng đã qua nửa đêm.

Viêm Từ Huyền lập tức đi tới trước phòng Tô Ninh Nguyệt, gõ cửa.

“Tiểu Nguyệt Nhi?”

Hắn đợi một lát, không nghe thấy trong phòng truyền đến nửa điểm tiếng vang.

“Tiểu Nguyệt Nhi, ngươi đã ngủ chưa?”

Hắn lại gõ gõ cửa phòng, vẫn là không có gì đáp lại.

“Tiểu Nguyệt Nhi, ngươi đang tự giận mình sao? Trước mở cửa được không? Ta có lời muốn nói với ngươi.”

Viêm Từ Huyền lại nhẫn nại đợi một lát, lại đợi không được Tô Ninh Nguyệt tiến đến mở cửa, nhìn không được khe đẩy cửa, phát hiện không có đóng.

Kỳ quái, là đã quên cài then sao?

Viêm Từ Huyền mang một tia nghi hoặc đi vào trong phòng, dưới ánh trăng mỏng manh, hắn phát hiện trên giường không có ai.

“Tiểu Nguyệt Nhì?”

Hắn kinh ngạc bước nhanh đến bên giường, thật sự không thấy bóng dáng Tô Ninh Nguyệt, hơn nữa nhìn giường nệm căn bản chưa có nằm qua.

“Đây là có chuyện gì?” Hắn nghi ngờ nói nhỏ.

Nàng không phải về phòng trước nghỉ ngơi sao? Lúc này không có ở trong phòng, nàng đi đâu rồi?

Hoang mang hết sức, Viêm Từ Huyền thoáng nhìn thấy góc bàn tựa hồ đặt thứ gì, hắn đốt nến trong phòng, quay đầu vừa nhìn, chỉ thấy trên bàn đặt phong thư.

Một cổ dự cảm bất an nảy lên trong lòng Viêm Từ Huyền, hắn cau chặt mày rậm, đi ra phía trước, vội vàng mở phong thư kia ra, chỉ thấy phía trên viết –

Bá phụ, bá mẫu:

Đa tạ các người quan tâm, Ninh nguyệt sau nhiều lần cân nhắc, cảm thấy vẫn là không cần làm bá phụ, bá mẫu tăng thêm phiền toái, bởi vậy đã quyết định xuất gia đi tu, bình yên vượt qua quãng đời còn lại. Ninh Nguyệt đã hạ quyết tâm, kính xin bá phụ, bá mẫu không cần nhớ bận tâm, Ninh Nguyệt sẽ hảo hảo chiếu cố của mình.

Ninh Nguyệt

Nhìn chữ viết xinh đẹp kia, Viêm Từ Huyền chỉ cảm thấy đau lòng không chịu nổi.

Cái gì không nghĩ cho hắn, cái gì mà phụ mẫu tăng thêm phiền toái, khẳng định chính là nói miệng thôi!

Hắn biết, nàng là bởi vì đau lòng, cho là hắn đùa bỡn tình cảm của nàng, cho nên mới phải tan nát cõi lòng tuyệt vọng quyết định xuất gia.

Hồi tưởng bọn họ còn tại Tô Châu, nàng cũng từng la hét muốn xuất gia, chẳng qua khi đó tức giận, nhưng mà lúc này.

Theo nàng lặng lẽ để thư lại trốn đi, nhìn ra được nàng đã hạ quyết tâm!

“Đứa ngốc! Thật là một đứa ngốc!” Hắn nắm chắc nắm tay, đau lòng nói nhỏ, mà trừ bỏ đau lòng ở ngoài, hắn lại tự trách.

Nhìn nàng tự tay viết xuống “Xuất gia đi tu” bốn chữ, lồng ngực của hắn bỗng dưng nhấc lên một trận đau đớn kịch liệt, như là có người hung hăng xé rách tim của hắn.

“Không, ta sẽ không để cho người xuất gia !”

Con người đen chớp động lên quyết tâm kiên định, hắn nhất định phải đem nàng mang về !

Hắn nghĩ rằng, chưa quen cuộc sống nơi đây nàng, không có khả năng biết gần kinh thành có am ni cô, phải hỏi thăm người khác mới được.

Chỉ cần hắn có thể tìm ra người nàng hỏi sẽ không khó biết hành tung của nàng.

Vì thế, hắn lập tức trở về phòng nha hoàn Đông Mai gọi.

“Người đêm nay sau khi mang Ninh Nguyệt tiểu thư đến sương phòng, nàng có nói cái gì đó, hoặc là hướng người hỏi qua sự tình gì không?” Hỏi hắn.

Đông Mai cung kính đáp: “Thưa thiếu gia, nô tỳ đem tiểu thư đến sương phòng xong, tiểu thư hướng nô tỳ giấy cùng nghiên mực, bảo là muốn viết thư cho người thân ở Tô Châu báo bình an. Nô tỳ thu xếp xong, tiểu thư nói viết xong thư nàng sẽ nghỉ, cho nô tỳ lui xuống trước.”

Không hỏi đến đáp án muốn biết, Viêm Từ Huyền chưa từ bỏ ý định, lại tìm đến thủ vệ gia phó Lý tối nay phụ trách.

“Người tối nay có nhìn thấy qua Ninh Nguyệt tiểu thư?” Hắn nghĩ rằng, nếu nàng phải rời khỏi Viêm gia, dù sao cũng phải đi qua đại môn !

Lý đòi quả nhiên khẳng định gật gật đầu.

“Hỏi thiếu gia, Ninh Nguyệt tiểu thư hướng nô tài hỏi kinh thành chỗ nào có ni cô am hoặc chùa miếu, nói là nàng muốn đi dâng hương một chút .”

Viêm Từ Huyền vừa nghe, lập tức kích động kéo vạt áo Lý Khâu, quát hỏi: “Vậy là người trả lời như thế nào? Người nói am ni cô ở đâu? Nói mau!”

Lý Khâu bị cử động của hắn hù lấp bấp đáp: “Nô. Nô tài nói. Gần nhất. Chính là ngoài thành giữa sườn núi kia. ni cô am ‘Tĩnh Diệu Am’.”

“Tĩnh Diệu Am”? Nàng nhất định là đi nơi này!

“Nàng là khi nào thì rời đi?” Viêm Từ Huyền rồi lập tức hỏi, cũng ở trong lòng tính ra khoảng cách từ Viêm gia đến “Tĩnh Diệu Am”.

Theo hấn, cước bộ của một tiểu cô nương, từ Viêm gia đến Tĩnh Diệu Am đi mất nửa canh giờ, hấn có thể đuổi kịp đem nàng về.

“Ách? Rời đi?” Lý Khâu ngẩn người. “Nô tài không biết Ninh Nguyệt tiểu thư đi ra ngoài khi nào.”

“Cái gì? Người không phải phụ trách thủ vệ đây sao? Làm sao có thể không biết đâu?” Bởi vì quá mức lo lắng, Viêm Từ Huyền có chút kích động.

“Này. A! Nô tài nghĩ tới! Ninh Nguyệt tiểu thư đang hỏi việc này xong, bỗng nhiên nói phía sau phòng bếp phụ cận có chút tiếng động cổ quái, cho nên nô tài liền tiến đến xem sao, nhưng cũng không có phát hiện cái gì không bắt thường, mà quay về đã không thấy Ninh Nguyệt tiểu thư, nô tài còn tưởng rằng Ninh Nguyệt tiểu thư trở về phòng rồi.”

Nghe xong lời nói này, Viêm Từ Huyền lập tức hiểu. Nàng nhất định là cố ý tìm lý do dời sự chú ý của Lý Khâu, cũng thừa dịp này chạy ra ngoài!

“Lúc đó là khi nào?” Hấn vội vàng lại hỏi.

“Thưa thiếu gia, ước chừng một canh giờ trước!”

Đáp án này làm cho Viêm Từ Huyền sắc mặt trầm xuống.

Nguy rồi! Một canh giờ, nàng chỉ sợ đã tới “Tĩnh Diệu Am”, nếu thật như thế, vậy phiền toái rồi!

Viêm Từ Huyền nhanh như chớp, lập tức bước nhanh chạy vội tới chuồng, nhảy lên ngựa của hấn, một khắc cũng không nguyền tri hoãn mà đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Nguyệt Lão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Edit: A Từ

Bóng đêm như mực, cả bầu trời không có đầy sao làm nền nên có vẻ phá lệ cô tịch.

“Tĩnh Diệu Am” yên tĩnh thanh u (A Từ: Thanh u nghĩa là thanh tĩnh và đẹp đẽ), một thanh ảnh thanh mảnh lẻ loi đứng lặng ở trong sân, ngẩng đầu nhìn lên nhìn ánh trăng cô đơn giống như mình.

Tô Ninh Nguyệt vẻ mặt đau thương, nước mắt to như hạt đậu không ngừng mà từ hốc mắt của nàng tuông rơi, tầm mắt của nàng mờ hồ, nhưng nàng cũng không có dung tay vì chính mình lau đi nước mắt, bởi vì nàng biết dù lau đi nước mắt, thì nước mắt vẫn rất nhanh lại lần nữa tràn mi.

Nguyên bản nghĩ đến việc phụ mẫu mất, nàng có thể cắn răng chống đỡ qua, nàng hấn là đã đủ kiên cường, đủ dũng cảm, cũng có thể sẽ không có sự tình gì làm cho nàng cảm thấy cực kỳ bi thương.

Không thể tưởng được, Viêm Từ Huyền lại lần nữa làm cho nàng đau đớn đến tan nát cõi lòng.

Tô Ninh Nguyệt đau kịch liệt đành nhắm mắt, trong đầu hiện lên hình ảnh Viêm Từ Huyền cùng Lục Khi Hồng vô cùng thân thiết châu đầu ghé tai, làm cho nàng tâm như đao cắt, đau đến cơ hồ khó có thể thừa nhận.

Đêm nay, nàng hướng người giữ cửa Viêm gia hỏi rõ ràng vị trí am ni cô, tìm cơ nhờ người giữ cửa mở cửa, liền lặng lẽ chạy tới đây.

Y theo tên kia người làm kia nói, nàng rất nhanh tìm đến này am ni cô này.

Vừa tiến vào trong am, nàng lập tức hướng trụ trì nói ý đồ của mình, khẩn cầu trụ trì vì nàng quy y, nhưng mà trụ trì thấy nàng hai mắt sưng đỏ, thần sắc bi thương, lo lắng nàng chính là nhất thời cảm xúc kích động, khuyên nàng rời đi.

Nàng tất nhiên là không muốn đi, hơn nữa cho thấy chính mình đã không còn chỗ đi, không nhà để về.

Zụ trì đồng tình tình cảnh của nàng nên thiện tâm liền cho nàng ở ni cô am ở tạm, cũng muốn nàng hảo hảo mà suy nghĩ rõ ràng, nếu mọi chuyện qua đi, nàng vẫn quyết tâm xuất gia, qua mấy ngày này sẽ vì nàng quy y.

Kỳ thật, lại có cái gì để suy nghĩ đâu? Cho dù thời gian để suy nghĩ, nàng cũng sẽ quyết tâm xuất gia không thay đổi.

“Không. Ta thật sự không có biện pháp.” Nàng nghẹn ngào lẩm bẩm, kịch liệt đau đớn tựa như có trăm ngàn con kiến hung hăng cắn cắn lòng của nàng.

Nếu tiếp tục lưu lại, nàng chẳng phải là muốn trở mặt nhìn Viêm Từ Huyền cùng Lục Khi Hồng nói chuyện yêu đương? Thậm chí đúng như Viêm bá mẫu nói. Ngày sau còn phải kêu Lục Khi Hồng một tiếng “Tẩu tử”?

Không! Tình cảnh đó thật sự không thể chịu được, lòng của nàng liền giống nhau bị ai xé rách, nàng không thật sự khó có thể thừa nhận được sự thật này!

Đối với Viêm Từ Huyền đã có ý trung nhân sắp thành thân, lại còn trêu chọc nàng, thậm chí là. Chiếm thân thể của nàng từ, nàng tuy rằng đau lòng bị phản, cũng đã không nghĩ hướng hấn truy cứu, chất vấn chút cái gì.

Cho dù nàng thật sự làm như vậy, có năng lực thay đổi cái gì chứ? Lời giải thích thậm chí là xin lỗi của hấn đều là dư thừa, bởi vì sự thật đã xảy ra trước mắt — hấn sắp cưới Lục Khi Hồng làm vợ.

Thực rõ ràng, nàng chẳng qua là tồn tại dư thừa, nếu Viêm Từ Huyền trong lòng đã yêu và muốn kết hôn là Lục Khi Hồng, như vậy nàng tốt nhất cách xa bọn họ càng xa càng tốt.

Chính là, nàng không nghĩ quay về Tô Châu, kia sẽ chỉ làm biểu cữu, biểu cữu nương lo lắng, vì bọn họ mang đến làm phức tạp, mà nàng lại không có khả năng nơi đi khác, nghĩ đến cũng chỉ có xuất gia mà thôi.

Có lẽ, liền như vậy bình tĩnh ở trong am ni cô, làm bạn với cô Phật, đối với nàng mà nói là thích hợp nhất chính là quy y cửa Phật! Tô Ninh Nguyệt vỗ về lòng ngực đau đớn của chính mình, trong lòng tự an ủi chính mình hết thảy đều đã đi qua. Qua thời gian này, nàng nhất định sẽ có thể buông.

Nàng dùng tay lau đi nước mắt, hít sâu một hơi, cố gắng ổn định cảm xúc, đang định trở về phòng, bỗng nhiên một đạo bóng đen bay tới trước mắt.

Còn không kịp phát ra kinh hô, tiếp theo trong nháy mắt, nàng đã rơi vào một vòng tay ấm áp.

“Tiểu Nguyệt Nhi! Cảm ơn trời đất, làm cho ta tìm được nàng!” Viêm Từ Huyền nhanh ôm nàng, kích động nói nhỏ.

Tô Ninh Nguyệt giật mình, nước mắt lại lần nữa tràn mi.

“Làm cái gì? Mau thả ta ra! Ngươi là một nam nhân, thế nhưng lại xông vào am ni cô?” Nàng ý đồ giãy khỏi ôm ấp của hấn, nhưng hấn lại ôm chặt không buông.

“Ta cũng bởi vì tình thế bất đắc dĩ nha!” Viêm Từ Huyền bắt đầu dãi dãi.

Hắn sao có thể có thể tùy ý để nàng thật sự quy y xuất gia? Vì tìm được nàng, hấn cũng chỉ có thể lén lút vào am ni cô, may mắn mới vừa tiến đến, liền thấy bóng dáng của nàng.

“Tiểu Nguyệt Nhi, nàng nghe ta giải thích, ta cùng Khi Hồng không phải nàng tưởng như vậy.”

Nghe hấn vô cùng thân thiết gọi tên nữ nhân khác, Tô Ninh Nguyệt tâm một trận đau nhức, giống như có ai cầm dao đâm vào tim, không lưu tình chút nào mà lancing lòng của nàng.

“Buông! Ngươi cùng chuyện của nàng theo ta có quan hệ? Ta không muốn nghe! Ngươi chỉ để ý đi cưới nàng, ta sẽ thức thời không dây dưa cùng ngươi!”

Nàng liều mạng giãy dụa, cảm xúc kích động, Viêm Từ Huyền sợ kinh động đến mọi người, chỉ phải đem nàng nhanh ôm vào trong lòng, thi triển khinh công mang theo nàng rời đi.

Viêm Từ Huyền đem Tô Ninh Nguyệt “Bắt” Ra khỏi am ni cô, mang theo nàng lên ngựa, hét to một tiếng, con ngựa lập tức chạy băng băng trên đường.

Con ngựa chạy với tốc độ cực nhanh, chỉ chớp lát sau đã rời xa am ni cô, đi vào một khoảng không người u tĩnh.

Tô Ninh Nguyệt bị của hấn “Kèm hai bên” chọc tức, cắn giận reo lên: “Buông! Làm cho ta trở về! Ai cho ngươi làm như vậy?”

Nàng ở trên lưng ngựa kịch liệt giãy dụa phản kháng, không để ý chính mình có khả năng bởi vì như vậy mà ngã xuống ngựa.

“Cẩn thận một chút, Tiểu Nguyệt Nhi.” Viêm Từ Huyền nhanh chóng ghì chặt con ngựa, hấn cũng không muốn cho nàng có tí xíu nguy hiểm.

Con ngựa dừng lại, Tô Ninh Nguyệt lập tức giãy dụa nhảy xuống ngựa, một lòng muốn trở lại am ni cô, Viêm Từ Huyền cũng vội vàng xuống ngựa, một phen giữ nàng lại.

“Tiểu Nguyệt Nhi, ngươi đừng đừng kích động.”

“Tránh ra! Ngươi đừng ngăn cản ta!”

Tô Ninh Nguyệt thử bỏ tay hẳn ra, hai người lôi kéo trong chốc lát, cuối cùng cả hai cùng ngã lên bãi cỏ.

Viêm Từ Huyền thuận thế lấy thân thể cao to vây khốn nàng, hai tay khoát lên hai bên sườn của nàng, làm cho nàng không có cách nào bỏ trốn, mà hơi thở nóng rực của hắn, làm cho Tô Ninh Nguyệt có một hoa mắt.

Nhất phát hiện phản ứng chính mình, nàng xấu hổ hung hăng cắn môi nhĩ, bắt buộc chính mình không được ý loạn tình mê.

“Tránh ra!”

Nàng đem hết toàn lực tưởng đẩy hẳn ra, bất đắc dĩ căn bản không lay động được tựa như tường đồng vách sắt trong ngực. Tức giận nước mắt tràn mi, không nhìn hắn.

“Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?” Nàng nghẹn ngào hỏi.

Nàng đã quyết định tránh đi xa xa, không để cho hắn khó xử, hẳn vì sao cố tình không buông tha nàng? Vì sao không phải như vậy không hề gặp lại thì tốt rồi?

Viêm Từ Huyền nhìn bộ dáng nàng khóc, đau lòng cực kỳ.

“Nghe ta giải thích, được không? Tiểu Nguyệt Nhi, ta cùng —”

“Câm mồm! Câm mồm! Câm mồm!” Tô Ninh Nguyệt kích động đánh gãy lời nói của hắn.

Nàng không nghĩ lại từ trong miệng hắn nghe thấy một cái tên của nữ nhân khác, lại càng không muốn nghe hắn kể rõ hẳn cùng Lục Khi Hồng trong lúc đó cảm tình như thế nào, nàng thà rằng cái gì cũng không biết!

Tô Ninh Nguyệt cắn chặt răng, cố nén bi thương, mang lệ mắt đẹp chớp động đau kịch liệt quyết tâm.

“Ta cái gì cũng không muốn nghe, ngươi cùng Lục cô nương hết thấy cùng ta không có quan hệ! Qua mấy ngày nữa ta sẽ quy y xuất gia, hồng trần thế tục hết thấy sẽ cùng ta không có quan hệ, ta cũng sẽ đem những chuyện trước đây hoàn toàn quên hết!”

Nghe thấy lời của nàng, nhìn vẻ mặt đã hạ quyết tâm của nàng, Viêm Từ Huyền con ngươi đen buồn bã ngực truyền đến một trận kịch liệt đau đớn, nhưng hắn biết lòng của nàng khẳng định còn đau hơn, làm cho hắn đối với nàng lại càng áy náy.

Viêm Từ Huyền đau lòng vỗ về mặt của nàng, con ngươi đen chuyên chú ngóng nhìn nàng, nói: “Tiểu Nguyệt Nhi, ta sẽ không cưới Khi Hồng, nàng cũng sẽ không gả cho ta.”

“Ngươi nghĩ rằng ta là ngốc tử, sẽ tin tưởng lời nói của ngươi sao? Các ngươi rõ ràng đã nói đến chuyện hôn sự!” Tô Ninh Nguyệt kích động reo lên, nước mắt rốt cuộc nhịn không được rơi như mưa xuống.

“Đã bàn đến hôn sự, nhưng tuyệt đối sẽ không thật sự đính hôn, càng không thể có có việc bái đường thành hôn.” Viêm Từ Huyền giải thích nói: “Tiểu Nguyệt Nhi, ta từng thiếu Khi Hồng một cái nhân tình, mà lúc này nàng hy vọng ta tạm thời phối hợp, làm cho kế hoạch của nàng ấy có thể thuận lợi tiến hành. Nàng ấy hướng ta cam đoan, tuyệt đối sẽ lặng lẽ chuẩn mất trước khi hôn sự xảy ra, cao chạy xa bay.”

Tô Ninh Nguyệt quay đầu, nghẹn ngào nói: “Ngươi nghĩ rằng ta sẽ tin tưởng lời nói dối này sao?”

“Nếu nàng không tin lời ta nói, ta có thể tìm Khi Hồng đến nói rõ. Nàng ấy cũng nói, nếu cần nàng ấy sẽ đến giải thích mọi thứ với nàng.”

Nghe hắn nói như vậy, Tô Ninh Nguyệt tâm bắt đầu dao động.

Nếu Lục Khi Hồng đã nguyện ý hướng nàng giải thích làm sáng tỏ, như vậy có lẽ..... Có lẽ bọn họ trong lúc đó thật sự không phải có quan hệ như nàng đã nghĩ.....

“Nhưng là..... Nàng ấy vì sao phải làm như vậy? Vì sao ngay cả phụ mẫu cũng muốn lừa?”

“Về điểm này, ta cũng rất muốn biết, bất quá đêm nay nàng không có cơ hội hảo hảo mà giải thích rõ ràng. Không bằng sáng sớm ngày mai, ta đem nàng đến tìm nàng ấy, chúng ta ba người tìm một chỗ không có người quấy rầy, hảo hảo đem hết thấy mọi chuyện nói cho rõ ràng được không?”

Mất thấy thái độ thẳng thắn của hắn, làm cho Tô Ninh Nguyệt tâm ý dao động càng thêm kịch liệt, nàng thậm chí nhịn không được nghĩ, có lẽ..... Có lẽ nàng vẫn là có thể tin tưởng hắn.....

Nhìn ra nàng thái độ đã dịu đi, Viêm Từ Huyền cuối cùng có chút thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hắn ngóng nhìn nàng, giọng điệu còn thật sự nói: “Tiểu Nguyệt Nhi, ta đối với nàng tuyệt đối là thật tâm, cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới muốn đùa bỡn tình cảm của nàng, nàng tin tưởng ta được không?”

Ánh mắt, giọng điệu của hắn rất là thâm tình, chân thành và tha thiết, làm cho Tô Ninh Nguyệt tâm không thể khống chế. Nàng dù sao vẫn là yêu hắn nha, muốn nàng như thế nào có thể kháng cự lại hắn?

“Nhưng là..... Bá phụ cùng bá mẫu tựa hồ đối với hôn sự của các người rất là vui mừng.....”

“Bọn họ quả thật rất vui.”

Nghe hắn nói như vậy, Tô Ninh Nguyệt tâm đầu xót, lại muốn đẩy hắn ra.

Viêm Tử Huyền nâng nhẹ cằm của nàng, không cho nàng né tránh.

“Hãy nghe ta nói, Tiểu Nguyệt Nhi, bọn họ quả thật thích Khi Hồng, cũng quả thật không phản đối Khi Hồng làm con dâu của họ, nhưng là không ai có thể bắt buộc ta cưới nữ nhân ta không thích. Ta dám cam đoan Phụ thân cùng nương trong lòng càng yêu thích nàng, tin tưởng họ nhất định càng vui khi nàng làm con dâu Viêm gia.”

“Thật vậy chăng?” Ánh mắt của nàng vẫn mang theo một tia không xác định.

“Đương nhiên là thật, chẳng lẽ nàng cảm giác không ra Phụ thân cùng nương là thật tâm yêu thích của nàng?”

“Ta đương nhiên cảm giác ra.....”

Viêm bá phụ, Viêm bá mẫu đối của nàng yêu thích, nàng chưa từng có hoài nghi qua, nhất là tối nay lại lần nữa thấy bọn họ, bọn họ đối của nàng thương tiếc cùng yêu thương, lại làm cho nàng lần thấy ấm áp cùng cảm động.

“Một khi đã như vậy, vậy nàng còn lo lắng cái gì?”

“Nhưng là ta..... Ta không biết.....” Tô Ninh Nguyệt ánh mắt có chút bàng hoàng, mắt đẹp cũng lại lần nữa hiện lên lệ quang.

“Ta rất muốn tin tưởng người, nhưng lại sợ..... Lại sợ này hết thảy không phải thật sự.....”

Viêm Tử Huyền không trách nàng nghĩ như vậy, hắn biết đây đều là bởi vì hắn chưa làm cho nàng cũng đủ tin tưởng.

“Đều do ta, trước kia thích trêu đùa nàng, mới có thể cho nàng hiện tại bất an như vậy.” Hắn cúi lòng đầy áy náy nói: “Tiểu Nguyệt Nhi, ta có thể dùng tánh mạng của ta thề, đời này ta tuyệt không cô phụ nàng, nếu vi phạm lời hứa, nguyện tao thiên lôi đánh xuống.”

Tô Ninh Nguyệt cuồng quát che lại cái miệng của hắn, lại không kịp ngăn cản đã muốn xuất khẩu lời hứa.

“Ai cho người phát loại này thề độc?” Nàng vừa vội vừa tức la hét.

Viêm Tử Huyền kéo hạ tay nàng, chặt chẽ nắm ở bàn tay.

“Cho dù muốn ta phát lời thề độc, ta cũng không sợ, bởi vì ta là thật tâm yêu nàng, tuyệt không hội cô phụ nàng, Tiểu Nguyệt Nhi.” Hắn một cái chớp mắt cũng không chớp mắt nhìn nàng.

Tô Ninh Nguyệt nghe lời nói chân tình trước mắt, rốt cục không hề hoài nghi tình ý của hắn, mà nàng trong lòng vốn có đau đớn, cũng dần dần bị cảm động cấp an ủi.

“Đừng khóc, Tiểu Nguyệt Nhi, đều là ta không tốt, không có nhanh chóng đem hết thảy mọi chuyện hướng nàng giải thích cho rõ ràng, mới làm cho nàng như vậy bất an. Sau này, ta nhất định sẽ càng thêm che chở nàng, sủng ái nàng, sẽ không cho nàng thương tâm rơi lệ.”

Thâm tình ưng thuận hứa hẹn, Viêm Tử Huyền cúi đầu, nhẹ nhàng vì nàng lau đi nước mắt, cử chỉ vô cùng ôn nhu, làm cho Tô Ninh Nguyệt tâm đều nhanh tan ra.

Khi hắn hôn lên môi nàng, nàng chẳng những không có nửa điểm kháng cự, hai tay còn vòng lên cổ hắn, gắt gao ôm hắn.

Hiều hằm đã trải qua làm người ta tan nát cõi lòng, kịch liệt tranh chấp, hết thảy rốt cục cũng qua đi, tình yêu mãnh liệt rốt cuộc không cần áp lực.

Theo nụ hôn này, thân thể hai người cũng dần nóng lên, khát vọng càng tiến thêm một bước có được lẫn nhau, làm cho bọn họ muốn dừng không được, mà cũng không muốn ngừng.

Viêm Tử Huyền một bên hôn sâu nàng, một bên động thủ cởi hết quần áo của nàng.

Dưới ánh trăng, da thịt nàng trắng nõn sáng bóng mê người, mỹ lệ đến nỗi làm người ta nín thở, làm cho hắn không nhịn không được trước vẻ xinh đẹp của nàng, chọc nàng tình triêu cuộn cuộn, thở gấp không nghỉ.

Hắn cẩn thận hôn lên mỗi tấc da thịt của nàng, Viêm Tử Huyền rất nhanh cởi bỏ quần áo trên người chính mình, đem dục vọng đến hoa tâm ướt át của nàng.

“Tiểu Nguyệt Nhi, chờ Khi Hồng sau khi rời khỏi, chúng ta liền thành thân đi!”

Tô Ninh Nguyệt cảm động mắt ứa lệ, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Thấy đáp ứng của nàng làm cho Viêm Từ Huyền ngực thoáng chốc bị một cổ hạnh phúc thỏa mãn, hấn lại lần nữa hôn nàng, đồng thời cũng động thân tiến vào bên trong hoa kính của nàng, tiến hành di chuyển cuồng dã.

Gió đêm lạnh lẽo, hai cơ thể vô cùng ân ái triền miên, tiếng thở gấp yêu kiều quanh quẩn ở bãi cỏ, trăng tròn mấy ngày trước còn tỏa sáng khắp nơi, nay lại trốn sau đám mây, dường như không dám nhìn lên khung cảnh quá mức kích tình kia.

Sáng sớm ngày kế tiếp, Viêm Từ Huyền thật sự đem Lục Khi Hồng hẹn ra ngoài.

Hấn mang theo Tô Ninh Nguyệt, đi vào khách điểm của nhà mình, vì làm cho bọn họ có thể không bị quấy rầy khi nói chuyện, hấn còn chọn chỗ có ngăn cách với mọi người.

Lục Khi Hồng vừa đến, gương mặt xinh đẹp tràn đầy tươi cười, toàn bộ tâm tình điều viết ở trên mặt.

“Thật tốt quá, ‘Chuẩn vị hôn phu’ mời, ta đang lo không có lý do gì để ra khỏi nhà, thì lại có thể quang minh chính đại tới đây.” Nàng cười dài nói.

Nghe thấy nàng đối chính mình xưng hô, Viêm Từ Huyền lo lắng Tô Ninh Nguyệt lại miên man suy nghĩ, nên vội vàng cầm tay nàng.

Lục Khi Hồng cũng không muốn tạo thành hiểu lầm, liền đối với Tô Ninh Nguyệt cười nói: “Tô cô nương, người đừng có hiểu lầm, ta cùng hấn một chút tình yêu nam nữ cũng không có, chúng ta cũng là bằng hữu lại giống huynh muội, tuy rằng giao tình không sai, cũng tuyệt đối không có nửa điểm tư tình nhi nữ, xin người tin tưởng ta.”

Thấy nàng biểu tình chân thành tha thiết, giọng điệu thành khẩn, Tô Ninh Nguyệt nhẹ nhàng gật gật đầu, trong lòng đã không còn nửa điểm khúc mắc.

“May mắn người không hiểu lầm, nếu ta không cẩn thận phá hủy cảm tình của các người, ta đây thật có lỗi.” Lục Khi Hồng vui vẻ nói.

Tô Ninh Nguyệt vẻ mặt có chút xấu hổ, tươi cười cũng có vẻ có chút chột dạ, dù sao đêm qua của nàng hiểu lầm khá lớn, còn không nói tiếng nào thì muốn xuất gia!

May mắn, nàng lưu lại lá thư này, sớm bị Viêm Từ Huyền xé bỏ, nên chuyện nàng muốn xuất gia, không thể cho những người khác biết.

“Tốt lắm, lúc này không có người bên ngoài ở đây, người có thể nói rồi? Người trong hồ lô rốt cuộc ở bán cái gì? Vì sao muốn đột nhiên cùng ta bàn chuyện hôn sự?” Viêm Từ Huyền hỏi.

Lục Khi Hồng nghe vậy thở dài, nói: “Người cũng biết, phụ thân cùng nương của ta thực thích người, vẫn muốn người làm con rể của họ, nhưng chúng ta trong lúc đó căn bản không có nửa điểm nam nữ tư tình, như thế nào có thể làm vợ chồng đâu? Huống hồ.....” Nàng dừng một chút, mặt cười bỗng nhiên hiện lên một tia thẹn thùng “Trên thực tế, ta đã có ý trung nhân, chính là người làm bút nghiên mực Cổ Hạo Triết ở thành đông.”

Viêm Từ Huyền nghe thấy, tuấn nhan hiện lên một tia kinh ngạc.

Hấn biết Cổ Hạo Triết, người kia năm nay mới hai mươi một tuổi, từ nhỏ phụ mẫu điều đã qua đời, nhưng rất mạnh mẽ cùng bản lĩnh, hai năm trước dựa vào năng lực chính mình ở thành đông mở cửa hàng, làm bút nghiên mực.

Bởi vì Cổ Hạo Triết tương đối chăm chỉ, thành thật lại thân thiết, dân chúng xung quanh điều yêu thích, trong vòng hai năm hấn tuy không được xem là phú thương, nhưng cũng được coi là bậc trung, thời gian trước còn từng nghe nói hấn cố ý mời bạn bè hợp tác, dời đến phía nam để buôn bán lớn hơn.

Lấy lập trường bằng hữu Lục Khi Hồng để xem xét, Cổ Hạo Triết đáng để tin cậy, nhưng mà nếu lấy điều kiện thế tục mà xem xét (A Từ: chỗ này ý nói là lấy con mắt ng đời mà xem xét ấy), một gã thương nhân bút nghiên mực cùng Lục gia thương nhân nổi danh về rượu tựa hồ có chút chênh lệch, mà người luôn luôn coi trọng dòng dõi Lục bá phụ, Lục bá mẫu khẳng định sẽ phản đối chuyện này!

Quả nhiên, Lục Khi Hồng tiếp theo thở dài—

“Ai, Phụ thân và nương ta cảm thấy của hấn điều kiện so ra kém xa người, nên không chỉ có phản đối chúng ta cùng một chỗ, thậm chí vì sợ ta lại cùng ta người trong lòng liên hệ, nên cấm ta rời khỏi nhà. Rơi vào đường cùng, ta chỉ biết giả bộ ‘Nhận rõ sự thật’, đối với hấn chết tâm, thậm chí bắt đầu lo lắng muốn cùng người ở cùng một chỗ.”

Đêm qua, nàng cha mẹ nàng thừa dịp đến Viêm gia làm khách, ở tịch gian hướng Viêm bá phụ, Viêm bá mẫu nhắc tới nàng cùng Viêm Từ Huyền đã đến tuổi thành gia, còn ám chỉ nói trong lòng nàng vẫn ái mộ Viêm Từ Huyền.

Bởi vì Viêm bá phụ, Viêm bá mẫu cũng từng đề cập qua hy vọng nàng làm dâu Viêm gia, bởi vậy hai nhà trưởng bối trò chuyện với nhau thật vui, đang muốn tiến thêm một bước đàm luận hôn sự thì Viêm Từ Huyền vừa vận mạng theo Tô Ninh Nguyệt về tới.

“Vậy người nói muốn trốn mất..... Chứ không phải là muốn cùng Cổ Hạo Triết bỏ trốn sao?” Viêm Từ Huyền hỏi.

Lục Khi Hồng có chút thẹn thùng, nhưng kiên định gật đầu.

“Hấn sớm có ý muốn đem việc buôn bán xuống phía nam, bên kia hết thấy đều đã xử lý tốt, kinh thành bên này cửa hàng cũng đều xử lý xong. Ta quyết

định cùng hắn đến phía nam, hơn nữa, hôm nay sẽ đi!”

Nàng nhất định thừa dịp nàng cùng Viêm Từ Huyền hôn sự còn chưa có thành sự thật thì phải rời đi, như vậy mới có thể giảm thấp nhất sóng gió xuống.

“Nhưng là..... Làm như vậy thật sự được không? Bá phụ, bá mẫu sẽ rất khó sở.” Tô Ninh Nguyệt lo lắng nói.

“Trong long điều hướng về kim quy tế, bọn họ đương nhiên sẽ khó sở, bất quá ta đã để lại thư, hướng bọn họ nói về quyết tâm của chính mình, tin tưởng họ nhất định sẽ hiểu, sẽ một lần nữa lo lắng, mà ta cùng hắn cũng nhất định sẽ kiên trì đến ngày nào đó.”

Lục Khi Hồng về mặt kiên định, làm cho Viêm Từ Huyền cùng Tô Ninh Nguyệt đều cảm động.

“Ngươi như vậy dừng cảm tranh thủ hạnh phúc chính mình, cuối cùng nhất định sẽ như ý nguyện.” Tô Ninh Nguyệt tự đáy lòng nói.

“Cám ơn, ta cũng như vậy tin tưởng. Việc này không nên chậm trễ, ta phải đi.”

“Khi Hồng tỷ tỷ, ngươi phải bảo trọng.”

“Yên tâm, ta sẽ, nhưng thật ra.....” Lục Khi Hồng nhìn phía Viêm Từ Huyền, ngữ mang xin lỗi nói:“Chuyện này, đối Viêm bá phụ, Viêm bá mẫu thật không phải, nhờ ngươi giúp ta hướng bọn họ xin lỗi.”

Viêm Từ Huyền an ủi nói:“Chuyện này ngươi không cần lo lắng, ta sẽ hướng bọn họ giải thích rõ ràng, tin tưởng họ sẽ hiểu được tâm ý của ngươi, cũng có thể thông cảm cho ngươi. Ngươi liền an tâm đi thôi!”

“Cám tạ, ta đây phải đi cùng hắn hội họp, hôm nay liền rời kinh thành, chúng ta sau này sẽ còn gặp lại.”

Lục Khi Hồng sau khi rời khỏi, Viêm Từ Huyền thấy Tô Ninh Nguyệt về mặt nếu có chút đăm chiêu, không khỏi quan tâm hỏi:“Làm sao vậy? Suy nghĩ cái gì?”

“Ta suy nghĩ..... Khi Hồng tỷ tỷ thật sự là cô nương tốt, đã xinh đẹp, lại có dũng khí truy tìm hạnh phúc. Một cái cô nương tốt như vậy, ngươi làm sao có thể không động tâm?” Tô Ninh Nguyệt khó hiểu hỏi.

Nếu nàng là nam tử, hắn là cũng sẽ thích Lục Khi Hồng đi!

Viêm Từ Huyền nghe vậy không khỏi bật cười, nói:“Ta là thương thức Khi Hồng, cũng thực thích nàng, nhưng chúng ta trong lúc đó cho tới bây giờ cũng chỉ là bằng hữu thôi, không có khả năng trở thành vợ chồng. Nhiều năm qua như vậy, nữ tử duy nhất làm cho lòng ta động, cũng chỉ có nàng, Tiểu Nguyệt Nhi.”

Tô Ninh Nguyệt nghe vậy, trong lòng như là rót mật, ngọt ngào vạn phần.

Nàng nhìn không được âm thầm nghĩ rằng, có lẽ nguyệt lão sớm lặng lẽ ở ngón út của bọn họ mà cột dây tơ hồng, nếu không rõ ràng là một đôi oan gia không ngừng đầu vô mồm, tại sao lại thành muốn nắm tay nhau đến hết cuộc đời chứ?

“Tốt lắm, nếu chúng ta đều ở đây, muốn hay không đi khắp nơi một chút? Ta mang nàng đi dạo kinh thành một chút được không?” Viêm Từ Huyền cười hỏi.

“Hay lắm!” Tô Ninh Nguyệt vui vẻ đồng ý.

Chỉ cần hắn ở bên người, bất luận chân trời góc biển, nàng đều thực nguyện ý cùng hắn đi khắp nơi!

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Nguyệt Lão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Kết thúc

Edit: Từ Ly

Beta: A Từ

Hai tháng sau, Viêm Từ Huyền cùng Tô Ninh Nguyệt bãi đường thành thân.

Chuyện Lục Khi Hồng đào hôn, làm cho vợ chồng Lục thị khiếp sợ, đối với Viêm gia lại cảm thấy hổ thẹn.

Viêm Từ Huyền đã lên hương cha mẹ bầm báo qua ngọn nguồn sự tình, đồng thời cũng không chút nào giấu diếm là mình yêu Tô Ninh Nguyệt, ý muốn cưới nàng làm vợ.

Vợ chồng Viêm thị kinh ngạc đối với hành động Lục Khi Hồng dũng cảm bỏ trốn, mà đối với việc con dâu bị thầy đồ bọn họ một chút cũng không phản đối.

Dù sao, bọn họ đã nhìn Tô Trữ nguyệt từ nhỏ lớn lên, đối với cô nương ngọt ngào này là thật tâm yêu thích, hơn nữa nhĩ tử lại vừa âu yếm nàng, càng không có cái gì để phản đối.

Chẳng qua, vì lo lắng tâm tình vợ chồng Lục thị, bọn họ kéo thêm hai tháng mới được thành thân, mà trên thực tế hôn sự dự định vào tháng sau.

Sẽ đem kế hoạch thành thân trước tiên, đó là bởi vì hai người hàng đêm triền miên, kết quả Tô Trữ Nguyệt có thai, nếu không nhanh chút thành thân, chờ bụng to lên chẳng phải là để cho người khác nói sao?

Bái đường xong, Viêm Từ Huyền đi vào phòng tân hôn, chờ người hầu sắp sóc dâu xong.

Hắn vén hi khăn, trước hôn thê từ một nụ hôn triền miên rồi mới nói: “Tiểu Nguyệt Nhi, ta muốn cho nàng xem cái này.”

Tô Ninh Nguyệt thấy hắn lấy ra một cái hộp gỗ nhỏ, tò mò hỏi: “Lẽ vật sao? Ai đưa?”

“Là Khi Hồng, nàng sai người đưa tới.”

“Thật sự?” Tô Ninh Nguyệt ánh mắt sáng lên.

Nàng rất nhanh mở ra hộp gỗ, chỉ thấy trong đó ngoài một chiếc vòng ngọc còn có một phong thư.

Trong thư, Khi Hồng đề cập nàng đã mang thai, nàng cũng đã viết thư báo cho cha mẹ nàng, cha mẹ nàng không chỉ tiếp nhận con rể Cổ Hạo Triết mà còn muốn họ quay trở về, tính vì bọn họ là một cái tiệc cưới náo nhiệt

“Thật sự là quá tốt!” Tô Ninh Nguyệt cười nhẹ nhàng, tự đáy lòng cảm thấy vui vẻ. Người có tình cảm đều trở thành như vậy, thật sự là chuyện tốt nhất trên đời!

Hai lún đồng tiền của nàng nổ rộ, thấy người trong lòng vui vẻ, Viêm Từ Huyền kim lòng không đậu hôn sâu nàng, lửa nóng dục vọng cũng theo đó dâng lên, nhưng hắn vẫn chỉ có thể cắn răng cố nén.

Đại phu nói rồi, thời gian đầu mang thai phải cẩn thận, quả thực là làm khổ hắn.

Ôm lấy thân hình mê người của nàng, rõ ràng dục hỏa sớm tăng vọt, lại còn phải kiềm chế xúc động, này thật đúng là tra tấn!

Viêm Từ Huyền thân thủ nhẹ nhàng vỗ về bụng vẫn bằng phẳng của nàng, đối với đứa nhỏ trong bụng nói: “Cha đều là vì con mới nhịn vất vả như vậy, tương lai con ra đời, đừng tiếp tục chiếm lấy nương của con, biết không?”

Tô Ninh Nguyệt đỏ bừng mặt, trách mắng: “Chàng đang ở đây nói hươu nói vượn những thứ gì đó! Nếu làm hư đứa nhỏ làm sao bây giờ? Nhanh chút ngủ đi!”

Viêm Từ Huyền ra vẻ bất đắc dĩ thở dài: “Dạ, nương tử đại nhân.”

Hai người rút đi áo khoác, ở trên giường hi vô cùng thân thiết ôm nhau ngủ.

Viêm từ huyền đem bảo bối trong lòng cẩn thận ôn nhu ôm vào trong ngực, như là đang bảo hộ vật quý trọng nhất trên đời.

“Tiểu Nguyệt Nhi, nương tử của ta, ta yêu nàng.” Hắn thâm tình nói nhỏ.

Tô Trữ Nguyệt trong lòng tràn đầy cảm động, khẽ hôn môi của hắn.

“Ta cũng yêu chàng, phu quân của ta.”

Hai người nhìn nhau cười, ánh mắt âu yếm, không mang tia toan tính.

Cứ vậy, bọn họ đêm động phòng hoa chúc một chút cũng không có tình cảm mãnh liệt, nhưng bầu không khí tràn đầy ngọt ngào ấm áp nhưng cũng làm người ta thỏa mãn trong lòng, so với lửa nóng tình cảm mãnh liệt, lại càng làm người ta cảm thấy hạnh phúc vạn phần!

— Toàn Văn Hoàn —

